

Marii Preoti ai Razboiului

DESPRE COPERTA . . .

În stânga sus este o imagine a unei statui a Fecioarei Maria în care un tanc al armatei israeliene a tras la 14 martie 2002, distrugându-i nasul și îndepărtându-i ambele mâini. Statuia detestată se afla deasupra Spitalului Sfânta Familie și Orfelinatului Romano -Catholic din Ierusalim, în vecinătatea unui steag al Vaticanului. Israelienii au tras asupra statuii de la mică distanță. Nu a fost un accident. A fost un act de ură. O ură asemanatoare este exprimată și în imaginea violentă a spânzurării lui Haman (personaj care conform Cartii lui Estera a dat un decret ca toți evreii din Imperiul Persan să fie executați) luată de pe un artefact religios evreu. Unul dintre primii dușmani ai poporului evreu, asasinarea lui Haman prin execuție este celebrată la sărbătoarea de Purim, despre care – doar întâmplător, se spune – că a marcat atacul împotriva Irakului, știre notată în ziarele evreiești care s-au referit la Saddam Hussein drept un Haman modern.

Mai jos în stânga este un relief din Arcul lui Titus din Roma, care amintește jefuirea Ierusalimului de către romani și cucerirea triumfătoare a Templului evreiesc. Căderea Ierusalimului – una dintre marile dezastre ale istoriei evreiești – a fost o altă serie de evenimente nesfârșite care au marcat conflictul din Orientul Mijlociu care este încă disputat și astăzi.

La mijlocul din dreapta se află Ariel Sharon, brutalul cezar israelian al cărei politici dure împotriva arabilor palestinieni creștini și musulmani sunt foarte populare printre compatrioții săi și foarte admirate de majoritatea liderilor evrei americani și aliaților lor în mișcarea neo-conservatoare, în ciuda opoziției evreiești semnificative de la bază.

Scopul lui Sharon de a realiza „Israelul Mare” face parte integrantă din agenda neo-conservatoare și cel mai plin de ură și imperialism. În jos, de la stânga la dreapta, sunt Paul Wolfowitz, Richard Perle, William Kristol și Henry Kissinger, poate cele mai puternice figuri în rețeaua neo-conservatoare care au orchestrat tragicul război al SUA împotriva Irakului. Neo-conservatorii, marii preoți ai războiului visează să înființeze un imperiu mondial și intenționează să-i

folosească pe tinerii Americii drept carne de tun pentru a-și îndeplini scopul. Aceasta este ura și noi trebuie să luptăm cu ura.

Marii Preoți ai Războiului-

Istoria secretă -cum „neo-conservatori” Troțkiști au ajuns la putere în America și au orchestrat Războiul împotriva Irakului ca primul pas în conducerea lumii - Michael Collins Piper

Presa liberă americană

Washington, D.C.

www.americanfreepress.net

Marii Preoți ai Războiului

Prima tipărire: februarie 2004

A doua tipărire: mai 2004

A treia tipărire: august 2004

A patra tipărire: octombrie 2004

Publicat de: Presa liberă americană

645 Pennsylvania Avenue, SE, Suite 100

Washington, D.C. 20003

1-888-699-6397

www.americanfreepress.net

Număr de control al Bibliotecii Congresului: 2004092376

Număr ISBN: 0-9745484-1-3

© 2004 de Michael Collins Piper

Pentru a contacta autorul:

Michael Collins Piper

P.O. Caseta 15728

Washington, DC 20003

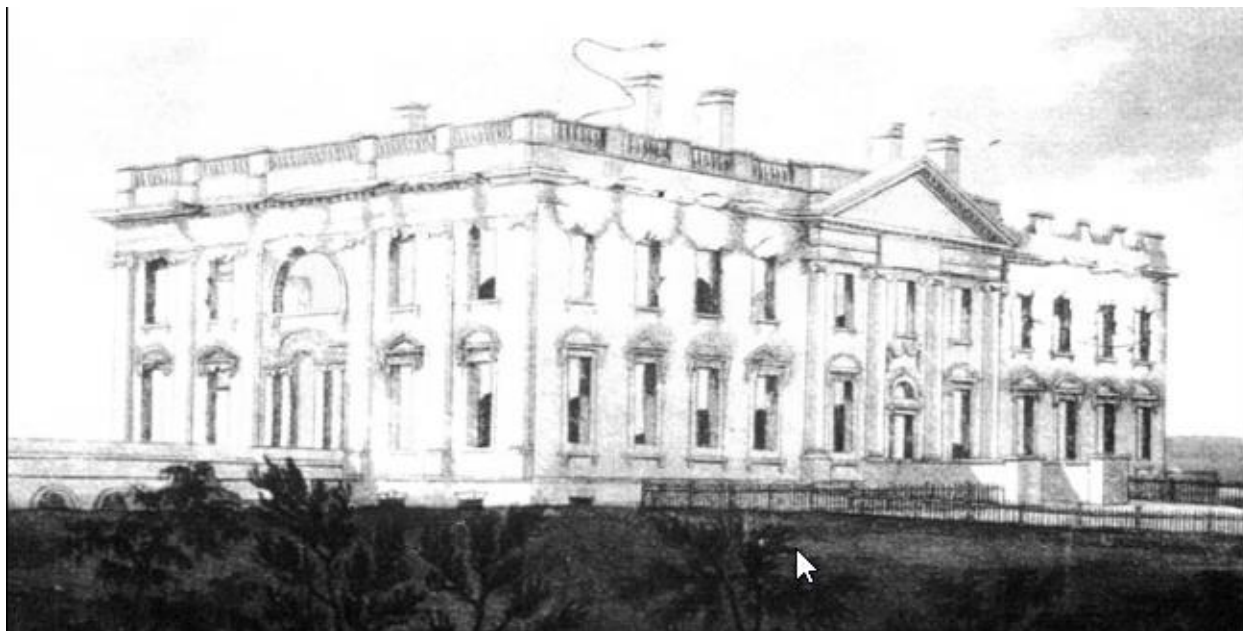
E-mail: piperm@lycos.com

Tel: (202) 544-5977

Mulțumiri speciale lui John Tiffany pentru o lucrare excelentă de editare a copiei, ca întotdeauna. Căutați cel mai bun editor din lume? Este John. Te înnebunește cu întrebările lui și cu minutiozitatea lui, dar duce treaba la bun sfârșit. (John poate fi contactat la xuou@yahoo.com) Orice erori în această carte sunt numai ale mele. Înseamnă pur și simplu că am ignorat sfatul înțelept al lui John. De asemenea, mulțumesc lui Lamis Andoni pentru permisiunea de a cita din excelenta ei. expunere cu privire la înregistrarea nefastă a lui Bernard Lewis. Se cuvine o recunoaștere specială lui Bill și Kathleen Christison și Anis Shivani al cărei

comentariu puternic pe counterpunch.org a adăugat putere eforturile mele.

Lucrarea lui John Sugg la atlanta.creativeloafing.com este o lectură „necesară” pentru oricine este interesat de intrigile puterii. Și importanța lucrărilor lui Andrew Bacevich, în special cartea lui Imperiul American, nu poate fi trecută cu vederea. Mulțumim celor și multor altora care au îndrăznit să -i abordeze pe cei mai mari maestri ai intrigilor care au preluat vreodată o astfel de putere imensă în America.

Locuri rau famate

„Lista de posibile astfel de locuri rele nu începe cu case bântuite și se termină cu hoteluri bântuite; s-au scris povești de groază despre calea ferată bântuită gări, automobile, pajiști, clădiri de birouri.

Lista este nesfârșită și probabil ca , totul merge pana la omul cavernelor care a trebuit să iasă din grota sa din stâncă pentru că a auzit ceva ce suna ca niște voci îndepărtate în întuneric. Dacă au fost voci reale sau suieratul vântului este o întrebare pe care încă ne-o punem..în nopțile întunecate.— Maestru al Literaturii de Groaza STEPHEN KING

Marii Preoti ai Razboiului este o carte non-ficțiune care seamănă cu o nuvela de groază gotică, o poveste clasică despre o casă bântuită și spiritele rele care locuiesc înăuntru, povestea unui tânăr rege bogat - descendent al unei familii celebre - instalat într-un palat

impunator și înzestrat cu mari puteri, dar înconjurat, chiar posedat, de forțe demonice răuvoitoare care îl manipulează de „acolo din umbră”. Dar marii preoți de război există în viața reală. Daunele pe care acești agresori militaristi neo-conservatori le fac Americii și lumii sunt imense.

Dacă acești neo-conservatori continuă în domnia lor de ruină, noi nu ar trebui să fim surprinși să vedem din nou că, Casa Albă va arăta din nou ca și după ce a fost facută scrum de torțele britanice în 1814: fie consecința unei rebeliuni populare a americanilor patrioți furioși sau rezultatul unui atac al vreunei forte externe hotărâte să oprească definitiv intrigile marilor preoți ai războiului. Un lucru este sigur: a venit timpul. Trebuie făcut ceva. . .

ANDREW ST. GEORGE
OCTOBER 25, 1923 – MAY 2, 2001

Dedicatie

Unicului Andrew ST. George

— Jurnalistul neînfricat care a fost pionier în acoperirea ciudatelor intrigi ale războinicilor neo-conservatori cu mult înaintea de a ajunge să fie recunoscuti de mass-media majoră drept jucători în primă linie pe scena globală.

Un prieten valoros și o figură memorabilă, un povestitor ca nimeni altul, un catacter luxurios și un soț și un tata iubitor și mandru mândru, Andrew a fost un mentor cu o experiență ca corespondent internațional pe care putini o puteau egala.

Reportajele lui Andrew primele pe scenă politica au expus neo-conservatorii ca o amenințarea autentică pentru pacea mondială .

—MICHAEL COLLINS PIPER

Un senator al Statelor Unite vorbește:

De ce mor americanii cu adevărat în Irak. . .

„Cu 760 de morți în Irak și peste 3.000 de mutilați pe viață, oamenii de acasă continuă să argumenteze de ce suntem în Irak — și cum să ne retragem . . . Chiar și președintele Bush recunoaște că Saddam Hussein nu a avut nimic de-a face cu 9-11. . . Desigur nu existau arme de distrugere în masă. Serviciul de informații al Israelului, Mossad, știe ce se întâmplă în Irak. Ei sunt cei mai buni. Ei trebuie să știe. Supraviețuirea Israelului depinde de informație. Israelul ne-ar fi dus de mult la armele de distrugeri în masă dacă ar existat sau dacă ar fi fost îndepărtate. Dacă Irakul ne e o amenințare, de ce invadezi o țară suverană? Răspunsul: politica președintelui Bush de a securiza Israelul.”- Senatorul Ernest F. Hollings (D-S.C.)

Articol din The Charleston Post and Courier, 6 mai 2004

(Pentru că a făcut aceste observații directe, într-o rubrică în care a precizat, de asemenea, pe câțiva dintre „marii preoți ai războiului” descriși în această carte, Sen. Hollings – un prieten de multă vreme al armatei americane – a fost denunțat dur de către Liga Anti-Defăimare: Numărul ... și de o mulțime de politicieni dornici să-și câștige favoarea lobby-ului israelian. Cu toate acestea, cu puțin timp înainte, un respectat ziar evreu, Forward, a spus că Israelul a beneficiat de pe urma războiului din Irak – „în mod unic” se spunea – și asta ca Serviciile secrete israeliene au furnizat informațiile folosite de administrația Bush pentru a justifica invadarea Irakului

. Vezi mai jos ce s-a spus în ziarul Forward.

Publicatia evreiasca explică:

Israelul „a beneficiat în mod unic” de războiul din Irak. . .

„În ajunul războiului, Israelul a fost un susținător liniștit, dar entuziast al planurilor de război ale Americii. Puterea militară a lui Saddam Hussein, în acord universal, l-a făcut unul dintre cei mai periculoși adversari ai statului evreu. . . Răsturnarea lui a fost văzută ca eliminarea celei cea mai grave amenințare existențială a Israelului. . . [și Israelul] a cooperat cu nerăbdare. . . oferind informații despre capacitățile și intențiile irakiene. . . menite să ajute acțiunea americană Dar pentru că Israelul beneficiază în mod unic...de acest război care este din ce în ce mai controversat în America și în întreaga lume, temerile de a vorbi au devenit și mai puternice decât erau înainte de război.”

— Săptămânalul evreiesc Forward din New York, 16 aprilie 2004

PREFAȚĂ: Autoritate fără responsabilitate . . .

Deși recent s-au scris multe despre intrigile neo-conservatorilor care stăpânesc administrația lui George W. Bush, Marii Preoti ai Razboiului War este, de departe, cea mai cuprinzătoare lucrare a subiectului disponibilă astăzi, în special prin faptul că explorează agenda activă neo-conservatoare dintr-o perspectivă istorică extrem de importantă care a fost de obicei ignorată în focul dezbaterii actuale.

Se poate spune cu exactitate că autorul, Michael Collins Piper, a fost unul dintre primii jurnaliști de pe fața planetei care au recunoscut infiltrarea neoconservatoare în rândurile superioare ale politicii americane și mecanismelor de informații și încă de la începutul anilor 1980 a început să scrie despre fenomen.

Piper îl creditează pe prietenul și colegul nostru de multă vreme, defunctul Andrew St. George – căruia îi este dedicată această carte – cu pioneratul primelor reportaje de știri semnificative despre neo-conservatori și se poate spune pe bună dreptate că St. George este „nașul” literar al acesteia carte importantă.

Abordarea celei mai importante probleme politice a epocii noastre și analizându-i pe deplin originile, dând nume și descriind agenda și faptele rele ale grupului extrem de inteligent și strâns interconectat care trage cu dexteritate sforile care manipulează marionetele de pe scena politică, Marii Preoti ai Razboiului este o borna de hotar.

Neoconservatorii au realizat isprava politică supremă: au autoritatea, dar nu responsabilitatea pentru cursul dezastruos a istoriei americane, imuni la greșelile și responsabilitatea lor prin urmare, datorită presei lor controlate.

Astfel, pe măsură ce țara noastră trece de la dezastru la dezastru, publicului îi este spus de presă cât de minunat este totul sau sunt învinuți politicienii vremelnici pentru asta în timp ce neo-conservatoristii nu fac decât să-și adune stăpânirea.

Acest scenariu sordid este necunoscut majorității, în afară de o mână minusculă de americani patrioți. Dacă un număr semnificativ de americani poate fi trezit la realitatea politică descrisă de Michael Collins Piper atât de clar în aceasta carte, doar expunerea va pune capăt conspirației.

— W. A. CARTO

PREFAȚĂ

„Este timpul să declarăm război Mariilor Preoți ai Războiului”

Deși majoritatea – dar cu siguranță nu toți – anticomuniștii americani au fost sinceri, este vital să ne confruntăm acum cu adevărul trist și incomod: Războiul Rece a fost în mare parte o fraudă. În timp ce americanului de rand i se spunea să se teamă de Uniunea Sovietică, cei mai mari bancheri și industriași ai Americii au fost angajați în activități extinse de comerț și alte afaceri profitabile cu șefii Partidului Comunist. Iar însuși guvernul SUA a pus la dispoziție cantități mari de tehnologie de apărare și alte date disponibile pretinsului nostru rival. Deci da, Războiul Rece a fost mai mult o fraudă. Pentru ca a înțelege și accepta, în sfârșit, aceasta realitate dificilă ne va permite să reevaluăm nebunia globalistă din ultimii 50 de ani și să ne pregătim pentru adevărata luptă pentru supraviețuire care urmează.

Până când americanii sunt în sfârșit pregătiți să recunoască faptul că frenezia anticomunistă căreia atât de mulți și-au dedicat energiile a fost efectiv atât de greșit direcționată și inutilă, încât nu are sens să mai fie continuată. Timp de generații ne-am luptat cu „dușmani” percepuți în străinătate, dar adevăratul inamic era aici acasă — infiltrându-se și acaparând puterea în rangurile superioare ale aparatului american de securitate națională și de informații.

După cum arată clar dovezile prezentate în această carte, amenințarea sovietică oricât de grozavă ar fi fost la un moment dat

– a fost, în recente decenii, clar pe o spirală descendentă, puterea sa diminuându-se. Cu toate acestea, forțele neo-conservatoare, dornice să exploateze temerile de puterea sovietică pentru a-și dezvolta propria agendă parohială, au exagerat atât puterea militară sovietică, cât și intențiile sovietice. Și trebuie spus, destul de corect, că fundatia agendei neo-conservatoare — de la începuturi- nu a fost doar securitatea, ci și avansul imperialist, a statului Israel.

Trebuie să renunțăm la retorica arhaică a trecutului și să ne concentrăm asupra realei amenințări la adresa Americii și la suveranitatea tuturor națiunilor și popoarelor: forțele imperiale nebune de putere care sunt inclinate să folosească resursele americane și puterea militară de a impune un stat polițienesc global sub controlul unei elite selecte: elita internațională și politicienii lor cumpărați și plătiți, birocrați fără principii și mass-media cumparata sa glorifice și să încerce să popularizează agenda potențialilor conducători ai unei Plantații Globale ai carei susținători sunt portretizați drept Noua Ordine Mondială.

Deși The Spotlight(ziar publicat în Washington D.C.) a fost destul de atent când a îndrăznit să sugereze, la căderea imperiului sovietic, că „comunismul a murit”, au fost acei necruțători sustinatori care au refuzat să creadă adevărul. „Oh, nu”, a strigat John Birchers, „comunismul nu este cu adevărat mort. Este doar un truc. Roșii , lucrează în secret așteptând ocazia de a lovi.” Bircherii și cei care au o idee asemănătoare lor încă mai cred că Josef Stalin se ascunde într-un dulap de la Kremlin, gata să sară afară și să spună „huu”. Însă, în mod ironic, abia acum bircherii ajung să recunoască că neo-conservatori – pe care i-au promovat ani de zile în paginile jurnalelor lor precum Analiza Stirilor sau Noul American —sunt cu greu „patrioți conservatori” convenționali în orice sens al termenului.

Aceeași mulțime care și-a zanganit săbiile împotriva „amenințării comuniste” au început acum să înlocuiască cu „amenințarea islamică” noul pericol care urmează să fie învins. Acest lucru nu este o surpriză. Ani de zile, în timpul Războiului Rece, conservatorii americani (în special Birchersii) în mod liber și fals au declarat în mod repetat că Organizația pentru Eliberarea Palestinei face parte dintr-o „rețea teroristă susținută de sovietici”, în ciuda faptelor. Și dacă se spune adevărul, nu este întâmplător că aceste mituri despre OEP s-au propagat cel mai larg în scrierile unei

neo-conservatoare, ideolog pro-Israel, Claire Sterling, al cărei „studiu” acum infam, Reteaua Terorii, a devenit biblia virtuală a lobby-ului israelian în campania de discreditare a cauza naționalistă palestiniană.

Acum, în numele „combaterii terorismului”, conservatorii anticomuniști loiali au sprijinit înființarea unei stat polițienesc ca o modalitate de „apărare a libertății”. În acest sens, rețineți că acum mai bine de 50 de ani — în primele zile ale Războiului Rece — fostul om al CIA William F. Buckley, Jr., viitorul auto-numit „lider” al mișcării conservatoare americane, a pus-o în scris. Scriind în Commonweal pe 25 ianuarie 1952, Buckley a spus că a fost dispus să sprijine „Fratele mai Mare” pe pe durata Războiul Rece pentru că — proclama EL — doar „o birocrăție totalitară pe țărmurile noastre” ar putea asigura victoria totală asupra amenințării comuniste.

Războiul rece anticomunist s-a încheiat, dar cel anti-islam (numit „anti-terorist”) Războiul fierbinte este acum în desfășurare. Și aici pe țărmurile americane avem un nou Departament de Securitate Internă care își propune să funcționeze ignorând drepturile și opiniile cetățenilor deghizat în aparatorul libertăților americane, totul sub pretextul de a proteja acele libertăți. De ce ar trebui să fim surprinși? „Amenințarea comunistă” nu a venit niciodată dinspre Partidului Comunist SUA care, după cum a subliniat American Free Press, era controlat la cel mai înalt nivel de Morris Childs, un agent al FBI-ului lui J. Edgar Hoover: un rus născut sionist, Childs promova un comunism în stil sovietic când a detectat ecourile naționalismului tradițional rus al lui Stalin. Nu, Partidul Comunist SUA, nu a fost niciodată o amenințare, deși Hoover — un aliat vechi al Ligii Sioniste Anti-Defăimare — manipula acest partid mic pentru agenda secretă a „consilierilor” săi din culise. Nici macar amenințarea comunistă chiar și în cel mai îndepărtat „liberal” nu influența limitele Partidului Democrat. Nu a fost nici New Deal (o serie de programe interne, proiecte de lucrări publice, reforme și reglementări financiare adoptate de președintele Franklin D. Roosevelt în Statele Unite între 1933 și 1938, cu scopul de a aborda Marea Depresiune, care a început în 1929) sau Fair Deal (o serie de propuneri legislative introduse de administrația Truman în 1945 de scoatere în afara legii a practicile discriminatorii de angajare, legi împotriva linșării, scoaterea în afara legii a taxelor de votare, majorarea salariul minim), Camelot (anii administrației Kennedy),

Marea Societate(o serie de programe interne adoptate de președintele Lyndon B. Johnson în Statele Unite între 1964 și 1968, cu obiectivele declarate de a elimina complet sărăcia și nedreptatea rasială din țară) sau Clintonismul — care au adus un unic bolșevism al troțkiștilor updatat la stilul american.

În schimb, a fost „conservatorismul plin de compasiune” al bărbatului serios considerat drept „Noul Ronald Reagan”: George W. Bush.

Nu este o coincidență că — la doar câteva zile izbucnirea după războiul împotriva Irakului — organul american „oficial” al troțkiștilor — Partisan Review —și-a închis ușile. De fapt, micul jurnal intelectual nu mai avea acum nici un motiv să existe, pentru că scopul său de a asigura puterea fusese realizat prin intermediul proverbialei sintagme „pe ușa din spate”.

Această carte prezintă o prezentare scurtă, dar detaliată a intrigilor neo-conservatoare. S-ar putea scrie mult mai multe, dar poate că s-ne-am abate de la subiect. Cu toate acestea, pare oportun să încheiem în aceasta conjunctură, spunând simplu:

Este timpul să declarăm război marilor preoți ai războiului. . .

—MICHAEL COLLINS PIPER

REZUMAT

MARI PREOȚI AI RĂZBOIULUI

Istoria secretă a modului în care „neo-conservatorii” Troțkisti americani au ajuns la putere și au orchestrat războiul împotriva Irakului ca prim pas pe drumul către Imperiului Global.

Raportul care urmează se bazează pe acest fundament:

Ca războiul împotriva Irakului purtat de administrația americană a președintelui George W. Bush nu este doar contrar principiilor tradiționale conservatoare americane, dar și contrar tuturor principiilor americane de politica externă din ultimul jumătate de secol;

Că războiul împotriva Irakului este purtat în alte scopuri decât „schimbarea regimului” sau „eliminarea armelor de distrugere în masă”; în primul rând, ca parte a unui efort general de a stabili Statele Unite ca singura super-putere internațională, capabila militar și economic, de a suprima orice națiuni sau popoare care îndrăznesc să provoace hegemonia americană;

Că războiul împotriva Irakului este pur și simplu un prim pas într-un plan de lungă durată, plan amplu de a lansa o mișcare și mai agresivă împotriva întregului Orient Mijlociu arab pentru a „schimba lumea arabă” în a asigura supraviețuirea și extinderea puterii statului Israel;

Că războiul împotriva Irakului este doar ținta inițială a acestui lucru planificat cu atenție și că, în cele din urmă, alte state arabe și musulmane sunt preconizate a dispărea total sau a exista sub o formă de ocupație sau control de către forțele militare și politice americane (în alianță cu Israelul);

Că războiul împotriva Irakului și planul de subjugare a arabilor este pur și simplu o adaptare modificată și modernizată a istoriei sioniste a „Marelui Israel”, adaptată pentru a satisface cerințele companiile petroliere internaționale, care sunt, la rândul lor, pe deplin pregătite să împărtășească scopul de a domina în parte statele producătoare de petrol din lumea arabă în complicitate cu statul Israel;

Că războiul împotriva Irakului a fost orchestrat în mod deliberat de o rețea mică dar puternică de elemente sioniste de „dreapta” linia dură — cei auto-denumiți „neo-conservatori” — la cele mai înalte niveluri ale administrației Bush, ajutată și încurajată cu pricepere de persoane care au aceeași gândire din organizații de politici publice, grupuri de experți, publicații și alte instituții, toate strâns interconectate și, la rândul lor, legate de linia dură a forțelor „Likud”(ideologie a politicii de securitate națională care promovează intervenția militară împotriva oricui îndrăznește să infrunte Israelul)

Că războiul împotriva Irakului și celelalte acțiuni suplimentare ale Statele Unite împotriva lumii arabe care sunt programate să urmeze pot fi detectate în intrigile politice sioniste din interiorul nivelurilor superioare ale comunității serviciilor de informații americane, ajungând până la începutul anilor 1970, și că mulți dintre aceiași jucători implicați în această activitate ghidează acum politica administrația Bush actuală;

Că războiul împotriva Irakului este o completare al celor declarate anterior „război împotriva terorismului” care a fost, în sine, parte dintr-o evoluție îndelungată și o campanie de propagandă atent coordonată bazată pe teoria că terorismul este cumva o trăsătură „arabă”.

Acest raport va examina toate aceste aspecte, citând o mare varietate de surse și se va concentra în mare măsură pe fapte care au primit o largă circulație în presa „mainstream” de limbă engleză din Statele Unite. Faptele vor vorbi de la sine. În fiecare moment, unde acest raport cercetează speculații sau opinii, astfel de opinii vor fi notate în mod corespunzător sau altfel decât par la prima vedere.

MCP

MARII PREOTI AI RĂZBOIULUI

„Dacă nu ar fi sprijinul puternic al comunitatii evreilor pentru acest război cu Irakul, nu l-am fi făcut. Liderii comunității evreiești sunt suficient de influenți încât să poată schimba direcția acestei situații și cred că ar trebui să o facă.”

Congresmanul Jim Moran (democrat din Virginia) vorbind la un for public în districtul său electoral.

În ciuda freneziei publice din Statele Unite care a urmat acestora remarci ale congresmanului liberal Jim Moran, chiar influentului ziarul evreu din New York, Forward(Inainte), a fost obligat să recunoască în februarie. 28, 2003 că rolul lobby-ului pro-israelian și al adeptilor săi care ocupa funcții politice la nivel înalt în administrația Președintelui George W. Bush devenea din ce în ce mai mult un subiect de discuție publică.

Congresmanul Moran a rezumat pur și simplu problema în câteva remarci scurte, dar controversate.

Forward l-a citat pe editorialistul evreu liberal Michael Kinsley care a scris pe 24 octombrie 2002 că rolul central al Israelului în dezbateră americană asupra unui posibil război cu Irakul a fost „elefantul proverbial din cameră.” Despre acel elefant, Kinsley a adăugat: „Toată lumea îl vede, nimeni nu îl aduce în discuție.”

Forward a spus categoric: „Kinsley se referea la o dezbateră, odată abia șoptită prin camerele din spate, dar în ultima vreme improșcata cu caractere îndrăznețe în mass-media mainstream, asupra influenței evreiești și israeliene în formă în modelarea politicii externe americane.

Ziarul evreiesc a remarcat că acum, chiar publicațiile „mainstream” americane, de la The Washington Post la The Economist și chiar și posturi tv precum CNN și MSNBC prezentau discuții fățișe

și deschise asupra subiectului. Conform Forward:

Multe dintre aceste articole proiectează o imagine a președintelui Bush și a Primului Ministru Sharon lucrând în tandem pentru a promova războiul împotriva Irakului. Câteva dintre acestea au descris o administrație plină de conservatori motivați în primul rând, dacă nu chiar singura motivatie apărarea Israelului.

Câteva voci respectate au atins chiar deschis rolul organizațiile evreiești americane în ecuație, sugerând o schimbare semnificativă către dreapta în problemele Orientului Mijlociu și o loialitate intensă față de Sharon. În timp ce alții suspectează influența evreiască și israeliană doar pentru a o ataca ca antisemitism.

Totuși, ca și cum ar fi o confirmare a demersului de bază din spatele comentariilor congressmanului Moran, chiar și Ari Shavit(scriitor și jurnalist), scriind pe 9 aprilie 2003 în Ha'aretz(ziar de stanga evreiesc), declara simplu: „Războiul din Irak a fost conceput de 25 de intelectuali neo-conservatori, majoritatea evrei, care îl împing pe președintele Bush să schimbe cursul istoriei.”

De fapt, după cum vom demonstra, consemnarile istorice indică fără îndoială – că iminentul război de atunci asupra Irakului era într-adevăr produsul unui lung, atent calculat și orchestrat plan. Că acest plan urmărea să stabilească o hegemonie globală americană bazată pe obiectivele geopolitice ale unui grup mic, dar influent de factori de decizie din cadrul administrației președintelui George W.Bush — un grup legat strâns, timp de aproape un sfert de secol, de proiectul măreț al unui „Israel Mare”, un vis vechi al pionierilor sioniști care au întemeiat statul Israel și ai căror sustinatori moderni, adepții „dreptei” sunt din ce în ce mai influenți în toate zonele societății israeliene, în special în domeniul guvernamental.

Acest grup select de americani – acum din ce în ce mai cunoscut – se descriu ca „neo-conservatori”. Ele constituie un virtual „Partidul Războiului” în America. Admiră și susțin fără rușine blocul dur Likud din Israel condus de Ariel Sharon. Acești neo-conservatori au dirijat deciziile politice în interiorul administrației Bush care au plasat în esență Statele Unite ale Americii (sub Președinte George W. Bush) în alianță fermă cu regimul Sharon din Israel.

Studiul pe care urmează să-l întreprindem va oferi o cuprinzătoare

privire de ansamblu asupra istoriei și dezvoltării rețelei neo-conservatoare, numind personajele și legând politicile lor de elemente din Israel cu care sunt aliați.

Dar este important să recunoaștem că, în multe privințe, politicile pe care „Partidul Războiului” neo-conservator le-a avansat sunt, din punct de vedere istoric, foarte diferite de perspectiva tradițională americană. Politicile „Partidului Războiului” reprezintă doar o minusculă – deși puternică și influentă — fracțiune din America. Philip Golub, jurnalist și lector la Universitatea din Vincennes din Saint-Denis, a scris despre strategia neo-conservatoare:

Dreapta neo-conservatoare a încercat, cu diferite reușite, să se impune ca forță ideologică dominantă în Statele Unite pentru mai mult de 25 de ani, mai ales în definirea politicii externe.

De mult dejucată de procesul democratic și de opoziția publică a politicii naționale de securitate, este acum în pragul succesului, datorită controversatei victorii electorale a lui George Bush din 2000, iar la 11 septembrie 2001, a transformat un președinte accidental într-un Cezar american. Președintele Bush a devenit vehiculul neoconservator pentru o politică care se bazează pe unilateralism, permanenta mobilizare și „război preventiv”.

Războiul și militarizarea ar fi fost imposibile fără 11 septembrie, care a înclinat echilibrul instituțional în favoarea noii drepte. În afara de motivele oportuniste în a profita de șansa strategică de a redesena harta Orientului Mijlociu și Golfului Persic, această alegere reflectă mult mai multă anvergură în ambițiile imperiale . . . Acest proiect autoritar a devenit fezabil în lumea unipolară după 1991, când SUA au obținut monopolul utilizării forței în relațiile interstatale. Dar acest model a fost conceput în anii 1970, când coaliția extremistă aflată acum în control a fost pentru prima dată formată.

Scopul este de a uni națiunea și de a asigura supremația strategică a SUA la nivel mondial. Instrumentele sunt războiul și mobilizarea permanentă, ambele necesitând constantă identificare de noi dușmani și înființarea unui stabiliment de securitate națională puternic, care este independent de societate.

Autorul american Michael Lind subliniază că visului imperial subliniat de clica neo-conservatoare i s-a fost opus elita politicii externe a SUA și majoritatea poporului american, care conform

sondajelor s-au opus acțiunii militare americane în Irak și în alte părți fără sprijinul aliaților și al instituțiilor internaționale precum O.N.U.

Politica externă a dreptei radicale a fost susținută cu entuziasm de doar două grupuri din Statele Unite — creatorii de politici externe neoconservator cu intelectualii elitei și votanții protestanți din sud. În ciuda opoziției larg răspândite — atât în Statele Unite, cât și peste tot pe glob — la 17 martie 2003, președintele american George W. Bush a anunțat formal că un război împotriva Irakului este iminent. După mai multe luni de lungi dezbateri aspre, președintele american a declarat că Statele Unite aliat cu Marea Britanie și cu încă câteva țări — ar face-o eficient „de capul lor” fără sprijinul comunității mondiale. Unii critici ar atrage atenția asupra faptului că 17 martie a fost ajunul Purimului, sărbătoarea tradițională evreiască care sărbătorește victoria poporului evreu din vechime asupra dușmanului lor detestat, Haman. Cu toate acestea, nu toți evreii — din America sau din altă parte — s-au aliniat cu clica „neoconservatoare”, chiar dacă, de fapt, majoritatea liderilor esențiali neoconservatori sunt de fapt evrei.

RICHARD PERLE & WILLIAM KRISTOL

După cum a subliniat scriitorul evreu american Stanley Heller în zilele care au precedat atacului asupra Irakului: „Le datorăm americanilor întregul adevăr, parte a campaniei de război este alimentată de o clică militaristă nebună din Israel și trupele ei interconectate de sprijin evreiesc și creștini americani.” În plus, profesorul Paul Gottfried — un academician evreu american care se autointitulează „conservator”, dar care obiectează înverșunat la activitățile personalitățile autoprocamațiilor „neoconservatori” — adăuga:

Nimeni care este sănătos la minte nu poate pretinde că toți evreii colaborează cu [neoconservatorii lideri pro-război precum] Richard Perle și [William] Kristol. Ceea ce a fost corect punctat este o convergență de interese în care neoconservatorii au jucat un rol esențial. În acest moment, ei controlează aproape tot [Washington, D.C.-ul] think tank-urile „conservatoare”, canalul TV „conservator” [Fox News-ul miliardarului Rupert Murdoch], The Wall Street Journal, The New York Post și alte câteva ziare majore, împreună cu aproape fiecare revistă care se pretinde a fi conservatoare.

Comentariile profesorului Gottfried ne prezintă astfel două nume cheie care vor apărea iar și iar în aceste pagini: Richard Perle și William Kristol. Ei sunt poate doi dintre cei mai influenți neoconservatorii din „Partidul Războiului” în virtutea poziției combinate, a activității și influenței financiare. Ei sunt jucătorii centrali care au fost responsabili, în mare parte, pentru modelarea politicilor administrației Bush care au dus la conflictul actual din Orientul Mijlociu care implică desfășurarea forțelor militare americane împotriva Irakului și incontestabil ocupația dezastruoasă care a urmat. Deși vom afla mult mai multe despre Perle și Kristol, o scurtă introducerea a celor două figuri neoconservatoare este potrivită. Adesea numit „Prințul Întinericului”, Richard Perle (care este evreu) a fost activ în cauze pro-Israel în Washingtonul oficial de la mijlocul anilor 1970 când a fost consilierul puternicului senator acum decedat „Henry „Scoop” Jackson, un important susținător al Israelului în Congres. În acea perioadă, Perle a fost investigat sub acuzația de spionaj pentru Israel. Mai târziu, Perle a devenit un lobbyist pentru interesele israeliene în materie de arme și chiar a fost numit de președintele Ronald Reagan într-un post cheie în Departamentul Apărării.

După ce a părăsit administrația Reagan, Perle a rămas activ în Washington, DC, amestecat într-o mare varietate de instituții și organizații dedicându-și aproape exclusiv energiile pentru a avansa cauza Israelului și în special cea a Partidului Likud al lui Ariel Sharon. Recent, Perle a menținut o apartenență deosebită la „neo-conservatorul” grup consultativ de experți cunoscut sub numele de American Enterprise Institute. Cu toate acestea, când George W. Bush a preluat președinția, el l-a numit pe Perle să conducă Consiliul pentru Politica de Apărare, un mai puțin cunoscut, dar influent consiliu consultativ. Din această poziție, Perle — și-a folosit multiplele contacte cu asociați cu state vechi numiți în funcții înalte în interiorul administrației Bush și a început să dea un impuls activ în a avansa războiul împotriva Irakului. Deși Perle și-a dat demisia din funcția de președinte al Consiliului pentru Politica de Apărare la doar câteva zile după primul asalt împotriva Irakului datorită acuzației că ar fi avut conflicte de interese, care decurgeau din afaceri financiare private care s-au intersectat cu politicile guvernamentale oficiale asupra cărora a avut un impact și din care a beneficiat personal el a rămas membru al consiliului

de administrație și, cu siguranță, cel mai influent, până la demisia sa oficială în martie 2004. Având în vedere tot ce știm acum despre Perle, s-ar putea să nu fie o coincidență ca încă din 1986, în timpul unei vizite în Marea Britanie, Perle a fost prezentat în timpul unei dezbateri, liderului Partidul Laburist de atunci Denis Healey ca „persoana responsabilă de al treilea război mondial”. Unii critici ai lui Perle au sugerat mai târziu că domnul care a făcut observațiile este posibil să fi fost împuternicit cu abilități psihice, luând în considerare rolul critic pe care Perle l-a jucat într-adevăr în declanșarea războiului american împotriva Irakului.

William Kristol (de asemenea evreu) este la fel de influent, deși într-un tărâm diferit. Fiul unui tată la fel de influent, Irving Kristol descris cândva drept „nașul” mișcării neoconservatoare Kristol și-a folosit relațiile tatălui său pentru un post de șef de personal al vicepreședintelui Dan Quayle, care a servit sub primul președinte Bush. Dar acesta a fost doar primul pas al lui Kristol în ascensiunea sa către o mare putere. După înfrângerea lui tandemului Bush -Quayle de către Bill Clinton în 1992, tânărul Kristol, prin propriile sale eforturi agresive, ca să nu mai vorbim și de promovarea favorabilă a mass-mediei, s-a remarcat ca probabil cea mai cunoscută voce a filozofiei „neoconservatoare”. A devenit activ implicat în crearea unei bine finanțate și de anvergură rețele de relații publice și informare, legată de numeroase fundații și grupuri consultative cu care tatăl său fusese deja asociat. Pe lângă acceptarea unei numiri ca editor al revistei săptămânale națională neoconservatoare a lui Rupert Murdoch, *The Weekly Standard*, Kristol și-a fondat și propria organizație, *Project for the New American Century* (Proiectul Noului Secol American).

După cum vom vedea, propriile operațiuni și activități ale lui Kristol s-au intersectat precis — de fapt au fost interconectate — cu cele ale lui Richard Perle. Și cum impulsul pentru agresiunea împotriva Irakului a devenit din ce în ce mai belicos după ce George W. Bush a devenit președinte — și apoi, cu atât mai mult după atacurile teroriste de la 11 septembrie, pe care neoconservatorii au căutat în mod repetat să le lege de liderul irakian Saddam Hussein — Perle și Kristol au lucrat din ce în ce mai îndeaproape, contopindu-și propriile rețele de influență până în punctul în care neo-

filozofia conservatoare a devenit forța călăuzitoare din spatele întregului aparat Bush de elaborare a politicii externe.

William Kristol — împreună cu un alt coleg apropiat, Robert Kagan — a fost cel mai important publicist al strategiei imperialiste neoconservatoare.

Cartea lor, lansată în anul 2000, *Pericolele Actuale: Criza și oportunitate în politica externă și de apărare americană*, a fost o declarație comprehensivă a punctului de vedere neo-conservator, cu eseuri ale lui Perle — desigur — și un ansamblu de alte „staruri” neoconservatoare asociate cu Kristol și Perle.

Într-o recenzie a cărții, fostul diplomat britanic Jonathan Clark a comentat că: „Dacă recomandările cărții ar fi fost puse în aplicare toate deodată, SUA ar risca să lupte unilateral pe cel puțin pe cinci fronturi, îndemnând simultan Israelul să abandoneze procesul de pace în favoarea unei noi confruntări fără restricții cu palestinienii.” În mod ironic, Michael Lind, cel mai important critic al neoconservatorilor, a subliniat: „Aceasta s-a dovedit a fi o predicție a politicilor pe care administrația lui George W. Bush le va adopta în următorii doi ani.” Lind notează: „Dreapta radicală sionistă careia Perle și Kristol îi aparțin este redusă ca număr, dar a devenit o forță semnificativă în cercurile republicane de elaborare a politicilor.” Lind adaugă că principalele preocupări a multora dintre cei din această rețea neoconservatoare sunt „puterea și reputația

Israelului.” El subliniază că ei au purtat campanii publice vicioase împotriva oricărei persoane care le stă în cale – inclusiv liderilor militari americani proeminenți și influenți care au chestionat politicile neoconservatoare.

Reteaua Israeliana

Deci pana acum este clar că orientarea pro-israeliană a neoconservatorilor a fost o problemă principală de preocupare în formularea și dirijarea politicilor pe care au încercat să le implementeze.

Și asta ridică întrebarea cât de mult a influențat Israelul (și adepții săi americani, în special cei din rețeaua neoconservatoare network) cu adevărat în declanșarea războiului împotriva Irakului. După cum am văzut, rolul Israelului în afacerea Irak a fost unul problematic în ceea ce privește protejarea Israelului (și a evreilor americani) de o posibilă reacția a multor americani suparați

că politica externă americană era bazată numai pe interesele Israelului.

La 27 noiembrie 2002, Washington Post a raportat că un grup de consultanți politici americani care au consiliat anterior politicieni israelieni fuseseră angajați de către Proiectul Israel — descris ca „un grup finanțat de către organizațiile evreiești americane și donatorii individuali” — a redacta un memoriu către liderii evrei americani și liderii israelieni cu privire la cele mai bune mijloace prin care să abordeze controversa aprinsă asupra Irakului.

Nota îi sfătuia ca: „Dacă scopul este schimbarea regimului, trebuie să fii mult mai atenți cu limbajul. din cauza unei potențiale reacții. Nu vrei ca americanii să creadă că războiul împotriva Irakului este purtat mai degrabă pentru a proteja Israelul decât pentru a proteja America.” Cu toate acestea, după cum a reflectat Michael Lind în noua sa biografie a președintelui Bush, influența Israelului și a neoconservatorilor este de netăgăduit:

Sub George W. Bush, ramura executivă americană și guvernul Israelului au fuzionat într-o măsură fără precedent în istoria Americii. . . .Oricât de bizar pare, datorită influenței modelului israelian asupra neoconservatorilor din administrația Bush, Statele Unite, puterea principală în lumea, a început să se comporte ca și cum ar fi internațional nesigură și un stat paria asediat la fel ca Israelul sub conducerea Partidului Likud.

Scriind în Time pe 17 februarie 2003, unul dintre cele mai proeminenți neoconservatorii americani în massmedia, editorialistul Charles Krauthammer, a anunțat că războiul propus împotriva Irakului „nu este doar pentru a-l dezarma pe Saddam. Este de a reforma o întreagă parte a lumii. . . . Ceea ce are nevoie S.U.A. în lumea arabă nu este o strategie de ieșire, ci o strategie de intrare. Irakul este aceasta invitație . . .” Krauthammer a numit sincer țintele politicii de război neoconservatoare: „Iran, Arabia Saudită, Siria și nu numai.”

Într-adevăr, dovezile publicate indică faptul că guvernul Israelului și-a dorit într-adevăr un atac al SUA asupra Irakului – ca prim pas către acțiunea națională împotriva altor dușmani percepuți de statul Israel. Pe 18 februarie 2003, ziarul israelian Ha'aretz a raportat că Prim-ministrul israelian Ariel Sharon a cerut Statelor Unite să meargă mai departe în Iran, Libia și Siria după presupusul succesul

al distrugerii Irakului de către Statele Unite — o viziune deloc diferită de aceea exprimată de Krauthammer mai sus amintit. Sharon a spus: „Acestea sunt state iresponsabile, care trebuie dezarmate de armele de distrugere în masă și acțiunea militară de succes americană în Irak servita ca model va face acest lucru mai ușor de realizat.” Prim-ministrul israelian a spus unei delegații în vizită de kongresmeni americani că „acțiunea americana împotriva Irakului este de o importanță vitală.”

Ziarul israelian a mai relatat că în cadrul întâlnirilor cu Sharon și alți oficiali israelieni, subsecretarul de stat american John Bolton — unul dintre „neoconservatorii” cheie din interiorul administrației Bush care au promovat războiul împotriva Irakului – spusese ziarului israelian, că după ce s-ar fi rezolvat cu Irakul „ar fi necesar ulterior a face față amenințărilor din Siria, Iran și Coreea de Nord.” În plus, pe 27 februarie 2003, The New York Times a declarat deschis că Israelul nu numai că a susținut un război al SUA împotriva Irakului, dar ca Israelul credea că, în cele din urmă, războiul ar trebui extins la alte națiuni percepute a fi amenințări la adresa Israelului. The Times a consemnat:

Mulți din Israel sunt atât de siguri de corectitudinea unui război împotriva Irakului, încât oficialii se gandesca deja ca după conflict sa îndemne la implicare americana continua si directa în Orientul Mijlociu. Ministrul Apărării, Shaul Mofaz, a declarat membrilor Conferinței președinților marilor organizații evreiești americane săptămâna trecută că, după Irak, Statele Unite ar trebui să genereze „presiuni politice, economice, diplomatice” asupra Iranului. „Avem un interes major în modelarea Orientului Mijlociu chiar din a doua zi după război”. Israelul consideră Iranul și Siria drept amenințări mai mari și speră că o dată cu descotorosirea de Saddam Hussein , domino-ul va începe să se prăbușească.

Și în timp ce existau evrei americani, acționând independent de organizațiile de conducere a comunității evreiești, care s-au opus război împotriva Irakului, nu există nici o îndoială că elita organizațiilor evreiești americane strâns legata serviciile de informațiile israeliene și de guvernul Israelului era ferma în spatele declansarii războiului. Acele organizații acționau ca Organizații evreiești, care pretindeau că îi reprezintă pe toți evreii americani când de fapt nu era așa.

După izbucnirea războiului, Liga Anti-Defăimare (ADL) din B'nai

B'rith(Fii Legamantului org.evreiasca) – descrisa de critici ca fiind o armă de propagandă a clandestinului serviciu de informatii al Israelului, Mossad-ul a emis o declarație. Aceasta a declarat: „Noi ne exprimăm sprijinul pentru guvernul Statelor Unite în efortul său de a-l opri pe președintele irakian Saddam Hussein și pericolul pe care îl reprezintă pentru stabilitatea și siguranța regiunii. Necesitatea de a-l opri pe Saddam Hussein este clară.”

CRITICII SE RIDICA ÎN AMERICA

Cu toate acestea, în timp ce conducerea israeliană și ai lor aliati neoconservatori incitau la război, erau mulți americani de toate rasele,crezurile și culorile care se ridicau și își declarau opoziția. În lunile de dezbatere care au precedat atacul american asupra Irakului,Republicanul Dennis Kucinich (Ohio) a părut drept cel mai deschis critic articulat al Congresului asupra războiului propus. El a expus multiple argumente împotriva războiului, considerându-l total nefondat și contrar politicii tradiționale americane:

Acțiunea militară unilaterală a Statelor Unite împotriva Irakului este nejustificată,injusta și ilegală. . . .

Acțiune unilaterală din partea Statelor Unite sau în parteneriat cu Marea Britanie ar pune pentru prima dată națiunea noastră pe calea plină de sânge a unui război agresiv, un sacrilegiu pentru memoria celor care au luptat pentru apărarea acestei țări.

Autoritatea morală a Americii ar fi subminată în întreaga lume. Ea ar destabiliza întreaga regiune a Golfului Persic și a Orientului Mijlociu. . .

Politicile de agresiune nu sunt demne de nici o națiune cu tradiție democratică,să nu mai vorbim de o națiune de oameni care iubesc libertatea și ai căror fii și fiice s-au sacrificat pentru menținerea acestei democrații.

Întrebarea nu este dacă America are sau nu puterea militară de a-l distruge pe Saddam Hussein și Irakul. Întrebarea este dacă distrugem ceva esențial în națiunea noastră, afirmând că America are dreptul să facă acest lucru oricând dorește. America nu poate și nu ar trebui să fie justitiarul mondial. America nu poate și nu ar trebui să încerce să aleagă liderii altor națiuni. Nici America și poporul american să nu fie forțat în slujba intereselor internaționale petroliere și ale traficantilor de arme. . .

Dacă Statele Unite vor continua cu politica „primei lovituri”, atunci vom lua asupra națiunii noastre o povară istorică de a comite o

încălcare a normelor internaționale și atunci am renunța la orice nivel moral pe care am sperat să-l păstrăm.

Destul de remarcabil, chiar și după ce a început războiul, Kucinich a refuzat să tacă, refuzând să fie hărțuit pentru a sprijini războiul sub pretextul „sprijinirii trupelor” – un slogan popular care are a fost folosit istoric pentru a-i convinge pe americani să sprijine un război nepopular după ce trupele americane s-au angajat oficial în acțiune.

Nedescurajat de acuzațiile de a fi „nepatriot” etc., Kucinich a spus: Sprijin trupele. Dar, acest război este ilegal și greșit. Eu nu sustin această misiune. Nu voi vota pentru a finanța războiul acestei administrații în Irak. Acest război ucide trupelor noastre. Acest război ucide civili irakieni nevinovați. Acest război trebuie să se termine acum. A fost nedrept când a început acum două săptămâni și este nedrept și astăzi. SUA ar trebui să iasă acum și să încerce să salveze viețile trupelor americane și ale cetățenilor irakieni.

Încheierea războiului acum și reluarea inspecțiilor armelor de distrugere în masa ar putea salva opinia mondială despre Statele Unite. Cea mai mare amenințare pentru Statele Unite în acest moment este terorismul, pe care acest război îl va genera.

Kucinich nu a fost singurul oficial public american care a luat o poziția publică îndrăzneată împotriva războiului – dar el a fost cu siguranță unul dintre cei mai neclintiti și sinceri.

De îndată ce trupele americane și-au început asaltul asupra republicii arabe, cel mai longeviv membru al Senatului SUA — și fostul lider al democraților din Senat—Sen. Robert Byrd din Virginia de Vest a oferit un discurs aprins în Senat, în care declara că războiul este în totală contradicție cu politica tradițională americană. El a spus, în parte: Astăzi plâng pentru țara mea. Am urmărit evenimentele din ultimele luni cu inima grea. Imaginea Americii nu mai este una puternică dar binevoitoare de menținere a păcii. Proclamăm o nouă doctrină a privilegiatului care este înțeleasă de puțini și temută de mulți. Spunem că Statele Unite au dreptul să-și folosească puterea de foc în orice colț al globului care ar putea fi suspect în războiul împotriva terorismului. Noi ne afirmăm acest drept fără sancțiunea vreunui organism internațional. Drept urmare, lumea a devenit un loc mult mai periculos. Ne etalăm superputerea cu aroganță.

Când am devenit o națiune care își ignoră și își mustră prietenii? Când ne-am hotărât să riscăm subminarea ordinii internaționale prin adoptarea unui radicale abordări doctrinare a folosirii puterii noastre militare uriase? Cum putem abandona eforturile diplomatice când frământările din lume strigă după diplomație? În mod clar, deși neo-conservatorii reflectă cu greu gândirea celor mai mulți dintre americani având diferite convingeri politice, ei într-adevăr au reflectat o anumită filozofie, una fără îndoială, legată de agenda imperială dură a Likud-ului israelian.

Și având în vedere asta, este potrivit să începem să examinăm natura rețelei neo-conservatoare care stăpânește Washingtonul oficial sub administrația lui George W. Bush.

REȚEAUA NEOCONSERVATOARE

La 13 decembrie 2002, revista *Counterpunch*, publicată de nonconformistul jurnalist american, născut în Irlanda, Alexander Cockburn, a prezentat un articol care ridică întrebările „dublei loialități a administrației Bush” și a oferit o privire de ansamblu fascinantă asupra rețelei neoconservatoare care a dus în cele din urmă America la război. Autorii au fost Bill și Kathleen Christison, o echipă soț și soție fostului analist veterani ai Agenției Centrale de Informații (C.I.A.). Ei au citat simpatiile israeliene ale celor mai importanți factori de decizie neoconservatori din cadrul administrației Bush, scotând în evidență că, într-adevăr, acești neo-conservatori erau strâns aliniați ideologiei blocului Likud din Israel. Rezumatul lor despre „distribuția personajelor” printre neo-conservatori este precisă și demnă de remarcat:

Secretarul adjunct al Apărării, Paul Wolfowitz, conduce haita. Un protejat al lui Richard Perle, care conduce proeminentul organism consultativ al Pentagonului, Consiliul pentru Politica de Apărare. Mulți dintre neoconservatorii de astăzi, inclusiv Perle, sunt descendenți intelectuali ai regretatului senator Henry „Scoop” Jackson, un agresiv pradator al apărării cauzei Israelului și unul dintre cei mai stridenți susținători ai lui din Congresul anilor 1970. Wolfowitz este, la rândul său, mentorul lui Lewis „Scooter” Libby, acum Vicepresedintele Șefului de cabinet al președintelui Cheney, care a fost mai întâi elev al lui Wolfowitz și mai târziu un subordonat în timpul anilor 1980 atât în Departamentul de Stat, cât și în cel al Apărării. Un alt protejat al lui Perle este Douglas

Feith, care este în prezent subsecretar pentru politici de apărare, omul numărul trei al departamentului și a lucrat îndeaproape cu Perle atât în calitate de lobbyist pentru Turcia, cât și ca coautor al documentelor de strategie pentru guvernele israeliene de extrema dreapta.

Secretari adjuncți Peter Rodman și Dov Zakheim, bătrânii din Administrația Reagan atunci când neoconservatorii au înflorit pentru prima dată, completau subcabinetul ca rang la Apărare. La niveluri inferioare, ofițerii de birou pentru Israel, Siria și Liban de la Apărare sunt importuri de la Institutul Washington pentru politica din Orientul Apropiat un think tank (grup de așa-zisi experți care consiliaza guvernul în anumite domenii) s-a desprins din organizația de lobby pro-israelian, AIPAC.

Neoconservatorii nu au făcut multe incursiuni în Departamentul de Stat, cu excepția lui John Bolton, un șoim de la American Enterprise Institute și pro-israelian despre care se spune că a fost forțat asupra unui reticent Colin Powell în calitate de subsecretar pentru controlul armelor. Asistentul special al lui Bolton este David Wurmser, care a scris și a fost coautor cu Perle și Feith a cel puțin două documente de strategie pentru Primul Ministru israelian Netanyahu în 1996. Soția lui Wurmser, Meyrav Wurmser, este un cofondator al website-ului MEMRI (Institutul de Cercetare Media din Orientul Mijlociu), care este condus de ofițeri militari și de informații israelieni în retragere și este specializat în traducerea declarațiilor liderilor arabi din mass-media araba. Deși în mod inevitabil traduce și difuzează cele mai extremiste declarații arabe, ignoră cu desăvârșire comentariile arabe moderate și declarații extremiste ebraice. În biroul vicepreședintelui, Cheney și-a stabilit propriul personal de securitate națională, condus de asistenți cunoscuți a fi pro-Israel. Adjunctul directorului personalului, John Hannah, este un fost coleg de orientare israeliană din Institutul Washington. La Consiliul Național de Securitate, nou-numitul director al Afacerilor din Orientul Mijlociu este Elliott Abrams, care a devenit cunoscut după ce a pledat vinovat că a ascuns informații Congresului în timpul scandalului Iran-contra (și a fost grațiat de președintele Bush tatal) și care a fost multă vreme un vocal susținător al poziției de dreapta israeliene. Punându-l într-o poziție cheie de elaborare a politicilor în conflictul palestinian-israelian este ca și cum ai încredința cotelul gainilor unei vulpi.

Probabil cea mai importantă organizație, în ceea ce privește influența ei asupra formulării politicii administrative a lui Bush, este Institutul Evreiesc pentru Securitatea Națională Americană (JINSA). Format după războiul arabo-israelian din 1973 special pentru a aduce preocupările de securitate ale Israelului în atenția factorilor de decizie din SUA și concentrându-se de asemenea, pe probleme generale de apărare, organizația extremista de dreapta JINSA, a avut întotdeauna un consiliu de administrație puternic capabil să-și plaseze membrii în interiorul administrațiilor conservatoare SUA. Cheney, Bolton și Feith i-au fost membri până la intrarea lor în administrația Bush. Mai mulți funcționari JINSA de nivel inferior lucrează acum în Departamentul Apărării.

Wolfowitz însuși a fost circumspect în public, scriind în primul rând despre probleme strategice mai largi, mai degrabă decât despre Israel în mod specific sau chiar despre Orientul Mijlociu, dar este clar că interesul major este Israelul și poate fi principalul motivul pentru obsesia lui, al cărei vârf de lance este să-l elimine pe Saddam Hussein, să refacă guvernul irakian după modelul american și apoi să redeseneze în continuare harta Orientului Mijlociu, urmărind aceleași obiective în Siria, Iran și, probabil, în alte țări. Dar interesul lui pentru Israel apare mereu. Chiar și profiluri care îi minimalizează atașamentul față de Israel menționează întotdeauna influența Holocaustului în care au pierit mai mulți membri ai familiei sale, apar în gândirea sa. O sursă din interiorul administrației l-a descris sincer ca fiind „nebun de-a binelea când vine vorba de Israel.” Deși probabil că acest lucru descrie cu exactitate cea mai mare parte a restului grupului neoconservator, iar Wolfowitz este vinovat cel puțin prin asociere, el este de fapt mult mai complex și nuanțat decât această.

Christisons a subliniat că într-un profil New York Times a lui Wolfowitz făcut de către jurnalistul Bill Keller în care citează critici care spun că „Israelul exercită o puternică atracție gravitațională asupra individului” și notează că adolescentul Wolfowitz a trăit în Israel în timpul semestrului sabatic al tatălui său matematician. În plus, sora lui este căsătorită cu un israelian. Keller recunoaște chiar și oarecum fără tragere de inimă acuratețea unui caracter, caracterizarea lui Wolfowitz drept „centrat pe Israel”. Cu toate acestea, Christisons notează: „Keller trece prin contorsiuni considerabile pentru a evita ceea ce numește „sugestia ofensivă a

loialității duble” și în acest proces el face o minune dacă protestează prea mult.”

Deci probele despre clica neoconservatoare care guvernează elaborarea politicilor administrația lui Bush sunt foarte clare. Cu toate acestea, mare parte din mainstream media din America a ezitat inițial să sublinieze legătura remarcabilă și asocierea de lungă durată ale acestei clici a puterii politice. Massmedia independentă din America, cum ar fi cea de la Washington American Free Press, printre cele mai importante care a îndrăznit să menționeze rolul proeminent al „neoconservatorilor” a fost adesea atacata ca „conspiraționista” și chiar ca „antisemita”, printre alți mulți termeni similari des folosiți pentru a deruta și, prin urmare, a redirecționa atenția departe de intrigile Israelului și a lobby-ului său american.

ADEVĂRUL APARE ÎN MEDIA SUA

Cu toate acestea, odată ce mult-planificatul „neoconservator” plan al războiului împotriva Irakului era în derulare în siguranță, un articol de pe prima pagină din Numărul din 21 martie, 2003 al pro-război Wall Street Journal a recunoscut adevărul. Titlul articolului era simplu: „Un nou Orient Mijlociu — Visul Președintelui:

Schimbarea nu doar a unui regim, ci a unei regiuni. O zonă pro-americană, democrată este un obiectiv care are rădăcini israeliene și neo-conservatoare.” Articolul a început prin a declara cu sinceritate: „Pe măsură ce trimitem trupe și avioane americane în Irak, președintele Bush are în minte mai mult decât schimbarea unei țări. Visul președintelui este de a face întregul Orient Mijlociu un loc diferit și unul mai sigur pentru interesele americane.”

Articolul a continuat să descrie puterea rețelei neoconservatoare pro-război de slujitori care îi înconjoară pe Richard Perle și pe colaboratorul său William Kristol. Articolul a rezumat evenimentele care au dus la decizia președintelui Bush de a porni război împotriva Irakului și a rolului neoconservatorilor în acest proces. Doar trei zile mai târziu, pe 24 martie 2003, New York Times a publicat o privire de ansamblu similară, declarând că doctrina războiului preventiv susținută de neo-conservatori și-a avut rădăcinile la începutul anilor 1990.(Cu toate acestea, după cum vom vedea, agenda generală neo-conservatoare se duce în timp

mult mai departe) Articolul The Times a citat un oficial al administrației sub anonimat, oficialul afirmând despre războiul din Irak: „Acesta este doar începutul.”

FOSTII COMUNIȘTI DEVIN NEO-CONSERVATORI

Pentru a înțelege orientarea politică a „neoconservatorilor” și agenda lor, este esențial să recunoaștem nu numai rolul important jucat în prezent de mai sus-amintitul William Kristol dar și pe cel al tatălui și mamei lui împreună cu asociații lor, care sunt esențiali în povestea dezvoltării blocului de putere neo-conservator din America. Deși astăzi Kristol este poate cea mai cunoscută voce dintre neo-conservatorii din mass-media, el este mult mai mult decât atât. Nu numai că este strateg șef în relații publice – unii ar putea spune „propagandist” – pentru neo-conservatori, dar el este și un vlastar al unui puternic cuplu soț -soție de scriitori evrei americani care se autodescriu ca „extroțkisti” – Irving Kristol și Gertrude Himmelfarb. Seniorul Kristol – împreună cu o mână de alți gânditori care au aceleași idei – este general considerat ca fiind principala forță fondatoare din spatele miscării neo-conservatoare. Potrivit săptămânalului evreiesc -american, Forward, micul grup (majoritatea fiind evrei) de „Intelectuali din New York” care operează în sfera de influență a lui Kristol Senior era „cunoscut persoanelor din interior ca „Familia” — o desemnare care sugerează celor instruiți în intrigi a Războiului Rece, o legătură criptică, aproape de un cult, poate chiar o „celulă comunistă”.

Și într-adevăr, există o legătură a Războiului Rece cu Kristol și „Familia”, pentru că – în perioada anilor 1930 până în anii 1950 – au fost discipolii lui Leon Troțki, revoluționarul bolșevic și critici ai rivalului feroce al lui Troțki, Iosif Stalin, care a devenit lider al Uniunii Sovietelor după ce l-a forțat pe Troțki să plece în exil. Cu toate acestea, pe măsură ce anii au trecut, la sfârșitul anilor 1950 și mai ales în anii 1960, se spune că filosofia lor politică a început, să „evolueze”. Cu toate acestea, sunt cei care ar spune că ex-troțkistii nu sunt deloc „foști”; și că, în schimb, rămân troțkiști adevărați care și-au adaptat filozofia tradițională la preocupări, evenimente și realități politice moderne.

Michael Lind, autorul unei noi biografii a președintelui George W. Bush, a remarcat originile acestui nucleu strâns legat de Kristol atunci și în anii următori și explică schimbarea lor de pozitie:

Neo-conservatorii nu erau republicani conservatori tradiționali. Majoritatea aveau au fost democrați liberali sau de stânga; unii fuseseră inițial marxiști. Mulți au fost evrei și s-au rupt de stânga democrată din cauza ostilității stângii față de ocuparea de către Israel a pământului arab după 1967 și ostilitatea multor militanți negri atât fata de evreii-americani, cât și fata de Israel. Ronald Reagan a fost primul președinte republican pe care l-au votat mulți neoconservatori. În timp ce politica externă a instituției republicane tradiționale reflecta teama de dezordinea internațională a elitei de afaceri, strategia neo-conservatoare. a reflectat fervoarea ideologică cruciată a foștilor liberali wilsonieni (referire la fostul președinte american Woodrow Wilson, care a fost un susținător al intervenționismul american în străinătate] și a foștilor revoluționari marxisti, combinat, în cazul multor neo-conservatori evrei, cu un angajament etnic emotiv pentru bunăstarea Israelului.

ISRAELUL SI NEO-CONSERVATORII

Savantul evreu american, Benjamin Ginsberg, a descris rolul principal al securității Israelului în gândirea neo-conservatorilor și activitățile lor politice din ultimul sfert al secolului al XX-lea:

Intelectualii evrei neo-conservatori au fost esențiali în anii 1970 și 1980 în dezvoltarea justificărilor pentru creșterea cheltuielilor pentru apărare, precum și al ajutorului militar american pentru Israel la efortul american mai general de a controla Uniunea Sovietică. Israelul a fost descris ca un „activ strategic” american care ar putea juca un rol important în limitarea expansiunii sovietice în Orientul Mijlociu. O serie de neo-conservatori evrei au devenit activi în [lobby] pentru creșterea nivelurilor cheltuielilor de apărare și consolidarea capacităților de apărare ale Americii împotriva a ceea ce ei afirmău că era o amenințare sporită, expansionismul sovietic.

O evaluare similară, deși mai puțin prietenoasă, a neo-conservatorilor a fost lansată în 1986 de celebrul romancier american Gore Vidal. Răspunzând la acuzațiile că el (Vidal) era „antisemit” din cauza criticii sale asupra gradului neobișnuit în care „neo-conservatorii” evrei americani erau atașați Israelului – mai mult decât Americii – Vidal i-a numit pe neo-conservatori „iubitori ai imperialismului” și i-a acuzat că există un motiv pentru care

acești foști troțkisti erau acum atât de îndrăgostiți de puterea militară americană:

Pentru a obține bani de la Trezoreria [Statelor Unite ale Americii] pentru Israel (anul trecut 3 miliarde de dolari) lobbyiștii pro-israelieni trebuie să se asigure ca placa cu „vin rusii” este înțeleasă pentru ca astfel să poată continua să sperie poporul american să cheltuiască sume enorme pentru „apărare”, ceea ce înseamnă și sprijin pentru Israel în războaiele sale nesfârșite împotriva aproape a tuturor. Pentru a te asigura că aproape o treime din bugetul federal merge către Pentagon și Israel, este necesar ca lobbyiștii pro-israelieni să facă o cauză comună cu nebunii noștri de extrema dreapta.

La acea vreme, însă, Vidal nu avea idee cât de puternici neo-conservatorii o să devină în cele din urmă. Dar, Vidal rămâne un critic deschis al imperialismului american și israelian și este considerat unul dintre cei mai apreciați romancieri de limba engleză din lumea de astăzi.

Oricare ar fi recunoașterea lor în cercurile „intelectuale”, „neo-elementele conservatoare” erau virtual străine (și rămân așa) pentru audiența largă a cetățenilor americani. De fapt, probabil prima dată când termenul „neo-conservator” a fost introdus publicului larg american a fost în numărul din 7 noiembrie 1977 al revistei Newsweek, editată de aceeași companie care publică și ziarul Washington Post. Până în 1979, prima carte pe subiectul „neo-conservatorismului” a fost publicată de autorul Peter Steinfels și intitulată Neo-Conservatorii: Barbatii care schimbă politicile Americii, această carte a descris neo-conservatorismul ca „o viziune politică distinctă și puternică care a apărut recent în Statele Unite.” Autorul l-a salutat pe Irving Kristol, tatăl lui William Kristol, drept „purtătorul de stindard al neo-conservatorismului” și s-a concentrat în mare măsură pe Kristol și pe colegii intelectuali care modelau punctul de vedere neoconservator.

Cartea a descris neo-conservatorismul ca o filozofie nou-dezvoltată. și s-a concentrat în mare parte asupra perspectivei sale politice interne. Remarcabil, foarte puțin din carte a fost consacrat agendei politice neo-conservatoare externe, în ciuda faptului că neo-conservatorii au fost, de la început, foarte concentrați pe politica externă. Cu toate acestea, Steinfels a notat că neo-conservatorii

erau, în mod firesc, ca foști troțkiți, ostili Uniunii Sovietice a lui Iosif Stalin și moștenirii sale.

Cu toate acestea, autorul a remarcat faptul că au existat multe zvonuri în jurul lui Kristol, în special acuzația că încă din Anii 1950, Kristol a primit subvenții de la CIA.

CIA SI NEO-CONSERVATORII

De fapt, un volum mult mai recent, Războiul Rece Cultural: CIA și Lumea Artelor și Literelor, de Frances Stonor Saunders dezvăluie cercurile în care Kristol era un jucător cheie — încadrat de un grup cunoscut sub numele de Congresul pentru Libertatea Culturală (care a existat din 1950 până în 1967) și Comitetul american pentru libertate culturală (care a existat din 1950 până în 1957) — au fost într-adevăr finanțate de CIA. Autorul fara epuizare a investigat în mod atent activitățile lui Kristol și ale asociaților săi și a afirmat că Kristol datora o mare parte din faima și publicitatea sa timpurie sprijinului serviciile secrete americane.

Conform unui studiu din 1986 al lui Sidney Blumenthal, un evreu-american reporter pentru The Washington Post care a devenit mai târziu un consilier de top al Președinte Bill Clinton, Irving Kristol era cunoscut drept „Nașul” mișcării neo-conservatoare la care alții s-au dus căutând sinecure și finanțare. Kristol „ar putea aranja oferte de la institute și fundații [atât de profitabile] încât nici un conservator nu ar putea refuza.”

Unul dintre protejații lui Kristol, Jude Wanniski, care de pe atunci era cunoscut ca „neo-conservator” — a fost citat ca l-a descris pe Kristol drept „mâna invizibilă” din spatele mișcării neoconservatoare. Blumenthal a remarcat că puterea lui Kristol era de așa natură încât putea fi comparată cu „un circuit de influență care luminează un pom de Crăciun atunci când este conectat la priză.”³ De fapt, prin revistele sale, The National Interest și The Public Interest, Kristol și-a extins influența, nu numai în rândurile Partidului Republican, ci și în cadrul arenei publice în ansamblu.

Observând originile troțkiste ale „neo-conservatorilor”, Sidney Blumenthal a evaluat natura migrației „neo-conservatoare”. În ceea ce unii ar putea spune „invazia Partidului Republican, spunând: „Neoconservatorii sunt troțkiștii reaganismului, iar Kristol este un Troțkitul transmutat într-un om de dreapta.”

Toate acestea fiind notate pentru consemnare, adevărul este că astăzi, William Kristol — fiul „nașului” neo-conservator Irving Kristol — duce mai departe moștenirea familiei, una care ajunge până la intestinele luptelor filozofice ale epocii bolșevice și Războiul Rece între Statele Unite și Uniunea Sovietică care au urmat. Kristol Jr. este dincolo de orice dubiu unul dintre cei mai puternici

formatori de opinie de pe fata planetei.

CONEXIUNEA MURDOCH

Acționând ca un „lider conservator” autodesemnat, Kristol, care, așa cum am observat este editor al revistei Weekly Standard a miliardarului Rupert Murdoch a cerut constant intervenția SUA în străinătate, în special ca mijloc de promovare a intereselor statului Israel – o poziție congruentă cu simpatiile cunoscute ale lui Murdoch pentru aripa dura a Likud din Israel. (Murdoch însuși este evreu parțial prin descendență, din partea mamei sale, deși acest detaliu nu a fost adesea menționat chiar și în media care citează pasiunea lui Murdoch pentru cauza sionistă.)

De-a lungul anilor, o varietate de critici au susținut că sponsorul lui Kristol, Murdoch, este în esență un reprezentant massmedia de lungă durată – un bine plătit „om de paie” al forțele combinate ale fam. Rothschild, Bronfman și Oppenheimer care, împreună cu Murdoch, au fost menționate de critici drept încă de la începutul anilor 1980, sub numele de „Gașca celor patru miliardari”.

Această clică de miliardari este unită nu numai prin asocierea în afacerile financiare internaționale, dar și prin moștenirea lor evreiască și devotamentul pentru promovarea intereselor statului Israel. De asemenea își largesc controlul și influența asupra presei americane cu operațiunile lui Murdoch care sunt probabil cele mai publice.

BĂRBAȚII LUI KRISTOL LA CASA ALBĂ LUI BUSH

De fapt, tentaculele personale ale lui Kristol în toate zonele administrației Bush sunt imense. Pe 19 martie 2002 The Washington Post a descris legăturile ample și intime ale lui Kristol cu persoane cheie din interiorul Casei Albe. Menționând că un anume Joseph Shattan fusese angajat să scrie discursurile președintelui, Post a adăugat, în mod clar: Shattan, care a lucrat pentru Kristol când era vicepreședinte sefului de cabinet lui Dan Quayle, se va alătura redactorului de discursuri a lui Bush,

Matthew Scully și celui [vicepreședintelui] Cheney ,John McConnell, care ambii au lucrat și sub conducerea lui Kristol și al lui Quayle. Fostul redactor al lui Bush, Peter Wehner, a lucrat pentru Kristol când acesta era șef de cabinet al secretarului de pe atunci pentru Educație William Bennett [însuși un protejat al tatălui lui Kristol , Irving Kristol], în timp ce scriitorul de discursuri al Consiliului National de Securitate ,Matthew Rees a lucrat pentru Kristol la The Weekly Standard.

De fapt, multe dintre persoanele care scriu discursurile oficiale și declarațiile publice nu numai pentru președinte ci și pentru vicepreședinte și de asemenea, alți factori cheie ai politicii externe, și-au datorat patronajul lui Kristol.

Cu toate acestea, The Post, a remarcat ca influența lui Kristol a mers dincolo de asta. Alții din interiorul administrației Bush și-au datorat loialitatea lui Kristol:

Secretarul pentru Energie Spencer Abraham este un acolit al lui Kristol din timpul lui Quayle, șeful politicii de control al drogurilor, John Walters, lucra sub conducerea lui Kristol la Departamentul Educației. Jay Lefkowitz, noul director al Consiliului de Politica Interna, a fost avocatul lui Kristol. Alți amici ai lui Kristol îi pe includ și pe Directorul Consiliului de Securitate Nationala Elliott Abrams, Șeful de Cabinet al lui Cheney ,I. Lewis „Scooter” Libby, secretarul adjunct al apărării Paul Wolfowitz, subsecretarul de stat John Bolton ,și pe Leon Kass, șeful grupului de bioetică al lui Bush. Tentaculele ajung în [cercul personal al lui Bush]: Al Hubbard, un prieten apropiat al lui Bush, a fost adjunctul lui Kristol în cabinetul lui Quayle.

Ceea ce face ca toate acestea să fie atât de remarcabile este faptul că Kristol l-a susținut pe oponentul primar republican al lui Bush, senatorul John McCain de Arizona ,un susținător febril al Israelului, în campania prezidențială din 2000.

Ca atare, s-ar putea spune,ca Kristol — inițial, poate, oarecum un „nepoftit” în cercurile lui Bush – a devenit foarte mult „un invitat” – și unul cu o influență incredibilă și fără rivalitate.

Unul dintre criticii lui Kristol a remarcat promovarea masivă pe care Kristol a primit-o în presa americană, comentând încă din 1996 că Kristol a fost, „de la o oarecare distanță, cel mai citat cetățean privat din mass-media [și, în consecință] cel mai important strateg din Partidul Republican.”

Ceea ce înseamnă asta, în esență, este că atunci când mass-media americană majoră a vrut să promoveze o anumită idee sau punct de vedere, reporterii ziarelor și jurnaliștii de televiziune au apelat la Kristol pentru „neo-conservatorul” său punct de vedere, adesea cu excluderea celor mai cunoscuți, mai respectați și mai bine informați indivizi. Unii spun că nu este o coincidență având în ceea ce este perceput a fi o părtinire puternică pro-Israel din privința mass-mediei. Cu William Kristol acționând ca un funcționar media articulat și puternic, forțele „neo-conservatoare” din interiorul administrației Bush au avut un aliat puternic care, la rândul său, are extrem de profitabile resurse – și conexiuni internaționale de influență – care îl sprijină. Ca atare, în urma atacurilor teroriste din 11 septembrie, când administrația Bush era pregătită să răspundă la atacul asupra Americii, Kristol și forțele sale neo-conservatoare au început să se ralieze pentru a extinde răspunsul S.U.A. împotriva principalului suspect, liderul fundamentalist islamic Osama bin Laden, într-un atac total asupra lumii arabe și musulmane. Inițial, secretarul de stat Colin Powell părea să fie cea mai cunoscută figură din administrația Bush care a stat în calea unui politicii imperiale americană care se agata de un război împotriva Irakului. I s-au alăturat și șefii de stat major ai armatei pentru a îndemna la precauție în abordarea crizei, Powell era confruntat în interiorul administrației Bush de către un grup strâns unit de inșetați de sange care încercau să oprească cu putere politica declarate și hotărâta a administrației și a o submina propriile lor scopuri.

În timp ce secretarul adjunct al Apărării Paul Wolfowitz era omul cheie al lobby-ului israelian din administrația Bush, care făcea eforturi pentru un asalt asupra statelor arabe cheie precum Irakul și Siria – ca să nu mai vorbim de Republica Islamică Iran - eforturile sale au fost promovate cu pricepere de către stradanile lui William Kristol și a rețelei lui de propaganda politica „neo-conservatoare”.

KISSINGER ȘI KRISTOL

În numărul său din 24 septembrie 2001, American Free Press, cu sediul în Washington a oferit un rezumat al antecedentelor lui Kristol, menționând că este un membru al grupului secret Bilderberg, finanțat în comun de către Imperiile financiare Rockefeller și Rothschild. Kristol este, de asemenea, membru al

Consiliul pentru Relații Externe, care este probabil „elita” americană a grupului de elaborare a politicilor — filiala americană a grupului finanțat de Rothschild, Institutul Regal de Afaceri Internaționale din Londra.

O investigație a American Free Press a descoperit mai departe detalii despre contactele largi ale familiei Kristol. Cu fostul Secretar de stat Henry Kissinger care face parte din consiliul lor de administrație, Kristolsii operează o companie cunoscută sub numele de National Affairs, Inc., care emite două publicații, The National Interest și The Public Interest. O mare parte din finanțarea companiei lor provine de la Lynde și Harry Bradley Foundation, cu care mai tânărul Kristol a fost anterior asociat. De fapt, această fundație – după cum vom vedea în continuare – este cunoscută pentru finanțarea generoasă a cauzelor propagandistice anti-arabe și anti-islamice. În timp ce, după cum am menționat, Irving Kristol a fost mult timp un jucător cheie în interiorul influentului „neo-conservator” American Enterprise Institute, fiul său William Kristol a întreținut cel puțin alte două piete de relații publice primare proprii:

- 1) Empower America, co-fondat de Kristol și doi foști congresmeni, Jack Kemp (repr. New York) și Vin Weber (repr. Minnesota), și fostul secretar pentru Educație William Bennett - trei ne-evrei, accidental — toți cunoscuți pentru devotamentul lor adesea declarat pentru cauza pro-Israel;
- 2) Cea mai recentă afacere a lui Kristol, proiectul nou format pentru New American Century, un grup de presiune internaționalist solicitând exercitarea puterii militare americane în străinătate, în special în urmărirea măsurilor menite să promoveze interesele Israelului.

La doar o săptămână după atacul terorist din 11 septembrie asupra Statelor Unite, împreună cu campania neo-conservatorului secretar adjunct al apărării Paul Wolfowitz din interiorul administrației Bush extinderea războiului împotriva terorismului să includă și eforturile de a zdrobi statele arabe și islamice care sunt percepuți de Israel ca fiind dușmanii săi—William Kristol a emis un apel la arme semnat de o mulțime de minti luminate din politica externă, făcând ecou la campania lui Wolfowitz.

Acești intelectuali, la rândul lor, și-au folosit conexiunile prin mediul academic, mass-media și instituțiile de elaborare a politicilor

să facă presiuni asupra administrației Bush pentru acțiunea cerută de Wolfowitz.

RETEAUA ÎNCĂLCITA A LUI RICHARD PERLE

Cel mai influent dintre colaboratorii lui Kristol care au semnat acea scrisoare este omniprezentul Richard Perle, fostul secretar adjunct al epocii Reagan pentru politica de aparare și securitate internațională. De fapt, Perle este probabil forța motrice singulară din spatele unui grup strâns unit (inclusiv Wolfowitz) ale căror origini în instituția modernă de securitate națională se întorc până în anii 1970, când Perle era un consilier de top al regretatului senator Henry M. Jackson poreclit(D-Wash). Perle și unul dintre cei mai apropiați colaboratori ai săi, Stephen J. Bryen, au apărut mai întâi pe scena de la Washington ca și extrem de influenți functionari ai Senatului al Statelor Unite. Perle a fost un ajutor de top al lui Sen. Jackson ca președintele al Comitetului Fortelor Armate din Senat. Bryen a fost un consilier senior pe atunci...al Senatorul Clifford Case (R-N.J.), un membru GOP(Grand Old Party - Marele Partid Vechi denumirea data Partidului Republican)de rang înalt al Senatului în Comitetul de Relații Externe.

Atât Jackson, cât și Case erau cunoscuți ca susținători înfocați ai Israelului. Dar în culise, cei doi asistenți erau ocupați cu furnizarea De „servicii speciale” pentru statul mic, dar puternice, din Orientul Mijlociu.

În 1970, după ce Consiliul Național de Securitate a ordonat o interceptare telefonică a Ambasadei Israelului la Washington, Perle a fost descoperit ca a transmis informații clasificate unui ofițer al ambasadei Israelului. Deși pe atunci directorul CIA Stansfield Turner a cerut furios ca Jackson să-l concedieze pe Perle, Jackson a refuzat, alimentând focul speculațiilor de mult timp că lobby-ul israelian îl „controla” pe veteranul parlamentar.

Până în 1975, jurnalistul evreu-american Stephen Isaacs, scriitor pentru The Washington Post, nota în cartea sa, Evreii și politica americană, că Perle — împreună cu un alt membru de top al personalului evreu al Congresului, Morris Amitay, care mai târziu a condus Comitetul american pentru afaceri publice din Israel, sau AIPAC, militant de top pentru cauza Israelului – „a comandat [a] o mică armată de filosemitisti din Capitol Hill care directiona puterea evreiască în numele intereselor evreilor .”

AFACEREA ECHIPA B

Dar influența lui Perle a ajuns mult dincolo de sălile Congresului. Nu doar ca era un jucător cheie „din interiorul” Capitol Hill în numele lobby-ului israelian ,dar la mijlocul anilor 1970 a jucat și un rol esențial în selecția unui organism formal – cunoscut oficial ca „Echipa B” – care a funcționat ca un pretins consiliu consultativ „independent” privind estimările de informații referitoare la scopurile și capacitățile sovietice.

De fapt, membrii echipei B au fost obligați prin hotărârea lor de a face ca fiecare aspect al politicii externe a SUA să fie orientat spre politici care s-ar dovedi benefice pentru Israel.

Pentru a înțelege ce se întâmplă în lumea noastră de astăzi ca o consecință a guvernării neo-conservatorilor din Washingtonul oficial, este esențial să se înțeleagă evenimentele geopolitice din istoria grupului cunoscut sub numele de Echipa B.

Deși Echipa B a fost dezbătută și discutată la cele mai înalte niveluri, aceasta a aparut în lumina reflectoarelor doar atunci când regretatul Andrew St. George, un eminent corerrespondent, asociat anterior cu revista Life, a început să scrie despre istoria ei în paginile unui săptămânal național nonconformist The Spotlight. Echipa B a apărut la mijlocul anilor 1970, moment în care s-au facțiuni de pradatori ai guvernul israelian făceau lobby intens la Washington pentru mai multe ajutoare militare și infuzii de numerar prin programul de ajutor extern al SUA. Suport loiali ai Israelului, cum ar fi senatorul Jackson, au susținut că Israelul are nevoie de mai mult ajutor militar să protejeze Orientul Mijlociu împotriva „agresiunii sovietice”—un argument care i-a încântat pe anticomuniștii duri din ambele părți politice. Israelul juca „cartea sovietică” la maximum. Israelienii se certau cu vehementa împotriva destinderii relațiilor dintre Statele Unite și Uniunea Sovietică care ar putea rezulta în acțiuni comune ale celor două superputeri și care s-ar putea dovedi adverse intereselor israeliene.

Ca atare, în 1974, profesorul Albert Wohlstetter de la Universitatea din Chicago a acuzat CIA că subestimează sistematic desfășurarea de rachete sovietice. Wohlstetter - un arhitect larg cunoscut al strategiei nucleare S.U.A. s-a întâmplat să fie și mentorul de lungă durată a lui Richard Perle. De fapt, relația era și mai strânsă: crescând în Los Angeles, Perle a fost un prieten de liceu al fiicei lui Wohlstetter.

Bazati în mare parte acuzațiile de început al lui Wohlstetter, Perle și alți proactiviști israeliani de pe Capitol Hill și din Washingtonul oficial au început să atace CIA cerând o anchetă suplimentară cu privire la analiza CIA a puterii militare sovietică. Perle a folosit birourile senatorului Jackson — care pescuia pentru nominalizarea la președinție din partea Partidului Democrat în 1976, în primul rând finanțat de susținători evrei americani ca sediu al atacului îndreptat asupra CIA.

Cu toate acestea, analiștii de informații americani își bateau joc de alarmistul israelian. Conduși de analiști seniori din Biroul de Estimări Naționale, aceștia au asigurat Casa Albă că, cel puțin pentru moment, sovieticii nu au nici intenția și nici capacitatea de a ataca o țintă majoră a intereselor S.U.A. cum ar fi statele din Golf, bogate în petrol.

Cu toate acestea, aliații Israelului de la Washington au manevrat în așa fel să contrabalanseze constatările Oficiului Național de Estimări. Sub presiunea politică din partea senatorului Jackson și a altor susținători ai Israelului, Președintele Gerald Ford a fost de acord la mijlocul anului 1976 (în timp ce George Bush era în serviciu în calitate de director CIA) să instituie un așa-numit „audit” al datelor de informații furnizate de ofițerii naționali de informații ai CIA (în curând numită „Echipa A”) de către un comitet de experți „independenți” — cunoscuți ca „Echipa B”.

Cu toate acestea, nou-înființata și aparent „independentă” echipa B—condusa de profesorul de la Harvard Richard Pipes, un al cauzei sioniste de origine rusă, a devenit un avanpost al influenței Israelului. (Ani mai târziu, fiul lui Pipes, Daniel Pipes, va apărea ca unul dintre propagandiști principalii anti-arabi și anti-musulmani ai rețelei neoconservatoare, care operează un think tank bine finanțat, Institutul pentru Orientul Mijlociu îndeaproape cu Perle. În vara lui 2003, președintele George W. Bush l-a numit pe tanarul Pipes la Institutul de pace din SUA, sponsorizat federal, în ciuda obiecțiilor larg răspândite ale multor persoane care au văzut în Pipes un fanatic plin de ură cu o agendă politică unică.) În orice caz, Richard Perle a fost în mare măsură responsabil pentru selecția apartenenței la echipa B. Paul Wolfowitz a fost printre cei selectați pentru Echipa B din cauza recomandării lui Perle. La fel și cu diplomatul veteran Paul Nitze, printre alți membri marcantă ai echipei selectate.

Anne Hessing Cahn, o studentă de mai târziu a afacerii Echipa B, a scris că „A existat o apropiere aproape incestuoasă între majoritatea Membrilor echipei B”, citându-l pe Perle spunând că „Conexiunea neoconservatorilor evrei a izvorât din acea perioadă de griji a Israelului cu privire la destindere relațiilor între cele două puteri.” Robert Bowie, fost director adjunct al CIA a descris eforturile echipei B drept „o luptă pentru sufletul Partidului Republican, pentru a obține controlului politicii externe într-o ramură a partidului.”

Între timp, John Paisley, recent pensionat de la CIA, era numit de directorul CIA Bush pentru a acționa ca legătura CIA între „Echipa A” proprie a CIA și „Echipa B” influențată de Israel.

Meade Rowington, fost analist de contrainformații din SUA, citat de Andrew St. George în The Spotlight din 5 februarie 1996 a notat: „În curând a devenit clar pentru Paisley că acești intelectuali cosmopoliți pur și simplu încercau să discrediteze recomandările CIA și să le înlocuiască cu o viziune alarmistă asupra intențiilor sovietice favorizată de estimatorii israelieni.”

La începutul anului 1978, echipa B și-a încheiat revizuirea asupra procedurilor și programelor CIA-ului și a emis un raport lung, care a criticat aspru aproape toate descoperirile făcute de serviciile de informații americane din anii precedenți despre puterea militară sovietică și utilizările sale preconizate.

Raportul Echipa B influențat de Israel spunea că sovieticii dezvoltau în secret o așa-numită capacitate de „prim atac”, deoarece doctrina strategică sovietică presupunea că un astfel de atac meschin i-ar face câștigătorii unui război nuclear cu Statele Unite. Echipa B a desființat estimările analiștilor care au considerat că Moscova era puțin probabil să înceapă un conflict nuclear dacă nu era atacată. La final, desigur, constatările Echipei B au prevalat și consecința directă a fost că a existat o revigorare a cursei înarmărilor și o nouă infuzie masivă în domeniul militar american și un alt ajutor acordat Israelului în anii 1980.

Bazându-se pe ceea ce criticii au acuzat (și care s-a dovedit a fi) estimări frauduloase furnizate de serviciile secrete israeliene – raportul Echipei B a fost avertismentul că Uniunea Sovietică își epuizează rapid proviziile sale de petrol.

În consecință, echipa B a prognozat că începând cu anul 1980

producția de petrol sovietica ar suferi deficiențe critice, forțând Moscova să importe până la 4,5 milioane de barili pe zi pentru nevoile sale esențiale. Înfometata de petrol – susținea dezinformarea israeliană – sovieticii ar invada Iranul sau un alt stat din Golf, bogat în petrol, chiar dacă asta ar fi însemnat o confruntare nucleară cu Statele Unite ale Americii.

Deși raportul final al echipei a fost secret, accesul fiind rezervat pentru o mână de lideri guvernamentali, se pare că John Paisley (ofiter CIA) a pus mâna pe o copie a raportului în vara lui 1978 și s-a pus pe treabă scriind o critică detaliată pentru a distruge această dezinformare israeliană. Dar Paisley a fost ucis înainte de a-și putea îndeplini sarcina. Potrivit lui Richard Clement, care a condus Comitetu Interagenției pentru combaterea terorismului în timpul administrației Reagan: Israelienii nu au avut nici o reținere să „execute” oficiali ai serviciile secrete americane care i-au amenințat că vor turna. Aceia dintre noi familiari cu cazul lui Paisley știu că a fost ucis de Mossad. Dar nimeni, nici măcar în Congres, nu vrea să se ridice și să spună asta public. Dovezi solide compilate de-a lungul anilor de o varietate de cercetători independenți critici din interiorul și din afara guvernului — mulți dintre ei evrei în trecut fie zis, indică faptul că intrigatorii sioniști din Echipa B au exagerat într-adevăr planurile imperiale sovietice și strategia militară cum susține Paisley și alți analiști imparțiali.

ECHIPA B SE MISCĂ PENTRU A PREALUA COMANDA

În cele din urmă, experimentul de culise al Echipei B din interiorul comunității de informații americane la cel mai înalt nivel a pus bazele rețelei moderne „neo-conservatoare” care și-a asumat controlul în cele din urmă în administrația Bush începând cu 2001. Scriind în studiul său erudit (vag admirativ) despre neoconservatori — Ascensiunea neoconservatorismului: intelectualii și afacerile Externe, John Ehrman raportează că reintinerirea grupului „Panglica Albastră”(comisie numita sa investigheze, studieze sau analizeze un anumit subiect din politica externa americana) al epocii Războiului Rece cunoscut sub numele de Comitetul pentru Pericolul Actual a fost o consecință directă a procesului echipei B, în esență o relație publică de abordare a diseminării perspectivei geopolitice a echipei B. Profesorul Benjamin Ginsberg notează în istoria sa, *The Fatal Embrace: Jews & the State*, un studiu al rolului evreiesc în politica afacerilor externe americane, ca

diplomatul veteran Paul Nitze din faimoasa „Echipa B” și fostul Subsecretarul de stat Eugene Rostow au fost printre fondatorii noului Comitet, împreună cu fostul secretar al Trezoreriei Charles Walker, care atunci lucra ca lobbyist pentru firmele contractoare de apărare care au ajutat la furnizarea de finanțare pentru comitet. Consilierul general al comitetului a fost Max Kampelman, o figură inzeestrată cu mare putere în Washington, cunoscut ca un jucător cheie în lobby-ul israelian. Ginsberg a descris cu sinceritate natura organizației:

„Comitetul pentru Pericolul Actual (The Committee on the Present Danger), de fapt, era o alianță între războinicii Razboiului Rece. . . care credeau în necesitatea stăpânirii Uniunii Sovietice . . . industria de apărare. . . care avea un interes pecuniar evident în creșterea nivelului cheltuielilor pentru apărare și forțele pro-israeliene care ajunseseră să vadă niveluri ridicate a cheltuielilor pentru apărare și o politică externă intervenționistă a SUA esențială pentru supraviețuirea Israelului și care spera să facă din sprijinul pentru Israel un element al efortului Americii de a controla Uniunea Sovietică. Fiecare dintre acești aliați a avut un interes în a afirma că expansiunea sovietică reprezintă un „pericol clar și prezent” pentru Statele Unite. Pentru războinicii Razboiului Rece, asta a fost evanghelia politică precum și un traseu prin care sperau să revină la putere în birocratie. Pentru industria de apărare, aceasta a fost cheia pentru profituri mari. Pentru lobby-ul Israelului, opoziția față de URSS era o rubrică prin care să se justifice extinderea asistenței militare și economice americane către Israel.

Ginsberg a subliniat că în timpul campaniei electorale din 1980, membrii comitetului au devenit activi în efortul electoral prezidențial al lui Ronald Reagan și astfel, comitetul „a devenit vehiculul prin care alianța războinicilor Razboiului Rece, contractori de apărare și grupuri pro-israeliene au devenit parte din coaliția Reagan și au obținut acces la guvern.”

În cele din urmă, după cum a menționat istoricul american Richard Gid Powers, Reagan a adus cu el nu mai puțin de șaiszeci de membri ai Comitetului în administrația sa, inclusiv fondatorii lui, Paul Nitze și Eugene Rostow, care au fost plasați în cele mai critice poziții de control al armelor.

New York Times a mers atât de departe încât a afirmat că influența Comitetului a echivalat cu „o preluare virtuală al aparatului securității națiunii. La momentul în care administrația Reagan și-a asumat mandatul, multe dintre aceleași personalități implicate în activitățile Comitetului privind Pericolul Actual a înființat încă un comitet de experti cu motivații paralele celor Comitetului pentru Pericolul Actual. Cunoscut sub numele de Comitetul pentru o Lume Liberă aceasta noua entitate fondată de Midge Decter, soția unui alt ex-troțkist devenit „neo-conservator”, Norman Podhoretz, a inclus printre membrii săi persoane ca Elliott Abrams, Gertrude Himmelfarb (soția lui Irving Kristol și mama lui William Kristol) și Michael Ledeen, toți sunt astăzi parte a „rețelei Perle-Kristol”. În special, unul dintre cei care au ajutat pentru a strânge fonduri pentru acest comitet a fost Donald Rumsfeld, care acum este investigheaza războiul SUA împotriva Irakului în calitate de secretar al Apărării în administrația George W. Bush.

Concluzia tuturor acestor lucruri, expusa de criticul echipei B Anne Hessing Cahn este:

„Când Ronald Reagan a fost ales, echipa B a devenit, în esență, echipa A.” Și impactul estimărilor false ale echipei B încă afectează America la începutul secolului al XXI-lea, nu numai în termeni de politică externă, dar și de politică internă.”

D-na Cahn notează: De mai bine de o treime de secol, percepțiile securității naționale a SUA au fost denaturate de părerea că Uniunea Sovietică era pe drumul superiorității militare asupra Statelor Unite. Nici Echipa B, nici agențiile de informații de mai multe miliarde de dolari nu au putut vedea că Uniunea Sovietică se dezintegrează din interior. Timp de mai bine de o treime de secol, s-au speculat afirmații despre superioritate militară sovietică care solicitau Statelor Unite să se „reinarmeze”. În anii 1980, apelul a fost ascultat atât de profund încât Statele Unite s-au angajat într-o cheltuială pentru apărare de un trilion de dolari.

Drept urmare, țara și-a neglijat școlile, orașele, drumurile și podurile și sistemul medical. Din cea mai mare națiune creditoare din lume, Statele Unite a devenit cel mai mare debitor al lumii, pentru a plăti armele necesare a contracara amenințarea unei națiuni care se prăbușea. “

Cu siguranță, nu există nici o îndoială că instituția echipei B și a impactul acesteia asupra politicii SUA a pus bazele pentru viitorul

impuls care i-a adus pe neo-conservatorii (care fuseseră pregatiti si antrenati de Richard Perle in procesul echipei B) la controlul absolut al politicilor administrației George W. Bush începând cu 2001. Din în acei ani amețitori ai erei Reagan – și ascensiunea echipei B – ceea ce s-a dovedit a fi un eveniment esențial care ar avea un imens impact viitor a fost numirea nimenui altul decât Richard Perle ca secretar adjunct al apărării pentru politica internațională de securitate și recrutarea ulterioară de catre Perle a propriul său adjunct prietenul său apropiat de la Capitol Hill, Stephen J. Bryen.

Și aici zace o poveste în sine. . .

SCANDALUL SPIONAJULUI PERLE-BRYEN

Deși Perle și Bryen au obținut o putere imensă ca si politicieni de nivel înalt în administrația Reagan, ascensiunea lor a fost aproape deraiata de un scandal care a izbucnit cu doar doi ani înainte de alegerea lui Reagan la președinție. O înțelegere completă a acestui scandal este critică pentru a înțelege exact cât de strâns legata de guvernul din Israel este rețeaua lui Perle cu adevărat.

Să începem prin a observa că în epoca intrigii echipei B (la mijlocul anilor 1970)— Perle a părăsit personalul senatorului Jackson și a început să se implice în afaceri private cu arme, stabilind multe afaceri profitabile între Pentagon și Soltam, una dintre principalele firme de armament din Israel.

Între timp, asociatul lui Perle de la Capitol Hill, Stephen J. Bryen, era sub observația FBI începând inca din 1977, fiind suspectat că își folosește postul din Comisia de Afraceri Externe a Senatului pentru a obține informații clasificate de la Pentagon, în special in chestiuni legate de operatiuni militare arabe, pe care Agenția de Informații a Apărării(DIA) bănuia ca Bryen le preda israelienilor. Apoi, pe 9 martie 1978, Bryen a fost interceptat într-o conversație privată la micul dejun cu patru oficiali ai serviciilor secrete israeliene la hotelul Madison din Washington. Era clar, pe baza conversației sale, că el le furniza oficialilor israelieni informații militare de nivel înalt.

Ceea ce a fost atât de uimitor, însă, a fost că Bryen (un american și un angajat al guvernului SUA) a fost auzit referindu-se continuu la guvernul S.U.A. ca „ei” și să folosească pronumele „noi” atunci când se referea la poziția lui și a guvernului israelian. Bryen nu știa ca

un american de origine arabă, care fusese activ în afacerile arabo-americe și lobby în problema Orientului Mijlociu, l-ar recunoaște pe Bryen și să înțeleagă de fapt natura sensibilă a conversației pe care Bryen o conducea cu oficialii israelieni.

Omul de afaceri arabo-american, unul Michael Saba, a raportat chestiunea Biroului Federal de Investigații. La momentul potrivit, o ancheta completă FBI asupra lui Bryen a evoluat până la punctul în care Departamentul de Justiție (care supraveghează activitatea FBI) a adunat un dosar de 632 de pagini despre activitățile lui

Bryen. Procurorul american care se ocupa de anchetă, Joel Lisker (un american dar de credința evreiască) a recomandat ca Bryen să fie acuzat de infracțiuni de a fi fost nu numai un agent străin al Israelului, ci de a fi comis și acte de spionaj în numele Israelului. Scandalul a izbucnit în cele din urmă (într-o măsură limitată) în mass-media americana, cu jurnalul liberal The Nation, făcând afirmația că Bryen primise în mod obișnuit ordine de la Zvi Rafiah, un consilier de la Ambasada Israelului. De fapt, s-a aflat în cele din urmă, că Rafiah nu era doar un consilier al ambasadei. El a fost șeful stației din SUA pentru servicii clandestine al diviziei de informații israeliene, Mossad. Cu toate acestea, Bryen nu a fost inculpat. În schimb, i s-a spus lui Bryen să se despartă „în liniște” de Comitetului pentru Relații Externe al Senatului, ceea ce a și făcut. În mod corespunzător, Bryen și-a înființat imediat o firmă în Washington, D.C. ca publicist și lobbyist pentru Israel în calitate de director al unui grup cunoscut ca Institutul Evreiesc pentru Relații de Securitate Națională (JINSA).

În cele din urmă, după cum am văzut, când republicanul Ronald Reagan a fost ales președinte cu sprijinul ferm din partea rețelei evreilor neo-conservatori, Perle și Bryen s-au mutat înapoi în rândurile superioare ale instituției guvernamentale de elaborare a politicilor S.U.A.— în ciuda scandalului.

Perle a fost numit secretar adjunct al Apărării pentru Politica Internațională de securitate și s-a grabit să-l aducă pe Bryen ca adjunct al său pentru comerțul economic internațional și politica de securitate. Cu toate acestea, Perle a devenit destul de controversat pentru propria sa implicare în interesele de apărare israeliene.

La 17 aprilie 1983, The New York Times a publicat o poveste majoră: arătând că existau întrebări referitoare la etică colaborării lui Perle cu Soltam, principala firmă de apărare israeliană. Tocmai

în momentul în care a intrat Perle în Departamentul Apărării acceptase o plată de 50.000 de dolari de la Shlomo Zabłudowitz, fondatorul Soltam, pentru munca pe care a făcut-o în numele firmei. Apoi, aproape un an mai târziu, în timp ce slujea în Departamentul de Apărare, el l-a îndemnat pe Ministrul Apararii SUA să ia în considerare a face afaceri cu Zabłudowitz. S-au pus întrebări dacă a fost o încălcare a legilor SUA care guvernează etica funcționarilor publici, dar Perle a scăpat în esență de judecata. În mod ironic, au fost ridicate întrebări de etică similare cu privire la tranzacțiile de afaceri private ale lui Perle în zilele premergătoare și imediat după lansarea războiului SUA împotriva Irakului în martie 2003 – aproximativ 20 de ani mai târziu. Cu toate acestea, nici în 2003 (și nici înainte) nu au fost ridicate întrebări serioase despre acuzațiile inflamatorii care îi implicau în posibile acte de spionaj pe Perle și colegul său Bryen în numele Israelului. În orice caz, Perle și Bryen au devenit influenți în timpul administrației lui Reagan. În 1984, revista Business Week nota despre Perle: „Pentru a se asigura ca opiniile sale prevaleaza, Perle si-a construit o retea puternica de aliati in culisele Washingtonului. In 1986, The Washington Post cita un înalt oficial al Departamentului de Stat al SUA care a spus că Perle era „cel cel mai puternic om din Pentagon” — chiar mai puternic decât actual lui superior, pe atunci secretar al Apărării Caspar Weinberger.

Acest lucru, însă, nu a împiedicat ziarele independente precum mai sus menționatul The Spotlight, al cărui jurnalist de investigație Andrew St. George a fost pionier în acoperirea afacerii Bryen, în încercarea de a aduce chestiunea în atenția publică, asistat de omul de afaceri arabo-american, Michael Saba, care a văzut și auzit primul oară scurgerea de informații clasificate al lui Bryen către agenții israelieni. Nici nu l-a împiedicat pe Saba și organizațiile arabo-americane să continue să facă lobby pentru o anchetă completă atât asupra afacerii Bryen și împrejurările ciudate care au dus la evitarea intentionata a inceperii urmaririi penale de catre Departamentul Justiției in cazul Bryen. Deși Saba a publicat o carte detaliată care prezintă activitățile lui Perle și Bryen, intitulată Reteaua Armageddon , administrația Reagan (sub presiunea lobby-ul israelian) a refuzat să „scoata adevarul la suprafata” și să investigheze afacerea Bryen

De fapt, duhoarea din jurul chestiunii a devenit atât de putredă încât chiar un ziar „mainstream” precum The Boston Globe a fost silit să afirme în editorialul sau pe 28 august 1986: „Oprirea spionajului, menținerea echilibrului în relațiile cu Israelul și vecinii săi arabi și evitarea chiar și a unei infime interferențe israeliene în formularea politicii SUA sunt esențiale pentru interesele americane în Orientul Mijlociu. Cazul Bryen, care a ridicat îndoielile din toate din toate punctele de vedere, trebuie rezolvat.

În ultimii ani, practic singura publicație majoră care amintește de afacerea Bryen este American Free Press, cu sediul în Washington, DC.

ISRAEL ȘI OPORTUNITATEA CHINA

Așa că Perle și Bryen au rămas influenți – și nestăpâniți în timpul anilor din Departamentul Apărării sub republicanul Ronald Reagan. Cu toate acestea, interesant, este că în acea perioadă, în ciuda percepției lor dure „anti-comunismte”, Perle și Bryen au apărut ca probabil cei doi promotori principali ai profitabilelor (dar în mare parte puțin cunoscute) exporturi de arme ale Israelului către China comunistă.

Pe 25 ianuarie 1985, pro-israelianul ziar Washington Times, a raportat „Perle, oficialul administrației [Reagan] responsabil pentru încercarea de a refuza tehnologia militară americană țărilor comuniste [blocului sovietic] se spune că favorizează legătura Israel-China. De asemenea, poziția favorabilă a lui Stephen Bryan pentru acest comerț cu China. . .”

Pentru mulți conservatori americani – anticomuniști tradiționali – aceasta poziție a fost semnificativă, în special în lumina reputației lui Perle ca „anti-comunist.” Cu toate acestea, pe 21 mai 1984, revista Business Week a relatat că un consilier al Congresului spusese despre Perle: „Nu este un virulent anticomunist; este un antisovietic virulent”. La acea vreme, criticii lui Perle au înțeles semnificația acestui comentariu, notând că, într-adevăr, mulți dintre „neo-conservatori” au fost, de fapt, aparent troțkiștii „reformați” și de asta, războiul „neo-conservator” împotriva Uniunii Sovietice nu a fost decât o continuare a unei bătălii ideologice care a început între Iosif Stalin și principalul său rival, Leon Troțki, și care a continuat să -i înfurie pe adepții lor, chiar după ce Stalin și Troțki nu mai erau în viață. Poate că nu este o coincidență faptul că fostul vicepreședinte republican Nelson Rockefeller a creat odată

furori numindu-l pe Perle „communist.” După cum au observat cinicii, deși Rockefeller și-a cerut scuze, miliardarul înțelept și bine informat trebuie să fi știut ceva ce cei mai multi dintre oamenii nu cunosteau.

JINSA — MAȘINA DE RĂZBOI NEO-CONSERVATOARE

În anii următori, Perle și Bryen au continuat să rămână activi în cercurile pro-israeliene din Washington, puterea și influența lor fiind trambitata într-un articol din Wall Street Journal intitulat „Rolurile fostilor oficiali ai Pentagonului din grupul evreiesc influenți ai Războiului Rece, rețeaua pro Israel.”

Articolul descria ceea ce Jurnalul numea o „un cerc restrâns [care] ilustra o rețea durabilă de conservatori ai Războiului Rece și cu interese pro-israeliene la Washington”. Deși războiul rece se terminase, Jurnalul nota că „legăturile lor politice și guvernamentale sunt o sursă de influență pentru forțele pro-israeliene.”

Articolul relatează activitățile grupului cunoscut sub numele Institutul Evreiesc pentru Afaceri de Securitate Națională (sau JINSA), pe care asociatul lui Perle, Stephen Bryen, l-a fondat chiar înainte de a servi sub conducerea lui Perle în administrația Reagan. (În timpul cât Bryen a fost oficial guvernamental, JINSA a fost condusă de soția lui Bryen, Shoshana). Descriind influența JINSA, Jurnalul a spus: Cu puțină promovare, JINSA și-a făcut o nișă prin cultivarea legăturilor militare dintre SUA și Israel și îndemnarea evreilor din SUA să voteze pentru o apărare puternică în Israel. Construirea de sprijin în Pentagon este o prioritate ridicată. Un program numit „Trimite un general în Israel”, a trimis sute de mii de dolari din contribuțiile deductibile din taxe, tur anual finanțat de către generali și amiralii americani pensionari către Israel. Ei fac schimb de opinii cu oficialii israelieni și fac deplasări în zone strategice precum Înălțimile Golan.”

Nu întâmplător, JINSA de astăzi (așa cum am menționat mai devreme) este una dintre cele mai importante mișcări din cercurile „neo-conservatoare” care guvernează politica în administrația Bush. Nu numai vicepreședintele Dick Cheney, ci și adjunctul Secretarului Apărării Douglas Feith s-au asociat după cum am văzut cu JINSA înainte de preluarea mandatului. Și aceasta aduce discuția noastră de la primii ani ai mișcării neoconservatoare la evenimentele petrecute între sept. 11, 2001 și izbucnirea războiului împotriva

Irakului. Cu prietenul său de multă vreme Paul Wolfowitz lucrând în interiorul administrației Bush, promovând un război total împotriva dușmanilor percepuți ai Israelului, Perle s-a alăturat lui William Kristol pentru a asambla ceea ce înseamna o a doua... generație a „Echipei B” care nu este decât un „Partid de război”. În urma atacurilor de la 9-11, Perle și Kristol au trimis o scrisoare vehementă, făcând ecou apelului lui Wolfowitz pentru un război total împotriva Irakului, Iranului și Siriei ca să nu mai vorbim de de Hezbollah-ul palestinian. Pentru a suplimenta efortul lor, au chemat un grup de agenți „neo-conservatori” împreună cu o mână de „liberali” — să li se alăture semnării scrisorii.

PARTIDUL RĂZBOIULUI — CATEVA NUME

Deși lista semnatarilor este bipartizană și include un număr de persoane identificate cu filozofia „liberală”, singurul fir al consistenței este în timp ce majoritatea persoanelor de pe listă se întâmplă să fie evrei, cei care nu sunt au fost de multă vreme entuziaști membrii ai ceea ce conservatorul tradițional american Pat Buchanan, un critic al neo-conservatorilor, a numit oficial „Colțul Amen al Israelului” în Washington. Toți semnatarii, de asemenea, au legături de lungă durată și relații apropiate cu rețeaua familiei Kristol și aliații acestora în sfera de influență din jurul lui Richard Perle din vremurile „Echipei B” din anii 1970.

Ei sunt într-adevăr „partidul războiului”. Ceea ce urmează e doar un virtual „cine este cine” al partidului războinic imperial.

Gary Bauer. Un alt acolit vechi al lui Irving Kristol și al fiului său William (cu care a împărțit o afacere într-un condominiu de vacanță), Bauer a fost un avocat puternic și neclintit al Israelului în interiorul mișcării americane „Dreapta Creștină” prin conducerea sa la Consiliul de Cercetare a Familiei.

William J. Bennett. Întreaga carieră a lui Bennett în Washingtonul oficial a venit sub patronajul familiei Kristol, variind de la postul său ca presedinte al NEH (Dotarea Natională a Umanității, agentie guvernamentală pentru a promova progresul și studiile în domeniul umanității) și apoi ca secretar al educației sub președintele Ronald Reagan și ca „țar al drogurilor” sub președintele George H. W. Bush. Bennett este co-director al „institutiei sponsorizate de Kristol cunoscuta sub numele de Empower America, fondată în 1991. În

schimbul sponsorizării lui Irving Kristol, Bennett i-a dat lui William Kristol primul loc de muncă la nivel înalt în guvern, numindu-l șef lui de cabinet la Departamentul Educației al S.U.A.

Eliot Cohen. Directorul Centrului pentru Educație Strategică de la [Paul] Nitze School of Advanced International Studies (SAIS)(Universitatea Johns Hopkins , Studii Internationale Avansate Nitze) — unde fostul secretar adjunct al apărării Paul Wolfowitz a fost decan, înaintea reîntoarcerii sale la Departamentul Apărării — Cohen este autorul unei noi cărți dedicate subiectului „revoluției securității Israelului”.

Midge Decter. Soția personajului din Consiliului pentru Relații Externe ,Norman Podhoretz [vezi mai jos] și o figură media promovată pe scară largă cu propriile surse, Decter este mama lui John Podhoretz, care a fost a redactor adjunct al The Weekly Standard, al cărui redactor și editor este William Kristol

Thomas Donnelly. Directorul adjunct al Proiectului lui William Kristol ,New American Century(Noul Secol American) și fost editor executiv al The National Interest, un jurnal „neo-conservator” fondat de Irving Kristol, Donnelly este un corespondent militar veteran care a fost instruit la Universitatea Johns Hopkins SAIS, unde (după cum s-a menționat anterior Paul Wolfowitz a servit ca decan înainte de a se întoarce la Departamentul de Apărare.

Hillel Fradkin. Un sionist deschis, care este un „partener rezident” la Institutul American de Afaceri , profesor adjunct la Universitatea Georgetown, Fradkin este și directorul de la Washington al Centrul Shalem cu sediul în Israel, care se descrie ca un „institut de cercetare a gândirii sociale evreiască ”. Fradkin a servit și ca vicepreședinte al Fundației Lynde și Harry Bradley, o fundație „conservatoare” care a oferit milioane de dolari ca finanțare pentru nenumărate grupuri și proiecte pro-Israel (și anti-arabe și anti-islamice). Desigur, nu este o coincidență că, în anii anteriori, William Kristol fusese asociat cu această fundație și continuă să fie un jucător important în afacerile lor.

Frank Gaffney. Un jucător important în sfera Perle-Kristol, Gaffney este directorul „aprig” al Centrului pentru Politică de Securitate — un grup de experți din Washington cunoscut pentru ceea ce a fost descris ca fiind suport pentru „dreapta extrema israeliană” și care îl include pe Richard Perle în consiliul său. Gaffney însuși a lucrat alături de Perle în personalul Sen. Henry M. Jackson când

Perle era activ în înființarea „Echipei B” și funcționează ca un activ al Israelului. De asemenea, consiliul de administrație al lui Gaffney include fostul director al Comitetului pentru afaceri publice americano-israeliene Morris Amitay, precum și fostul secretar al Marinei John Lehman [vezi mai jos]. CSP-ul lui Gaffney primește finanțare de la Fundația Irving I. Moskowitz care a sprijinit preluări imobiliare în Israelul primului-ministru Ariel Sharon și de la Fundația Lynde și Harry Bradley, influențată de Kristol. Gaffney este specializat în formarea de stagiați pro-Israeli pentru inserarea lor în posturi guvernamentale de elaborare a politicilor publice din cercurile republicane și „conservatoare”. Gaffney este ziarist des citat care scrie pentru „neo-conservatorul” Washington Times.

Reuel Marc Gerecht. Un fost specialist în Orientul Mijlociu din Direcția de operațiuni clandestine a CIA („Black Ops”), articolele lui Gerecht apar în publicațiile asociate lui Kristol, cum ar fi The Weekly Standard. Este protejatul lui Richard Perle.

Michael Joyce. Puțin cunoscut publicului larg, Joyce, un alt protejat al lui Irving Kristol, este un fost profesor de școală care a ajuns la putere prin implicarea lui într-o serie de fundații bine conectate, cunoscut pentru sponsorizarea cauzelor pro-Israel, inclusiv Fundația Olin finanțată de interese din ind. chimică și de cea producătoare de armament și muniție – care a sponsorizat propaganda anti-islamică a scriitorului Steven Emerson (o „autoritate” larg citată în teme despre „terorismul islamic” și (din nou, menționată fundatie de mai sus) Lynde și Harry Bradley, al cărei director a fost Joyce o lungă perioadă de timp. Fundația Bradley a fost o sursă majoră de finanțare pentru compania National Affairs Inc., asociată familiei Kristol cea care publică revistele The National Interest and The Public Interest (Interesul National și Interesul Public).

Donald Kagan. Un istoric publicat pe scară largă, cu un interes în istoria războiului și un avocat la fel ca William Kristol al impunerii puterii militare americană în întreaga lume, Kagan este profesor al clasicismului și istoriei la Universitatea Yale.

Robert Kagan. Fiul lui Donald Kagan, menționat mai sus, este director al Proiectului lui William Kristol pentru Noul Secol American, asociat senior la Carnegie Endowment for International Peace think tank cu operațiuni în Europa, Asia de Sud, Asia de Est

și Orientul Mijlociu, precum și în Statele Unite și de asemenea, un editor colaborator la Kristol's Weekly Standard, cu o rubrica lunara si

pentru Washington Post, unde furnizează constant o linie fermă pro-Israel și pledează pentru amestecul SUA în străinătate. (fratele lui Robert, Frederick Kagan, a devenit, de asemenea, o figură principală în rețeaua neo-conservatoare.)

Charles Krauthammer. Un cunoscut reporter de televiziune și cronicar de ziar la nivel național, Krauthammer, specializat în psihiatrie, pare obsedat să-și dedice tot timpul scriind și vorbind despre necesitatea ca Statele Unite să își dedice forțele pentru conservarea Israelului și distrugerea dușmanilor acestuia. Veninul lui pentru criticii Israelului este de neegalat.

John Lehman. Un fost consilier al Consiliului de Securitate Națională (NSC) pe atunci condus de Henry Kissinger, Lehman a continuat să servească ca Secretar al Marinei în timpul administrației Reagan și ca director adjunct al Agenției SUA pentru Controlul Armelor și Dezarmare, unde era foarte apropiat cercurilor intime pro-israeliene din jurul lui Pavel Wolfowitz și Richard Perle.

Jurnalista britanică Claudia Wright notează că înainte de a deveni secretarul Marinei, Lehman „era binecunoscut în cercurile militare israeliene, a stat în consiliul de conducere unui think tank din Philadelphia dirijat de susținătorii americani ai Israelului și a administrat o companie de consultanță în apărare foarte profitabilă cu legături de afaceri cu industria armamentului israelian.”

Impreună cu Perle și alți prieteni ai familiei Kristol menționați anterior, Lehman este membru al consiliului consultantilor Centrului pentru Politici de Securitate [Vezi Frank Gaffney, mai sus].

Martin Peretz. Stridentul pro-israelian editor al „liberalului” ziar Noua Republică, Peretz declara în ediția din 24 septembrie a revistei sale că, în urma atacurilor teroriste din 9-11 septembrie că „toți suntem israelieni acum.” Un aliat al neo-conservatorilor, Peretz a fost multă vreme cunoscut ca o figură cheie într-o rețea de nivel înalt al personajelor din mass-media aliate cu un singur scop: promovarea cauzei Israelului.

Norman Podhoretz. Un membru al Consiliului pentru Relații Externe și o figură cheie în influentul capitol din New York al

Comitetului Evreilor Americani cu revista sa „liberala-devenita conservatoare” Comentariu, Podhoretz este un alt „ex-troțkist” care a apărut ca unul dintre liderii mulțimii neo-conservatoare pro-Israel în asociere cu Irving Kristol. Fiul său, John Podhoretz, a fost coleg cu William Kristol ca redactor adjunct al Weekly Standard, finanțat de Rupert Murdoch.

Stephen J. Solarz. Un fost membru vechi al Camerei Reprezentanților a Statelor Unite ale Americii unde a fost un legiuitor major pentru interesele din Israel, Solarz este acum un consultant internațional de mare putere. În timp ce în Congres, Solarz a jucat un rol major (în conexiune cu Paul Wolfowitz, pe atunci servind în administrația Reagan) în răsturnarea de la putere a fostului Președinte filipinez Ferdinand Marcos când liderul asiatic a încercat a-și afirma suveranitatea națiunii sale.

Vin Weber. Un fost membru al Camerei Reprezentanților unde și el a fost un susținător energic (nefiind evreu) al Israelului, Weber a fost un co-fondator al proiectului lui William Kristol Empower America (promovează viitori lideri pentru a-și ajusta filozofia politică în politicii publice și comunicare) și în 2000 a fost un consilier de top al campaniei prezidențiale a senatorului John McCain (R-Ariz.). În timp ce în Camera Reprezentaților, Weber a ajutat la sabotarea unui efort de a forța Congresul să facă o ancheta asupra atacului terorist al Israelului din 1967 asupra navei U.S.S. Liberty care a avut ca rezultat uciderea a 34 de marinari americani și mutilarea altor 172. Weber este, de asemenea, membru al Consiliului pentru Relații Externe.

Marshall Wittmann. Deși este evreu, Wittman a fost directorul afacerilor legislative pentru Coaliția Creștină pro-Israel. Promovarea lui Wittmann a „conservatorismului ca măreție națională” – adică amestecul SUA peste mări și utilizarea puterii armatei americane în numele Israelului — a fost susținută în paginile lui William Kristol din The Weekly Standard. Deși aceasta este o imagine de ansamblu reprezentativă a multor oameni din rețeaua Perle-Kristol, nu este deloc completă. Dar ilustrează puterea și influența uimitoare pe care Kristol și asociații săi „Marii preoți ai războiului” le-au adunat. Revista lui Kristol, The Weekly Standard, este vocea media recunoscută oficial pentru această combinație, până la punctul în care, deși circulația ei este relativ redusă, ea este în general

recunoscută de majoritatea mass-media majora cu siguranță una dintre cele mai influente publicații din America fără îndoială.

RĂZBOIUL LUI KRISTOL?

Nu a fost atât de extraordinar, că, atunci pe 17 martie 2003, ziua dinainte ca Statele Unite să declanșeze războiul împotriva Irakului, Kristol a putut să se laude într-un editorial semnat în The Weekly Standard că „evident, noi suntem mulțumiți ca strategia pentru Irak pe care o susținem de mult timp. . . a devenit politica guvernului S.U.A..”

Doar o zi mai târziu, pe 18 martie, când a început războiul, The Washington Post le-a reamintit cititorilor săi cât de influent a fost Kristol, menționând că editorialistul de la Post, Richard Cohen, declarase odată ca conflictul care se profilează o să fie „Războiul lui Kristol”. The Post a scris despre Kristol că, forțele americane pe punctul de a bombarda Bagdadul, „ar părea să fi creat momentul de glorie a lui Kristol”

Dar pentru oamenii asediați din Irak, pentru soldații americani și britanici care au murit în îndeplinirea obiectivelor războiului neo-conservator și pentru contribuabilii americani, care trebuie să plătească facturile — nu a fost acel moment, oricât de mult s-ar fi bucurat Kristol și compania.

ABANDONAREA POLITICII TRADIȚIONALE AMERICANE

Am văzut cum cu această nouă formă de „imperialism conservator”, cu rădăcinile în rândurile unei elită de „foști” stângiști troțkiști — care s-au transformat în „neo-conservatori” republicani — a pus stăpânire pe frâielel puterii la cel mai înalt nivel al administrației Președintelui George W. Bush. Acest imperialism conservator este fundamentul pe care se bazează actualul război împotriva Irakului și pe care viitoarele războaie imperiale americane în Orientul Mijlociu și din alte părți vor fi articulate. Acești neoconservatori sunt cei care susțin un brand modern de imperialism, conceptul de intervenționism și amestec al SUA în străinătate. Războiul în desfășurare împotriva Irakului este punctul culminant al unor eforturi de lungă durată al neoconservatorilor care privesc războiul ca pe primul pas într-un plan nu numai pentru a „redesena lumea arabă”, ci și pentru a stabili Statele Unite ca unica putere mondială, indiscutabilă pe plan militar și economic.

Această filozofie politică — „neoconservatorismul” — a rescris, chiar înlocuit, punctul de vedere tradițional „conservator” exemplificat de

naționaliștii republicani, cum ar fi regretatul senator Robert A. Taft, o figură de frunte în afacerile politice americane la mijlocul sec. XX. Taft și alții care și-au împărtășit opiniile nu au crezut că este datoria Americii de a face pe „jandarmul mondial”. Taft și colegii sai de ideologie credeau că prima datorie a Americii era să se ocupe de nevoile propriului popor și nu să se amestece în treburile altor națiuni. „Liberalului”, ziar Washington Post, orientat spre Partidul Democrat probabil cel mai puternic cotidian al Americii nu i-a plăcut niciodată punctul de vedere conservator „America First” a lui Taft și al moștenitorilor săi politici. Așa că, în ultimul deceniu, așa-zisul element „neo-conservator” a început să se infiltreze și, în cele din urmă, să preia controlul asupra mișcării conservatoare și funcțiilor de conducere ale Partidului Republican, susținând în mod deosebit o viziune internaționalistă agresivă asupra lumii, The Post a început a trâmbița pentru așa-numiții „neo-conservatori”. Pe 21 august 2001, Post a publicat un articol intitulat „Imperiu sau nu? O dezbatere pasnică asupra rolului SUA”, pe care publicat-o într-o serie de articole ocazionale care se concentrează pe „Idei de dreapta”. Articolul care a fost evident un bun impuls de publicitate pentru „neoconservatori” – a deschis prin următorul comentariu: „Oamenii care etichetează Statele Unite ale Americii ca „imperialiste” o fac de obicei ca pe o insultă. Dar în ultimii ani o mână de intelectuali conservatori ai apărării au început să susțină că Statele Unite acționează într-adevăr într-o manieră imperialistă și ca ar trebui îmbrățișat acest rol.

The Post a spus că aceasta idee de a impune o nouă „Pax Americana”(Pace Lungă) făcea parte dintr-o „politică externă a lui Reagan viguroasă, expansionistă” care face din Statele Unite, în opinia jurnalului, „un imperiu al democrației sau al libertatii.” Sub această nouă formă de imperialism, Statele Unite nu cucerește regiuni sau își stabilește colonii în stilul vechilor britanici și al imperiilor romane, ci are în schimb „are o prezență militară dominantă la nivel mondial, economic și cultural.”

Ziarul a menționat, ca de exemplu, că unul dintre cei mai importanți susținători ai acest nou imperialism a fost Thomas Donnelly, director executiv adjunct al proiectului pentru Noul Secol American, think tank-ul de la Washington fondat de William Kristol.

PRIMA OFENSIVĂ IMPERIALĂ A ESUAT

În mod ironic, în timpul administrației anterioare a lui George H. W. Bush, tatăl actualului președinte american forțele neoconservatoare dure au încercat, dar nu au reușit, să enunțe politicile puterii imperiale urmărite acum de tânărul Bush.

După ce primul președinte Bush a decis să se retragă din Irak în timpul primul război din Golful Persic, pe atunci secretarul apărării Dick Cheney (acum vicepreședinte) a vehiculat proiectul unui document, întocmit sub direcția neoconservatorului Paul Wolfowitz, care a susținut unilateralismul global american (procesul de a acționa, de a lua o decizie sau de a susține un principiu de unul singur) abandonând tradiționalele alianțe americane. În special, propunerea sugera că Statele Unite ar trebui să ia în considerare în cele din urmă, o forță preventivă de tipul celei folosite împotriva Irakului în 2003. Dar atunci când documentul a fost dezvaluit presei, Președintele Bush Senior, prin cuvintele autorului american Michael Lind, „s-a distanțat repede [pe sine și administrația sa] de radicalismul Raportului Cheney-Wolfowitz.” Că Cheney ar fi fost atât de îndrăgostit de poziția activă neoconservatoare nu a surprins pe nimeni. De câțiva ani Cheney a fost asociat cu lobby-ul proisraelian al lui Richard Perle cunoscut sub numele de Institutul Evreiesc pentru Afaceri de Securitate Națională (JINSA), fondat de către Perle și prietenul său Stephen Bryen, care fusese anchetat pentru spionaj în numele Israelului. (Acea legătură JINSA este omniprezentă. Nu va dispărea!).

Nu a fost decăt până la apariția celei de-a doua administrații Bush – sub George W. Bush — când neo-conservatorii au câștigat în sfârșit și impulsul lor pentru o politică imperială, centrată pe atacul propus asupra Irakului, a obținut în sfârșit succesul.

De fapt, momentul în care războiul american împotriva Irakului a izbucnit în sfârșit...în martie 2003, disputa „liniștită” asupra imperialismului descrisă de Washington Post nu mai era deloc tăcută. La conducerea polemicii în favoarea imperialismului american a fost William Kristol, împreună cu aliați din interiorul administrației Bush, cum ar fi Paul Wolfowitz, acum omul numărul doi în Departamentul Apărării, deputatul lui, Douglas Feith și alții, toți fiind susținuți activ de Richard Perle, devenit în acest moment președinte al administrației Bush pentru Consiliul pentru Politici de Apărare.

La fel și intens promovatul război împotriva Irakului era deja

în curs de desfășurare, conceptul de „Imperiu American” era în mare parte subiectul discuțiilor publice în mass-media americană și în alte multe jurnale. După cum a subliniat Jeet Heer în The Boston Globe pe 23 martie, 2003, la doar câteva zile după primul asalt american asupra Irakului: „De la atacurile din 11 septembrie . . . mulți experți în politică externă, majoritatea din dreapta republicană, dar incluzând și pe unii internaționaliști liberali, au revizuit ideea de imperiu. „America este cea mai mare putere imperială care a existat vreodată”, a declarat Dinesh D’Souza în The Christian Science Monitor în 2002. „Afghanistan și alte țărâmură însângerate de astăzi strigă pentru genul de administrație străină luminată cândva furnizată de englezi încrezători în pantaloni de echitație și căști de safarii”, a argumentat Max Boot într-un articol din 2001 pentru The Weekly Standard intitulat „Studiu de caz pentru Imperiul American.” În The Wall Street Journal, istoricul Paul Johnson a afirmat că „răspunsul la terorism” este „colonialismul”. Columnistul Mark Steyn, scriind în The Chicago Sun-Times, a susținut că „imperialismul este răspunsul”.

„Oamenii scot acum din dulap cuvântul „imperiu””, a menționat Editorialistul Washington Post Charles Krauthammer. „Adevărul este că nici o țară nu a fost la fel de dominantă din punct de vedere cultural, economic, tehnologic și militar în istoria lumii de la Imperiul Roman.”

De fapt, toți scriitorii menționați mai sus - D’Souza, Boot, Johnson, Steyn și Krauthammer — se numără printre clica energică a mass-media de analiști care promovează viziunea neoconservatoare asupra lumii.

OPOZIȚIA SUA LA IMPERIALISMUL NEO-CONSERVATOR

Cu toate acestea, rămâne opoziție față de filosofia imperială a rețelei „neo-conservatoare”.

Poate cel mai important critic cunoscut la nivel național al neo-conservatorului este editorialistul Pat Buchanan care a ridicat steagul naționalismului american (spre deosebire de internaționalism și imperialism) în campania sa pentru nominalizarea ca și candidat la prezidențiale din partea Partidului Reformist în 2000. Buchanan, de o viață republican, a mers la Partidul Reformist după ce și-a dat seama că efortul său de a restabili naționalismul tradițional în Partidului Republican nu avea

sanse de reusita. Cartea lui Buchanan, **O republică, nu un imperiu**, a fost o chemare clară la opoziție ferma față de unitatea pentru o „Pax Americana”.

Ca atare, după ce eforturile de război împotriva Irakului s-au instalat în cercurile legislative ale administrația Bush, Buchanan a oferit paginile noii sale reviste The American Conservative pentru a prezenta pericolele din noul imperialism propus de „rețeaua neoconservatoare”.

O expunere specială apărută în revista lui Buchanan, scrisă de Andrew Bacevich, un colonel retras al armatei americane, care este profesor de relații internaționale la Universitatea din Boston, este probabil printre cele mai bune și cele mai succinte analize specifice despre ceea ce noul imperialism american constituie: „Pierduta în mijlocul discuțiilor aprinse despre schimbarea regimului de la Bagdad, Casa Alba la sfârșitul lunii septembrie [2002] a emis buletinul Strategiei Naționale de Securitate al administrației Bush(USNSS).

USNSS oferă cea mai cuprinzătoare declarație de până acum a ambițiilor americane globale de după Războiul Rece. În el, administrația explică atât intenția sa de a perpetua supremația militară americană, cât și disponibilitatea sa aproape de nerăbdare de a-si folosi forța pentru a remodela ordinea nationala.

Această nouă strategie plasează confruntarea cu Saddam Hussein într-un context mult mai larg, arătând că răsturnarea dictatorului irakian este doar următorul pas într-un proiect masiv, sub pretextul „războiului împotriva terorii”, dar menit în cele din urmă să refaca lumea după imaginea noastră. Prin urmare, a doua temă majoră a noii Strategii de Securitate Națională a SUA e recunoașterea sinceră și susținere progresului pentru o mai mare militarizare a politicii externe a SUA.

Pentru a spune clar acest lucru, administrația Bush nu mai consideră forța ca fiind ultima soluție; mai degrabă, consideră că puterea militară este cel mai eficient instrument de stat al Americii zona în care Statele Unite deține cele mai mare avantaj.

Pornind de la premisa că „cea mai bună apărare a noastră este ofensiva”. USNSS descrie modul în care președintele Bush intenționează să exploateze din plin acest avantaj.

O va face în două moduri. În primul rând, el va extinde proiecția

capabilităților ca putere globală. Cheltuiesc deja aproximativ la fel de mult pentru apărare ca tot restul lumii, Statele Unite vor cheltui încă și mai mult — mult, mult mai mult. Scopul acestei creșteri nu este de a răspunde vreunei amenințări imediate.

Mai degrabă, administrația Bush crește bugetul Pentagonului privind cu un ochi spre atingerea unei marje de o asemenea superioritate fără precedent și de neîntrecut astfel încât nici un potențial adversar nu va lua în considerare vreo provocare viitoare. Statele Unite își vor asigura astfel perpetuu statutul de unică superputere. Vechile preocupări cu privire la „intensiunile conflictuale ale statelor puternice” vor dispărea; de acum înainte, o singură putere va da ora exactă.

În al doilea rând, cu USNSS codificând conceptul de „autoapărare de anticipație”, președintele Bush pretinde Statelor Unite prerogativa de a folosi forța în mod preventiv și unilateral, indiferent de interesele acestora. (Acea prerogativa aparține exclusiv Statelor Unite: strategia Bush în mod clar avertizează alte națiuni să nu „folosească preempțiunea ca pretext pentru agresiune”).

În comparație cu aventurile militare reactive și fără inimă ale predecesorului său, Bush va angaja puterea armată a Americii în mod proactiv și la o scară suficientă pentru a realiza rezultate rapide, decisive. Perspectiva unui activism militar din ce în ce mai mare din partea SUA împotriva teroriștilor, împotriva statelor necinstite, împotriva răufăcătorilor de orice fel, pare atractivă.

Nicăieri nu se oprește strategia de securitate națională a administrației Bush a lua în considerare dacă mijloacele națiunii sunt adecvate pentru „marea misiune” pentru care destinul a chemat aparent Statele Unite. Afirmând că hegemonia globală americană este neapărat benignă și pe care poate conta Washingtonul să folosească în mod judicios doctrina Bush a preempției, nicăieri nu se are în vedere posibilitatea ca alții să aibă o viziune contrară. Într-adevăr, indiferent de afilierea lor de partid sau de dispoziția ideologică, membrii așa-numitei elite a politicii externe nu pot concepe o alternativă la „conducerea globală” eufemismul preferat pentru un imperiul global. Deși provine dintr-un conservatorism tradițional opus neo-conservatorilor — Bacevich nu este singurul care are aceste preocupări. De fapt, chiar și scriitorii liberali americani au exprimat temeri similare față de noul impuls pentru un imperiu american.

Scriind în jurnalul progresiv, Mother Jones, autorul Todd Gitlin a impartasit mult din ceea ce a exprimat Bacevich. Gitlin s-a referit, de asemenea, la noul document de politică al administrației Bush și a declarat: Documentul este menit nu atât pentru a fi citit, cât pentru a fi patentat. Acesta este internaționalismul în stil imperial ca și în cazul Romei, atunci când Roma conducea lumea. Scopul său este de a te lăsa fără respirație. Existau părți mari ale lumii la care Roma nu putea ajunge, dar doctrina Bush nu cunoaște limite. Va ști când apar amenințări, parțial formate, și nu va trebui să spună cum știe, sau să fie convingător cu privire la ceea ce știe. Doctrina afirmă doar consolare și nu recunoaște nici unul dintre pericolele imperiului. Ea ignoră costurile desfășurării de trupe nelimitate și pe cele ale războiului. Nu recunoaște că conflictele nesăbuite ajută doar la recrutarea de teroriști. Uită că toate imperiile cad — costă prea mult, atrag prea mulți dușmani, inspiră imperii contrare. Noii imperialiști cred că sunt diferiți. Toate imperiile o fac.”

Gitlin a concluzionat (în mod corect) că guvernul american este „determinat în privința imperiului și a spus-o în alb și negru.”

SPRIJINUL SIONIST AMERICAN PENTRU IMPERIALISM

În ciuda acestor critici, interese foarte puternice din arena politică americană au fost foarte încântate de noul imperialism urmărit de administrația Bush. Exemplificarea acestui sprijin a fost un notabil eseu de Norman Podhoretz apărut în numărul din septembrie 2002 al revistei Commentary, influentul jurnal neoconservator publicat de Comitetul Evreiesc American, una dintre cele mai importante organizații sioniste de pe teritoriul american. Podhoretz, după cum am văzut, a fost unul dintre părinții fondatori ai rețelei neoconservatoare care și-a asumat în cele din urmă putere supremă în consiliile de conducere din cadrul administrației Bush. Un protejat timpuriu al tatălui lui William Kristol, Irving Kristol, „nașul” neoconservatorilor, Podhoretz rămâne și astăzi un senior foarte apreciat în mișcarea neoconservatoare. Ca atare, evaluarea de către Podhoretz a noilor politici este de interes deosebit, mai ales că Podhoretz recunoaște în mod liber că sprijinul dat politicii lui Bush, dacă este dus la maximum, ar ajuta la îngrunarea Orientului Mijlociu arab așa cum îl cunoaștem astăzi.

În eseuul său, Podhoretz a afirmat, într-un mod oarecum mistic, că

în urma tragediei teroriste din 11 septembrie care a zguduit America, „un fel de revelație, aprinsă de un foc propriu diferit, a luminat în adâncul minții, inimii și sufletului lui Bush”.

Adică, a adăugat Podhoretz, acesta a fost anterior nesigur de ce ar trebui să fie ales ca președinte al Statele Unite ale Americii, George W. Bush știa acum că Dumnezeu-l căruia, ca și creștin botezat, se închinase l-a pus în Biroul Oval cu un scop. El îl pusese acolo să conducă un război împotriva terorismului.”

Astfel, Podhoretz părea să sugereze că Bush a fost condus pe calea către imperialism și război împotriva lumii arabe de către fundamentalismul lui creștin. (Și Podhoretz are probabil dreptate!)

Podhoretz a comentat apoi că primul discurs important al lui Bush din septembrie 20, în urma atacurilor teroriste „s-ar putea să fi fost cel mai mare mare discurs prezidențial al epocii noastre”

adăugând în mod clar că Bush de fapt a abandonat chiar și punctul de vedere al propriului său tată. „Aici”, a spus Podhoretz, „a fost anunțata lumii convertirea lui Bush dintr-un „realist” convențional pe modelul tatălui său la un „idealist” democratic de tipul lui Reagan.” Declarându-și sprijinul pentru noua agendă Bush, Podhoretz a salutat consecințele finale ale acestei politici, în viziunea Podhoretz și a colegilor săi neoconservatori:

Regimurile care merită din plin să fie răsturnate și înlocuite nu sunt limitate celor trei membri desemnați ai axei răului [adică Irak, Iran și Coreea de Nord].

Cel puțin, axa ar trebui să se extindă la Siria, Liban și Libia, precum și la „asa zisii prieteni” ai Americii ca familia regală saudită Hosni Mubarak din Egipt, împreună cu Autoritatea Palestiniană, fie că este condusă de Arafat sau unul din acoliții săi.

Nu se poate nega că alternativa la aceste regimuri s-ar putea dovedi cu ușurință a fi mai rea, mai ales dacă puterea va fi instituită prin alegeri democratice.. La urma urmei, după fiecare măsură pe care o impunem, un număr și mai mare de oameni din lumea musulmană simpatizează cu Osama bin Laden și ar vota candidați islamici radicali de tipul lui dacă li s-ar da ocazia.

A respinge această posibilitate ar fi culmea naivității. Cu toate acestea, acolo este o politică care o poate împiedica, cu condiția ca Statele Unite să aibă voința de a lupta al IV-lea Război Mondial — războiul împotriva islamului militant — cu condiția de a-l încheia cu succes și de asemenea, să avem apoi stomacul să impunem o

nouă cultură politică părțile învinse. Aceasta este ceea ce am făcut direct și fără scuze în Germania și Japonia după ce am câștigat al Doilea Război Mondial. . . A fost un cântec care a devenit popular în America în timpul celui de-al Doilea Război Mondial: „Am făcut-o înainte și o putem face din nou”.

Ceea ce incerc eu să spun scepticilor și panicarzilor de astăzi este că da, într-adevăr, am făcut-o înainte; și da într-adevăr o putem face din nou. Că acestea sunt cuvinte și prezumții agresive asemănătoare războiului este evident. Dar adevărul este că aceste cuvinte reprezintă un punct de vedere care a atins influența supremă la cele mai înalte niveluri ale administrației care guvernează cea mai puternică națiune de pe fața planetei.

CONFLICTELE MILITARILOR CU NEO-CONSERVATORII

Cu toate acestea, conducerea militară americană nu a fost de acord cu neoconservatorii cum că o invazie a Irakului ar avea ca rezultat fie o revolta populară împotriva lui Saddam (în alianță cu forțele americane) sau că restul lumii arabe ar privi intervenția cu satisfacție. Armata americană nici nu a vrut să lupte în acest război de la început. Liderii militari nu au văzut necesitatea unui conflict cu Irakul, considerând un astfel de război ca fiind contrar intereselor naționale americane.

Ideea că conducerea militară americană a favorizat cumva războiul cu Irakul a fost un mit care a fost propagat pe scară largă de către rețeaua de propagandă neoconservatoare pro-Israel din Washingtonul oficial cu sprijinul activ al elementelor pro-israeliene din mass-media americană. În urma atacurilor teroriste din 11 septembrie 2001, șefii presei majore și comentatorii tv de pe rețelele din Statele Unite au raportat în mod repetat și necruțător că „Pentagonul” se pregătea pentru o invazie a Irakului condusă de SUA – asta în ciuda faptului că nu a existat nici o dovadă autentică a oricărei instigări sau implicări irakiene în atacuri. (Și nici o astfel de dovadă nu a apărut până astăzi.) În orice caz, în percepția americanului de rand, ideea că războiul era promovat de „Pentagon” a evocat imagini populare de generali și amirali, eroi, testați în luptă, încărcăți cu medalii care se agita pentru a-l „prinde pe Saddam”.

A fost o singură problemă majoră cu rapoartele din mass-media americana. Adevărul a fost că militarii de carieră din Pentagon au nu credeau că o invazie a Irakului ar fi fost fezabilă sau necesară.

Ei au văzut-o ca pe un potențial dezastru pentru Statele Unite, care ar fi putut în cele din urmă să fie singuri (doar cu Israel) împotriva întregii lumi arabe musulmane. De fapt, tocmai din cauza opoziției armatei față de războiul împotriva Irakului, rețeaua neoconservatoare pro-Israel la nivel înalt din administrației Bush a început să depună eforturi pentru a înlătura liderii militari americani care s-au opus implicării SUA într-un război împotriva Irakului. Acest fapt puțin observat a fost îngropat într-un raport lung publicat în The Washington Post la 1 august 2002. Potrivit Post, scriitorul Thomas E. Ricks declara:

La o reuniune din 10 iulie a Consiliului pentru Politica de Apărare, un grup consultativ al Pentagonului a discutat cum să depășească reticența militară pentru a planifica în mod inovator un atac asupra Irakului.

„Ceea ce s-a discutat a fost problema serviciilor”, a spus un expert în apărare care a participat la întâlnire. Concluzia lui: „Trebuie să tai câteva capete, mai ales din Armată.”

Nu este o coincidență faptul că Consiliul pentru Politica de Apărare (DPB) ar fi la originea unui plan de a face ca capetele să se rostogolească în interiorul armatei. Deși aparent „independent”, DPB era dominat la acea vreme (și practic rămâne așa) de Richard Perle care — deși niciodată nu a servit în armata S.U.A. — a făcut avere în armament profitând în numele complexului militar-industrial al Israelului și a petrecut ani de zile promovând angajamentele militare ale SUA pentru a apăra interesele Israelului. În ceea ce privește conflictul în curs între neoconservatorii civili pro-israelieni și conducerea militară, The Post pe 28 iulie, 2002 a afirmat că:

În ciuda declarațiilor belicoase repetate ale președintelui Bush despre Irak, mulți înalți oficiali militari americani susțin că președintele Saddam Hussein nu e o amenințare imediată și că Statele Unite ar trebui să-și continue politica de sancțiuni mai degrabă decât să invadeze Irakul pentru a forța schimbarea conducerii la Bagdad. Sprijinul armatei pentru izolare și îngrijorarea sa cu privire la posibilele consecințe negative ale atacului în Irak sunt împărtășite de înalți oficiali ai Departamentului Statului și CIA, conform oamenilor familiarizați cu discuțiile între agenții. Cu toate acestea, Post a subliniat: „Civili la nivel înalt de la Casa

Alba și Pentagon sunt vehemenți împotriva acestui punct.” Acei civili fără nume „de la nivel înalt” erau evident războinicii neo-conservatori, cum ar fi Perle și vechii asociați plus aliatul lor apropiat din cadrul administrației Bush, Secretarul Adjunct Apărării Paul Wolfowitz și locotenentul său, Douglas Feith. The Washington Post a mai raportat că, în timp ce „membri activi armatei nu au pus la îndoială public direcția politicii Bush referitoare la Irak în privat unii se îndoiesc în privința asta.” Post a mai adăugat:

Ofițeri pensionari și experți care rămân în contact cu elita armatei sunt liberi să spună ceea ce nu pot spune cei aflați în serviciul activ, sunt mai deschisi în susținerea politicii de izolare și pun sub semnul întrebării determinarea aparentă a administrației Bush de a abandona aceasta politică.

Secretarul de stat Colin Powell — care a servit de două ori în Vietnam — a fost, de fapt, inițial aliniat cu liderii militari în opoziție față de războiul din Irak. Destul de remarcabil, generalul Tommy Franks — care în cele din urmă a condus războiul american împotriva Irakului — de asemenea, s-a opus războiului.

Chiar și numărul din iunie 2002 al revistei The Washington Monthly — un eminent jurnal liberal „mainstream” — a prezentat o stare despre cei pro război și a recunoscut sincer cine sunt: majoritatea celor în cauză, a recunoscut revista, sunt „evrei, cu vederi pro-Israel și pro-Likud.” Revista a remarcat că „pradatorii” neo-conservatori sunt „uniți de o idee comună: că America nu ar trebui să se teamă să-și folosească armata preventiv și adesea pentru a-și promova interesele și valorile.”

Totuși, așa cum a afirmat Washington Monthly, această filozofie războinică „este o idee care îi înfurie pe cei mai mulți membri ai securității naționale de la Pentagon, Stat și CIA, care cred că forța militară a Americii ar trebui folosită rar și doar ca o ultimă soluție, de preferință împreună cu aliații.”

Cu toate acestea, această minoritate agresivă, condusă de pofta de sange s-a ridicat pe culmile supreme ale puterii în Washingtonul oficial și își face acum simțită influența.

De fapt, pe măsură ce impulsul pentru război s-a intensificat, „garda palatului” pro-Israel condusa de Paul Wolfowitz și de secretarul apărării, Donald Rumsfeld încerca să refacă Pentagonul, mișcându-se împotriva oficialilor militari de vârf ai Americii

care s-au opus războaielor imperiale inutile pe tot globul care nu au nimic de-a face cu apărarea Americii.

Deși mulți americani obisnuiți credeau că institutia administrației Bush și secretarul Apărării Donald Rumsfeld erau puternic susținuți- de conducerea militară a Americii, adevărul era exact opusul. În timp ce Bush si-a preluat funcția cu un sprijin destul de entuziast din partea familiilor de militari americani, adevărul este că conducerea armatei în activitate de la Pentagon erau foarte nemulțumiți de Rumsfeld și de ai lui asociați neo-conservatori precum Wolfowitz.

Un profil revelator al lui Rumsfeld, publicat în The Washington Post din 16 octombrie 2002 a scos la iveală cel puțin câteva dintre detaliile puțin cunoscute referitoare la eforturile lui Rumsfeld și „garzii palatului” pro-Israel pentru a prelua controlul Pentagonului. Descriind Pentagonul ca „plin de tensiune”, The Post a declarat clar că: Mulți ofițeri superiori din Statul Major Reunit și din toate ramurile armatei îl descriu pe Rumsfeld ca fiind adesea abuziv și indecis, având încredere doar într-un mic grup de consilieri apropiați, aparent dornici să doboare ofițerii cu decenii de serviciu distins. Nefericirea este atât de răspândită încât toți cei trei secretari de serviciu [al Armatei, Marinei și Forțele Aeriene] sunt profund frustrați de lipsa de autonomie și se gândesc să plece până la sfârșitul anului. Toți cei trei își găsesc acțiunile constrânse de Rumsfeld și de ceea ce se face referire la „garda palatului”, conform celor din interiorul Pentagonului. În timp ce Post nu a dat nici un nume, identitatea „gărzii palatului” nu este vreun mister. Un consultant în apărare a declarat pentru Post că „Profunzimea nemulțumirii este într-adevăr destul de izbitoare”, adăugând că, în opinia sa, „Rumsfeld curtează o rebeliune.” The Post a afirmat că Rumsfeld și asociații săi încearcă să-i discrediteze și să-i oprească pe șefii Statului Major Reunit al armatei și pe cei 1.200 de membri ai săi. Rumsfeld și Wolfowitz încercau să limiteze capacitatea liderilor militari de top ai Americii de a se adresa Congresului, agențiilor guvernamentale și mass-mediei, prin înlăturarea personalului Statului Major din partea legislativă, a oficiilor de consiliere și relații publice, care, în trecut, conform The Post, „au dat conducerii militare un grad de autonomie oferindu-le conectivitatea directă cu Congresul sau cu alte părți ale guvernului și ale mass-mediei.”

De fapt, ceea ce clica neo-conservatoare a lui Rumsfeld încerca să facă a fost să izoleze conducerea militară americană de publicitatea americană, realizând că dacă tot mai mult public ar ști că militarii s-au opus războiului împotriva Irakului, publicul de asemenea ar împărtăși cel mai probabil această opinie, având încredere în mod convențional în judecata armatei. În cele din urmă, după cum știm acum, „neoconservatorii” au prevalat și avertismentele armatei au fost excluse și marginalizate, spre dezgustul judecatății acestora. Evenimentele din Irak au confirmat temerile de atunci ale armatei.

LIKUD-UL AMERICAN: NEO-CONSERVATORII

Forța călăuzitoare care rămâne în spatele filozofiei neoconservatoare ce impulsionează acest vis al imperialismului american este poate cel mai „controversat” subiect din America de astăzi — rolul unei linii dure de tip sionist în stil Likud în modelarea politicilor neoconservatorilor care direcționează politica în administrația Bush. A recunoaște faptul că factorii de decizie neoconservatori care operează motorul puterii din Washington sunt într-adevăr în mare parte evrei și, în plus, sionisti „de dreapta”, este crucial pentru înțelegerea cursului evenimentelor mondiale de astăzi. Autorul Michael Lind, un critic aspru al principiilor neoconservatoare rezumă cei „trei piloni” ai doctrinei globaliste urmărite:

„Unilateralismul american, războiul preventiv și alinierea politicii externă americană cu cea a liderului de dreapta Ariel Sharon. Fiecare dintre aceste elemente ale marii strategii a lui George W. Bush reprezintă o ruptură dramatică de politica externă americană anterioară.”

În special, un scriitor evreu american a rezumat visele sioniste de ghidarea a politicii lui Bush, în special față de Irak, pentru revista Time, o publicație care este controlată de interesele financiare evreiești din jurul puternicei familii a lui Edgar Bronfman, șeful de multă vreme al Congresul Mondial Evreiesc.

Într-un eseu intitulat „Cum este implicat Israelul

în Irak”, cronicarul Time Joe Klein a scris cu sinceritate :

Un Israel mai puternic este foarte mult încorporat în rațiunea războiului cu Irakul. Este o parte a argumentului care nu îndrăznește să-și rostească numele, o fantezie apreciată în liniște de facțiunea neo-conservatoare din administrația Bush și de mulți liderii ai comunității evreiești americane.

Fantezia implică o teorie a dominoului. Distrugerea Irakului lui Saddam nu numai că va elimina un inamic de lungă durată, dar va schimba și ecuația puterii în regiune. Va trimite un mesaj Siriei și Iranului despre pericolele sprijinului pentru teroriștii islamici. Va trimite un mesaj și palestinienilor: treceti la democrația și pacea convenită de israelieni, sau uitați de un stat al vostru. În cel mai ciudat scenariu, asta va duce la prăbușirea monarhiei hașemite din Iordania și înființarea unui stat palestinian pe malul de est al acestei națiuni. Nimeni din guvern nu spune vreodată aceste lucruri în mod public (deși unii lideri evrei americani o fac). De obicei, acest vis este exprimat în termenii cei mai blânzi posibili: „Am mari speranțe că înlăturarea lui Saddam va întări aliații noștri democrați din regiune”, mi-a spus senatorul Joe Lieberman săptămâna trecută.

Că războiul împotriva Irakului și politica generală care îl ghidează, este fondată pe filozofia elementelor Likud de extremă dreapta din Israel și aliații acestora, neo-conservatorii din America de la pârghiile puterii din administrația Bush devine acum un subiect deschis de discuție. În același timp, războinicii neo-conservatori au început să conducă o rupere între Statele Unite și aliații săi europeni.

NEO-CONSERVATORII ATACA CRITICII EUROPENI

Vocile principale ale mișcării „neo-conservatoare” pro-Israel în Statele Unite au început să ducă (și continuă să ducă) o necruțătoare și nestingherită campanie de promovare a „euroscepticismului” în rândul americanilor.

Puțini americani însă au înțeles probabil forțele geopolitice în spatele acestei campanii. Acest „anti-europenism” a venit tocmai în momentul în care guverne europene și un număr masiv de cetățeni europeni au respins zgomotos cererea axei SUA-Israel-Marea Britanie de a face război împotriva Irakului ridicând întrebări despre politicile brutale ale Israelului față de palestinieni. Acest lucru a provocat o mare consternare pentru neo-conservatori. Campania anti-europeană a neo-conservatorilor a ajuns la o asemenea stare de excitație intensă ca în numărul din 13 februarie 2003 al revistei The New York Review of Books (revistă semestrială cu articole despre literatură, cultură, economie, știință și actualitate), un important organ „liberal” cunoscut pentru simpatiile sale pentru Israel, a publicat un articol detaliat care

descrie atacul neo-conservator asupra criticilor europeni ai Israelului. Într-un articol intitulat „Euroscepticismul în America”, autorul Timothy Garton Ash a adunat o listă tot mai mare de scriitori neo-conservatori care și-au îndreptat penitele spre Europa. În fruntea listei era Richard Perle care a susținut că Europa și-a pierdut „busola morală”.

În cazul în care cineva ar putea să nu înțeleagă motivul pentru care neoconservatorii au această antipatie nouă față de Europa, articolul lui Ash a explicat concluzia: că „Orientul Mijlociu este atât o sursă, cât și un catalizator a ceea ce amenință să devină o spirală descendentă a înfloririi antiamericanismului european și a euroscepticismului american în curs de dezvoltare, unul întărindu-l pe celălalt.”

Cu alte cuvinte, pur și simplu: Israel și puternicul său lobby american sunt într-adevăr, cauza conflictului, deși Ash nu prea a enunțat asta. Ash a scris: Antisemitismul în Europa și presupusa sa legătură cu criticile europene a guvernului Sharon, a fost subiectul celor mai acide anti-europene comentarii a editorialiștilor și politicienilor americani conservatori.

Unii dintre acești critici sunt ei înșiși nu doar infocați susținători Israel, ci și „Likudiști innascuți”, a explicat un comentator evreu liberal. . . Într-un articol recent, Stanley Hoffman scrie că ei par să creadă într-o „identitate a intereselor între statul evreu și Statele Unite.”

Aproape ca la un semnal, unul dintre colaboratorii lui Richard Perle și William Kristol din noul val „anti-european”, Robert Kagan, s-a alăturat vocal corului dur pentru a promova euroscepticismul audienței ziarului The Washington Post, cotidianul influent publicat în capitala națiunii. Opinie a lui Kagan din 31 ianuarie 2003 a fost un adevărat manual al cruciadei neo-conservatoare de „Ură împotriva Europei”. Kagan a scris:

„La Londra. . . se găsesc cele mai luminate minți ale Marii Britanii propunând, în limbaj sofisticat, și cu accentele melodioase de la Oxford, teoriile conspirației. . . referitoare la deturnarea „neo-conservatoare” (a se citi: evreiasca) a politicii externe americane. . . În Paris, peste tot se vorbește despre petrol și „imperialism” (și evrei). În Madrid, la fel petrol, imperialism, sprijinul american din trecut pentru Franco (și evrei). La o conferință la care am participat recent la Barcelona, un stimat intelectual spaniol a întrebat de ce, dacă

Statele Unite vor să răstoarne dictaturile vicioase care fabrică arme de distrugere în masă, de ce nu invadează și Israelul.

Da, știu, există și americani care pun astfel de întrebări. . . Dar iată ceea ce americanii trebuie să înțeleagă: în Europa, acest paranoic, conspirativ anti-americanism nu este un fenomen de extremă stângă sau de extremă dreaptă. Este punctul principal de vedere”. Așa că aliații europeni tradiționali ai Americii s-au aliat acum împotriva Statelor Unite și a celor care creionează politicile neo-conservatoare ,varful de lance al noului imperialism. A fost o formulă care, mulți critici americani ai neo-conservatorilor credeau că va duce în final la un dezastru, nu numai pentru America, ci pentru întreaga lume.

ALIANȚA DINTRE BUSH ȘI SHARON

Deci, deși politica tradițională americană a fost aruncată pe usa afara — spre consternarea multor critici articulați ai filozofiei neo-conservatoare— există încă un alt factor privind fundatia punctului de vedere neoconservator care trebuie avut în vedere: impactul rezultat asupra aspectului specific al „relației speciale” a SUA cu Israelul.

Deși guvernele americane — conduse atât de democrați cât și de republicani deopotrivă – au fost întotdeauna foarte parțiale față de Israel, fără a fi un secret nimanui, adevărul este că ascensiunea neoconservatorilor în administrația Bush a dus la o fuziune virtuală a politicii externe a SUA cu punctul de vedere al blocului Likud de „dreapta” dur al lui Ariel Sharon și Israel.

Scriind în The Washington Post pe 9 februarie 2003, Robert G. Kaiser a stabilit parametrii neclintitei alianțe a administrației Bush cu „dreapta extrema” a Israelului. Articolul lui Kaiser, intitulat „Politica lui Bush și Sharon aproape identice în Orientul Mijlociu”, a fost o afirmație directă a puterii „neo-conservatorilor” în directionarea către apropierea administrației de abordarea Israelului a lumii arabe. Articolul spunea, parțial:

„Pentru prima dată, o administrație americană și un guvern Likud din Israel urmează politici aproape identice. Administrațiile anterioare din SUA, de la Jimmy Carter la Bill Clinton, au ținut partidul Likud și pe Sharon la distanță, îndepartând Statele Unite de abordarea tradițională dură a Likud față de palestinieni. Dar astăzi. . . Israelul și Statele Unite împărtășesc un punct de vedere

comun asupra terorismului, pacii cu palestinienii, războiului cu Irak și multe alte astfel de probleme.

Alinierea administrației Bush cu cea a lui Sharon îi încântă pe mulți dintre ei cei mai puternici susținători, în special pe creștinii evanghelici și o mare parte a organizațiilor evreiești americane, liderii ambelor grupuri, susțin că terorismul palestinian l-a împins pe Bush către noua sa poziție.

„Likudistii sunt cu adevărat la conducere acum”, a spus un înalt oficial guvernamental, folosind un termen idiș pentru susținătorii partidului politic al lui Sharon. Unii din Orientul Mijlociu care nu sunt de acord cu acești susținători ai Israelului se referă la ei ca „la o cabală”, în cuvintele unui fost oficial. Membrii grupului nu-și ascund prietenii și conexiunile sau loialitatea față de poziții puternice în sprijinul Israelului și al Likudului.

Richard Perle, președintele Consiliului pe Politici de Apărare al Pentagonului, a condus un studiu de grup care i-a propus lui Benjamin Netanyahu, un prim-ministru dat de Likud Israelului din 1996 până în 1999, să abandoneze acordurile de pace de la Oslo negociate în 1993 și să respingă baza lor - ideea de a tranzacționa pământ pentru pace. Israelul ar trebui să insiste asupra recunoașterii arabe a revendicării sale asupra pământului biblic al Israelului, raportul din 1996 sugera ca ar trebui să „se concentreze pe înlăturarea lui Saddam Hussein de la putere în Irak.”

Pe lângă Perle, grupul de studiu l-a inclus pe David Wurmser, acum asistent special al subsecretarului de stat John R. Bolton și pe Douglas J. Feith, acum subsecretar al politicilor pentru apărare. Feith a scris prolific despre problemele israeliano-arabe de ani de zile, argumentând că Israelul are o revendicare la fel de legitimă asupra teritoriile confiscate din Cisiordania după Războiul de Șase Zile, așa cum a avut față de granițele cu care O.N.U a mandatat Israelul la crearea lui în 1948. O dezbatere internă a divizat administrația și a facut loc lobby-ului think tanks-urilor, organizațiilor evreiești, creștinilor evanghelici și altora care au un aprig interes în treburile Orientului Mijlociu. . .

În ultimii douăsprezece ani sau mai mult, susținătorii Partidului Likud al lui Sharon au trecut în roluri de conducere în majoritatea organizațiilor evreiești americane care ofera sprijin financiar și politic Israelului.

Scriind la scurt timp după aceea în The Washington Times cotidianul „rival” orientat neoconservator al mai „liberalului” „Washington Post” binecunoscutul jurnalist Arnaud de Borchgrave a reluat mai detaliat opinia lui Kaiser pe tema noii alianțe dintre regimurile Bush și Sharon. Într-un articol intitulat „Doctrina Bush-Sharon”, de Borchgrave a scris, parțial: Obiectivele strategice ale SUA și Israelului în Orientul Mijlociu au fuzionat gradual într-o doctrină Bush-Sharon acum unită. Dar asta se pierde în cacofonia asurzitoare a prompteristilor care fac pe generalii din fotolii caldute, în viitorul război pentru schimbarea regimului de la Bagdad.

El Sharon a oferit muniția geopolitică convingându-l pe Bush că războiul împotriva terorismului palestinian era identic cu războiul global împotriva terorismului. A urmat o campanie pentru a convinge opinia publică din SUA că Saddam Hussein și Osama bin Laden au fost aliați în războiul lor împotriva Americii. O presupusă întâlnire secretă în Praga în aprilie 2001 între Mohamed Atta — principalul atacator sinucigaș din 11 septembrie și un agent de informații irakian a pus lucrurile în mișcare. De atunci poveștile despre legătura Saddam-al Qaeda au devenit o naratiune de casa. Bin Laden speră în mod clar să folosească o invazie de către SUA a unei țări musulmane pentru a recruta alte mii pentru cauza lui. Dar legătura Saddam-bin Laden abia era abia primul pas în doctrina Bush-Sharon. Obiectivul strategic este destabilizarea Orientului Mijlociu.

Urmează destabilizarea „regimurilor despotice”. În bowlingul arab, o bila îndreptată spre Saddam este concepută pentru a realiza o lovitură de 10 care ar distruge regimuri autoritare sau despotice din Iran, Siria, Arabia Saudită și celelalte Emirate ale Golfului și califate.

Rădăcinile strategiei generale pot fi urmărite într-o lucrare publicată în 1996 de Institutul pentru Studii Strategice și Politice Avansate, un think tank israelian.

Documentul a fost intitulat „O concluzie finală: o nouă strategie pentru asigurarea zonei” și a fost conceput ca un plan politic pentru viitorul guvern al lui Benjamin Netanyahu, un super-soim din voliera politică israeliană.

Israelul, conform documentului din 1996, își va „contura mediul strategic”, începând cu înlăturarea lui Saddam Hussein și

restaurarea Monarhiei hașemită la Bagdad. Monarhia irakiană a fost răsturnată printr-o lovitură de stat din 1958, când tânărul rege Faisal, un văr al regretatului rege al Iordaniei Hussein, a fost asasinat.

Harta strategică – care a fost urmată cu fidelitate până acum de ambii politicieni Netanyahu și succesorul său, domnul Sharon — a cerut abandonarea acordurile de la Oslo „în baza cărora Israelul nu are obligații dacă Organizația pentru Eliberarea Palestinei nu își îndeplinește obligațiile.” Yasser Arafat a greșit obligând Israelul. „Pretenția noastră asupra pământului [Cissiordaniei] – de care ne-am agățat de 2.000 de ani — este legitima și nobila”, a continuat ziarul. „Numai acceptarea necondiționată de către arabi a drepturilor noastre, în special în dimensiunea lor teritorială, constituie o bază solidă pentru viitor.”

Și ceea ce este notabil este că „harta strategică” a Israelului la care se referă De Borchgrave (și, de asemenea, Kaiser) nu a fost doar produsul unei instituții israeliană. Autorii, după cum a subliniat Kaiser, au fost americanii — și anume Richard Perle, Douglas Feith, John R. Bolton și David Wurmser, toți factorii de decizie cheie „neo-conservatori” care ghidează administrația Bush.

OPINIA ISRAELULUI . . .

Deși toate acestea ar fi putut fi o „revelație” pentru cititorii din The Washington Post și The Washington Times — care, în general, variază doar ușor gradual în satisfacerea cerințelor politice ale lobby-ului israelian în Washington, nu a fost o surpriză pentru poporul israelian.

Doar doua (din multele) rapoarte relatează din presa israeliană care au redat comentariile marcante ale liderilor israelieni demonstrează că motivațiile factorilor de decizie politică „neo-conservatori” au făcut într-adevăr parte dintr-un proiect mareț foarte sincronizat cu fanaticul bloc Likud al Israelului:

. . . „În teritoriile [ocupate], lumea arabă și în Israel, sprijinul lui Bush pentru Sharon este creditat lobby-ului pro-Israel, adică banilor evreiești și drepte „creștine” — scriitorul israelian Akiva Eldar, Ha’aretz (cel mai vechi ziar în circulație în Israel fondat în 1918, cunoscut pentru pozițiile sale de stânga și liberale asupra problemelor interne și externe), 26 aprilie 2002

„Lui Sharon îi este greu să arate vreo realizare în cele 20 de luni petrecute la putere, un atac american asupra Irakului este văzut ca

pârghia care poate elibera Israelul din mocirla economică, socială și de securitate. . . .”— Corespondentul israelian Aluf Benn, Ha'aretz,,18 noiembrie 2002

Cu toate acestea, singurul ziar american independent care a îndrăznit constant să-i critice pe „neo-conservatorii” și lobby-ul israelian și să se concentreze asupra activităților lor—American Free Press a fost poate mai puțin circumspect decât publicațiile de elită cum ar fi The Washington Post și The Washington Times în rezumatele lor privind noua alianță a administrației Bush cu regimul Sharon.

POLITICA BUSH – „ISRAELUL MARE”

Cu mult înainte ca marile cotidiene de la Washington să enunțe alianța Bush- Sharon, American Free Press a declarat categoric că politicile lui Bush făceau parte dintr-un plan de stabilire a visului sionist al unui „Israel Mare”.

Potrivit raportului de la American Free Press:

În legătură cu forța fanatică a sionismului imperial militant, Big Oil (cartelul petrolier- cele șase sau șapte cele mai mari companii de petrol și gaze tranzacționate la bursă)plănuia o ofensivă totală pentru a prelua controlul asupra bogățiilor petroliere ale întregului Orient Mijlociu. Companiile petroliere internaționale anglo-americane visează să-și elimine partenerii din dinastiile arabe bogate în petrol care controlează câmpurile petroliere. Baronii petrolului vor petrolul doar pentru ei înșiși. În același timp, fanaticii sioniști – atât creștini cât și evrei – visează la dezmembrarea statelor arabe și extinderea granițelor Israelului la un „Israel Mare” ajungând „de la Nil până la Eufrat”.

Cu o asemenea convergență de interese — bazată pe un amestec mortal de ideologie, profituri și putere geopolitică — Sionistii și Big Oil au gasit un teren comun. Ca atare, ei se mișcau acum pentru a stabili o hegemonie asupra bogățiilor petroliere ale lumii arabe. Campania împotriva Irakului a fost pur și simplu prima mișcare. Faptul că celelalte state arabe din Orientul Mijlociu și-au declarat ferm opoziția față de asaltul propus de SUA asupra Irakului le-a declarat ca fiind următorii inamici care urmează să fie înlaturați. Vechea aspirație sionistă pentru un „Israel Mare” nu este acum decât o acoperire pentru preluarea controlului absolut asupra petrolului arab, odată pentru totdeauna. Primul pas a fost eliminarea lui Saddam Hussein.

Irakul este doar prima piesa în domino-ul programat să cadă. Celelalte state arabe sunt următoarele în rând. Eliminarea regimurilor arabe aflate la conducere va satisface cererile celor din linie dură a Israelului, dar a pregătit și scena pentru conglomeratele petroliere de a controla petrolul din Orientul Mijlociu.

Nu este întâmplător faptul că administrația lui George W. Bush ar trebui să fie motorul pentru atingerea acestui obiectiv.

Descendentul unei familii de multă vreme în intrigile elitei petroliere anglo-americane, Bush — ca și tatăl său a fost atât aliat cu Israelul, cât și, atunci când circumstanțele au cerut-o, în opoziție cu statul sionist. American Free Press a subliniat că în cartea Prieteni în Acțiune: dedesubturile alianței SUA-Israel, scriitorii evrei Dan Raviv și Yossi Melman au scris cu sinceritate despre ostilitatea Israelului față de seniorul Bush în timpul singurului său mandat un punct de vedere de care puțini americani sunt conștienți, inclusiv mulți admiratori republicani fideli ai familiei Bush.

Ca atare, israelienii au puțină încredere în familia Bush. Cu toate acestea, Bush se află la Casa Albă și controlează arsenalul militar al Americii. Israelul recunoaște că puterea militară americană este singurul lucru care poate asigura supraviețuirea Israelului într-o lume din ce în ce mai ostilă obiectivelor Israelului. Asadar, Bush și aliații săi din Big Oil consideră că o alianță cu Israel este o necesitate.

Influența sionistă în afacerile americane — în special în zona controlului mass-media — a atins un apogeu. În plus, „Dreapta creștină” pro-Israel — dominată de oameni ca Jerry Falwell, Pat Robertson, Tim LaHaye etc. — este extrem de influentă în rândurile de Partidului Republican, poziționând cu fermitate baza GOP a lui Bush în tabăra Israelului. În același timp, în mod ironic, poziția Israelului nu a fost niciodată atât de precară.

Cu toate acestea, din fericire, pentru Israel, evenimentele din 11 septembrie au închis cercul acestei alianțe neliniștite între sionismul politic și plutocratul Cartel Petrolier. Ca fost analist CIA George Friedman — un susținător al Israelului — a spus-o devreme pe 11 septembrie pe site-ul său larg citat, www.stratfor.com, la doar câteva ore după tragicele atacuri: „Marele câștigător de astăzi, intenționat sau nu, este statul Israel”.

Bush Jr. a condus forțele militare americane în inima

lumii arabe, să înființeze un consorțiu geopolitic în care armata SUA ar putea fi folosită pentru a „îmblânzi” arabii și a prelua controlul asupra petrolului lor. Așa se că face Bush are toată puterea de propagandă a mass-mediei dominate de sioniști în spatele lui.

Secrete deschise ,cartea regretatului savant israelian și critic al sionismului, Israel Shahak, dezvăluie sincer politica externă a Israelului ca pe o amenințare pentru pacea lumii. Shahak susține că este un mit existența vreunei diferențe reală între politicile presupuse „conflictuale” ale Likud și blocurile laburiste, ambele susțin expansiunea care vizează consolidarea „Eretz Israel”(Israelul Mare)—un stat imperial care controlează practic întregul Orient Mijlociu. Israelul, afirmă el, este un stat militarist: politicile sale sunt dictate de fanatici religioși fundamentalști care acum domină Elita militară și de informații a Israelului.

Dacă forțele americane îl distrug pe Saddam și ocupă Irakul, Presa Libera Americana a prezis că Israelul va fi un partener cheie în consorțiu, în virtutea influenței Israelului la Washington și asupra mass-mediei. Ocuparea Irakului – chiar și instalarea unui regim marionetă – ar fi o expansiune eficientă a granițelor Israelului, împlinind o parte considerabilă a visului „Israelului Mare”. Dar cu ce preț pentru poporul american?

„DISTRUGEREA CREATIVĂ” A LUMII ARABE

Ca nu cumva ca cineva să atribuie aceste comentarii „paranoiei arabe” sau „bigotismului anti-Israel”, rețineți că unul dintre cei mai importanți susținători ai Israelului de la Washington - veteran pro-israelian al comunității de informații Michael Ledeen, un prieten apropiat și asociat de multă vreme cu Richard Perle — a publicat un text de propagandă intitulat Războiul împotriva maestrilor terorii în care scrie despre ceea ce el numește „distrugere creativă”.

Ledeen spune că această „distrugere creativă” „pastrează în întregime caracterul și tradiția americană” — o afirmație care va surprinde pe mulți americani. Ledeen spune că Irak, Siria, Arabia Saudită și, în bună măsură, Republica Islamică Iran ar trebui să fie toate ținta „distrugerii creative” a puterii militare a SUA. „Distrugerea creativă”, scrie Ledeen, este „prenumele nostru” – termenul definitoriu al americanilor, indiferent dacă împărtășesc sau nu vederi imperialiste. Potrivit lui Ledeen:

Dărâmăm vechea ordine în fiecare zi, de la afaceri la știință, literatură, artă, arhitectură și cinema până la politică și drept. Dușmanii noștri au urât întotdeauna acest vârtej de energie și creativitate, care le amenință tradițiile (oricare ar fi ele) și îi rușinează pentru incapacitatea lor de a ține pasul. Văzând America anulând societățile tradiționale, ei se tem de noi, căci nu vor să fie anulate. Ei nu se pot simți în siguranță atâta timp cât noi suntem acolo, pentru ca însăși existența noastră nu politicile noastre – le amenință legitimitatea. Trebuie să ne atace în interior pentru a supraviețui, așa cum noi trebuie să-i distrugem pentru a avansa misiunea noastră istorică.

În timp ce retorica lui este încordată și grea, ceea ce Ledeen este promovează este ideea că nu sprijinul SUA pentru Israel este ceea ce generează ura araba împotriva Statele Unite. În schimb, susține el, este însăși existența Statelor Unite – „modul de viață american” care aprinde pasiunea arabă. (Ce minciuni grosolane! Ce prostii!) Cu toate acestea, asta este linia de propagandă a lobby-ului israelian care speră să distragă atenția poporului american de la cauzele ostilității arabe față de Statele Unite, care decurg din sprijinul neclintit al SUA pentru Israel. Ledeen continuă să sugereze că oricine care se opune războiului total împotriva lumii arabe trebuie să fie îndepărtat din funcții de autoritate. El continua: „Președintele trebuie să scape de acei oficiali care nu au reușit să-și conducă agențiile eficient, împreună cu cei cărora le lipsește voința politică de a duce război împotriva stăpânilor terorii. Oamenii de top din comunitatea de informații trebuie înlocuiți, iar acei lideri militari care îi spun președintelui că nu se poate face acest război, sau pur și simplu nu sunt gata, sau mai întâi trebuie să facem altceva, ar trebui să fie înlocuiți de asemenea, cei din comunitatea de securitate națională care au insistat că trebuie rezolvată problema arabo-israeliană înainte ca războiul să se poată relua la fel și ei, oamenii de vârf din agenții precum FAA (Administrația Aviației Federale), INS (Serviciul de Imigrare și Naturalizare) și așa mai departe. De fapt, în afară de alte considerații politice, președintele George W. Bush a avut și motive personale întemeiate în promovarea cererilor celor din linia dura pentru schemele lor imperiale în numele Israelului.

În ediția din februarie 1992 a Raportului Washington privind Problemele Orientul Mijlociu, fostul reprezentant Paul Findley (R-Ill.) a dezvăluit că în 1991 fostul ofițerul de informații israelian Victor Ostrovsky a expus un complot al unei facțiuni de dreapta din Mossad-ul Israelului pentru a-l ucide pe președintele de atunci George H. W. Bush, care era perceput ca o amenințare pentru Israel. După ce Ostrovsky a oferit detaliile unui alt fost membru al Congresului, Pete McCloskey (R-Calif.), McCloskey i-a transmis un avertisment Serviciul Secret al SUA. În cartea sa din 1994, *The Other Side of Deception* (Cealaltă parte a înșelăciunii), Ostrovsky a dezvăluit specific ceea ce aflase despre complot: Mossad a plănuit să-l asasineze pe Bush în timpul unei conferințe internaționale la Madrid. Mossad-ul capturase trei „extremiști” palestinieni și i-a spus poliției spaniole că teroriștii erau în drum spre Madrid. Planul era să-l ucidă pe Bush, să-i elibereze pe „asasini” în mijlocul confuziei — și să-i ucidă pe palestinienii pe loc. Crima ar fi cazut asupra palestinienilor — un alt „steag fals” al Mossad-ului. Așa se face că administrația George W. Bush promovează acum și hrănește visul străvechi al unui Israel Mare. Dar pentru a-si atinge acest scop, elementele sioniste neo-conservatoare care au obținut puterea în administrația Bush si-au început intrigile cu mulți ani înainte. Pasul initial esențial în acea schemă a fost enunțarea unei teorii cunoscute sub numele de „restartarea statelor ticaloase” (rogue states rollback)

„RESTARTAREA STATELOR TICALOASE” -PLANUL

Un studiu atent al politicilor de război ale neo-conservatorilor nu ar fi complet fără o examinare a politicii de „restartare a statelor ticaloase”—un plan, care isi are originea la cele mai înalte niveluri ale lobby-ului sionist din America — care acum a văzut primul impuls spre împlinirea lui.

„Statele ticaloase” este un termen inflamator care a fost folosit de Israel și lobby-ul său din America — precum și de cei care promovează imperialistul ca linie de propagandă — pentru a descrie țări în mare parte islamice precum Iran, Irak, Libia, Siria, Sudanul, Afganistanul și alte țări care sunt percepute ca amenințări la adresa Israelului. Totuși, în lumina afirmațiilor actuale că moderatul regimul bogat în petrol din Arabia Saudită „sprijină cumva terorismul”, se poate concluziona că războinicii neo-conservatori, de asemenea, consideră și regatul saudit un stat „ticalos”.

Războiul împotriva „statelor necinstite” face parte din efortul de a pune în aplicare o „nouă ordine mondială” în care nici o națiune nu își poate păstra suveranitatea națională în fața puterii armatei americane aflată în mâinile unui combinații de influență „centrată în jurul Israelului” la cele mai înalte niveluri ale guvernului american și susținuta de mass-media importanta.

Un important susținător al „restartarii statelor ticaloase” este senatorul John McCain care, în timpul candidaturii sale pentru nominalizarea la președinția republicană din 2000, a declarat că, în calitate de președinte, va lansa un efort total pentru a distruge statele „necinstite”. Ceea ce McCain nu le-a spus oamenilor a fost că politica „sa” a fost, de fapt, parte dintr-un plan pe termen lung al conducătorilor politicii internaționale, elita, în special susținătorii duri ai Israelului. Acest plan de „restartare a statelor ticaloase” – care vizează în mod specific Irakul și Iranul - a fost enunțat pentru prima dată pe 22 mai 1993 într-un discurs secret de către un fost propagandist al guvernului israelian, Martin Indyk în fata Institutului de la Washington pentru Problemele Orientului Apropiat, un grup privat de presiune, pro-Israel. La acea vreme, micul ziar american nonconformist, The Spotlight, a fost singura publicație care a dezvăluit acest plan de agresiune. Ceea ce a făcut din planul strategic de război al lui Indyk sa fie atât de exploziv a fost faptul ca atunci când Indyk a subliniat politica, el servea ca expert în politicile din Orientul Mijlociu din cadrul Consiliului Național de Securitate fiind ales chiar de mâna președintelui Clinton...

Născut în Anglia și crescut în Australia, Indyk și-a stabilit reședința în Israel, dar mai târziu a primit cetățenia americană „instant” printr-o proclamație specială a președintelui Clinton la doar câteva ore după ce Clinton a depus jurământul în funcția de președinte pe 20 ianuarie 1993 —a unul dintre primele acte oficiale ale lui Clinton. (Mai târziu, acest fost propagandist israelian a fost numit pentru a servi ca ambasador al SUA în Israel, în ciuda conflictului său evident de interese.)

În decurs de un an, planul lui Indyk de război împotriva Irakului și Iranului a fost promovat oficial de puternicul Consiliu din New York pe Relații externe. De asemenea, a fost anunțat public, în același timp, ca și politica oficială a administrației Clinton (deși se începuse

realizarea lui de doar un an). Un raport de la Associated Press, publicat în numărul din 28 februarie 1994 al The Washington Post, a anunțat că W. Anthony Lake, consilierul președintelui pentru Securitate Națională, a stabilit un plan pentru „izolare duală a Irakului și Iranului, ambele etichetate de Lake ca „ticaloase” și necesitant „restartare”.

Comentariile lui Lake, așa cum au fost raportate, provin dintr-un articol al lui Lake publicat în numărul din martie/aprilie 1994 al revistei Foreign Affairs, publicația trimestrială a jurnalul Consiliului pentru Relații Externe (CFR), finanțat de Rockefeller, o filială americană a Institutului Regal din Londra pentru Relații Internationale, un grup politic finanțat de familia europeană Rothschild, susținători de multă vreme ai Israelului.

La 30 octombrie 1993, The Washington Post a descris sincer Consiliul pentru Relații Externe ca „cel fiind mai apropiat lucru pe care îl avem de o formă de guvernare din Statele Unite”, spunând că ei sunt „oamenii care, de mai bine de jumătate de secol, au gestionat relațiile noastre internaționale și pe cele ale complexului militar-industrial, remarcând că 24 de membri de top ai administrației Clinton împreună cu Clinton — erau membri CFR. A existat o diferență minoră în politica prezentată de Lake: Irak a fost mai întâi vizat spre distrugere, Iranul avea să urmeze mai târziu.

Lake a spus că administrația Clinton a sprijinit exilații irakieni care au vrut să-l răstoarne pe liderul irakian Saddam Hussein. Lake a spus și faptul că deși Iranul era ceea ce el numea „cel mai important sponsor al terorismului și al asasinatului din întreaga lume”, administrația Clinton a văzut o posibilitate a creerii unor relații mai bune cu Iranul.

GINGRICH ȘI ISRAEL

La începutul anului 1995, nou-ales președinte al Camerei Reprezentanților, Newt Gingrich, de multă vreme un avocat vocal al Israelului, a ținut un discurs puțin observat la Washington înaintea unei reuniuni a ofiterilor de informații militare solicitând o politică privind Orientul Mijlociu care a fost, în cuvintele sale, „concepută să forțeze înlocuirea actualului regim din Iran. . . singurul soluție cu rază lungă care are vreun sens.”

Că atunci liderul de facto al Partidului Republican de „opозиție”.

a susținut această politică nu a fost o surpriză reală, deoarece, la acea vreme, soția lui Gingrich era plătită cu 2.500 de dolari pe lună de către Israel Export Development Company, o firma care a atras companiile americane din Statele Unite într-un parc de afaceri high-tech din Israel.

Doamna Gingrich a fost prezentată angajatorilor ei pe când era într-un turneu în Israel sponsorizat de Comitetul pentru Relații Publice Americano-Israelian (AIPAC), grup de lobby înregistrat pentru Israel. Un fost oficial al AIPAC, Arne Christensen, a servit ca consilier de top al lui Gingrich. Înainte de a fi în serviciul lobby-ului israelian, Christensen făcuse parte din personalul fostului reprezentant Vin Weber (R-Minn.), asociat apropiat al lui Gingrich — și membru al Consiliului de Relații Externe — care este, după cum s-a menționat anterior, și unul dintre principalele think tank-uri al lui William Kristol, cunoscut sub numele de Empower America. Weber a apărut mai târziu ca un consilier de top al senatorului John McCain în timpul campaniei sale prezidențiale. Și McCain este, din nou, și membru CFR.

Acest lucru poate ajuta la explicarea modului în care lucrurile s-au încheiat și cum McCain a sugerat că SUA ar trebui să ia măsuri provocatoare împotriva tarilor „necinstite”. Dar conexiunea israeliană este cea care contează cel mai mult. . .

JOHN MCCAIN—PURTATORUL DE CUVANT AL NEO-CONSERVATORILOR

The Washington Post a dezvăluit pe 25 februarie 2000 că McCain incluzându-i pe cei mai apropiați trei consilieri ai săi s-au numarat printre cei mai cunoscuți comentatori pro-Israel, voci în favoarea „dreptei evreiești” figuri ale așa-numitei rețea „neo-conservatoare”: expertul New York Times William Safire, editorialistul Charles Krauthammer și omniprezentul William Kristol, al cărui angajator, fanaticul baron media pro-israelian Rupert Murdoch, satelit al familiei Rothschild, l-a susținut pe McCain pentru președinție sub egida cotidianului sau The New York Post.

McCain însuși și-a declarat loialitatea față de Israel, mai presus și dincolo de interesele SUA. Într-un discurs din 14 martie 1999, la New York, adresat Consiliul Național al Tânărilor Israel (sinagoga cu o rețea de sinagogi afiliate fondată în 1912), McCain a spus:

„Alegem, ca națiune, să intervenim militar în străinătate în apărarea valorilor morale care se află în centrul conștiințiozității noastre naționale chiar și atunci când interesele naționale vitale nu sunt neapărat în joc. Am ridicat acest punct pentru că se află în inima abordării acestei națiuni față de Israel. Supraviețuirea Israelului este una dintre acestea cele mai importante angajamente morale ale țării.”

Pe scurt, McCain ar fi dispus să angajeze Statele Unite într-un război pentru apărarea Israelului, chiar dacă „interesele vitale ale SUA nu sunt neapărat o miză.” Susținerea sa a atacurilor asupra statelor islamice „necinstite” face parte din această politică, care cu greu plasează America pe primul loc. McCain a spus că el este „condus” de „principiile Wilsoniene” filozofie internaționalistă care spune puterea militară americană ar trebui să fie obișnuită să impună standardele mondiale, așa cum sunt dictate chiar de Statele Unite. De fapt, dosarul arată că McCain a făcut de multă vreme parte dintr-o elită care promovează acțiunile militare ale SUA în apărarea Israelului. Conform numărul din 2 august 1996 al Jewish Chronicle, cu sediul la Londr, McCain a fost membru al al unei operațiuni puțin cunoscute care se numea Comisia pentru Interesul Național al Americii, care a emis un raport care evaluează Israelul drept „un activ de mare valoare” pentru interesele Statelor Unite care merita o „cheltuială serioasă și sânge varsat” – o concluzie pe care mulți americani ar putea-o pune la îndoială.

Raportul a clasat supraviețuirea Israelului „la egalitate cu prevenirea nucleară și atacurile biologice și nucleare asupra Statelor Unite ca un interes vital al americanilor.”

The Chronicle a rezumat raportul, citând grupul, pe prima pagina: „Americani ‘ar trebui să meargă la război pentru a apăra Israelul’”. Comparați acest punct de vedere cu rezultatele unui sondaj din septembrie 1998 realizat de Centrul de Cercetare Pew pentru Oameni și Presă (raportat în numărul din 28 dec.1998 al The Washington Post), care a constatat la acea vreme că doar 45 % din publicul american ar susține intervenția americană dacă forțele arabe ar invada Israelul, în comparație cu 74% cat sustineau așa-numitele „elite formatoare de opinii” ca trupele terestre americane ar trebui să fie angajate în acest conflict. Dar opinia

populară din America aparent nu contează. Războiul împotriva statelor „ticaloase” și pregătirile pentru posibilele acțiuni militare ale apărării a Israelului în cercurile puterii a fost continuu forțat expus pe ordinea de zi. A fost în mod clar în fruntea agendei elitei.

NEO-CONSERVATORII ÎȘI EXTIND ȚINTELE

Pe 29 noiembrie 1998, scriind în The Washington Post, fostul Secretar de stat Henry Kissinger, o figură cheie CFR (Council on Foreign Relations) și un susținător de multă vreme al cauzei sioniste, a avut un articol bine plasat intitulat „Dati-l jos pe Saddam.” Mai recent, însă, susținătorii Israelului au început să își extindă țintele.

În numărul din 2 martie 2000 al The Washington Post, editorialistul Jim Hoagland a scris că trebuie să existe „o strategie politică și militară mai largă pentru Golful Persic . . . construită în jurul sprijinului activ al SUA pentru democrații reprezentative nu numai în Irak și Iran, ci și în monarhiile arabe conservatoare din regiune. Cele două state „ticaloase” nu pot fi izolate ca fiind singurele candidate la schimbare. . . .”

Cu alte cuvinte, acum chiar și state arabe precum Arabia Saudită, Emiratele Arabe Unite și Kuweit și alții se pot confrunta cu mânia elitei „neo-conservatoare” imperialiste, folosindu-se de puterea militară americană pentru a-și atinge scopul.

Hoagland a adăugat că „Politica SUA cu privire la Irak este un subiect potrivit pentru dezbaterea din campanie [și că] . . . candidatul care poate contura în mod convingător o strategie politică și militară de a face față multiplelor provocări de securitate națională din Golf merită o atenție serioasă a alegătorilor americani.”

În cele din urmă, deși susținut de mâna grea a elitei, „restartarea statelor proscrise”, John McCain nu a obținut președinția, principalul său adversar republican George W. Bush, a făcut-o. Și a fost în timpul administrației noului președinte republican când a fost lansat războiul împotriva Irakului, atingându-se punctul culminant al unui plan de lungă durată al clicii „neo-conservatorilor” a căror rețea bine finanțată și strâns unită planificase tocmai o astfel de mutare de aproape o generație.

CEALALTĂ „AXA A RĂULUI”

Un alt element cheie în impulsul pentru un imperiu american susținut de blocul de putere neo-conservator este „axa răului”

dintre neo-conservatorii (care, după cum am văzut, sunt în mare parte evrei de linie dură aliați cu regimul Sharon din Israel) și așa-zisii „Dreapta creștină” în America – dispensaționaliștii duri.

(Doctrina susține că planul lui Dumnezeu în lume se desfășoară în etape sau dispensații potrivit anumitor strategii, există schimbări de atitudine ale lui Dumnezeu în raport cu diferite grupuri umane pentru diversele dispensații și în viitorul dispensaționalist, survin următoarele evenimente semnificative: reconstruirea templului din Ierusalim, răpirea, un guvern mondial unic (malefic), Armageddonul și alte cataclisme planetare).

Deși jurnalistul Jon Lee Anderson a zâmbit în The New Yorker la ceea ce el a numit „pretențiile obișnuite” ale vicepremierului irakian Tariq Aziz că, în interpretarea lui Anderson a remarcilor lui Aziz, „America fusese deturnată de un grup mic de evrei și creștini, lobby-ul petrolului și de complexul industrial militar”, acuzațiile lui Aziz au fost la vedere.

În timp ce nici toți evreii americani, nici toți creștinii americani nu erau aliați cu neo-conservatorii și cu fundamentalistii creștini în susținerea Israelului Mare, Aziz a avut dreptate când a s-a referit la un „grup mic” – oricâta influența ar fi avut.

Dreapta creștină, de fapt, constituie doar un segment al Mișcării Fundamentaliste Creștine Americană — deși unul mare poți fi sigur. Totuși, pentru că Dreapta Creștină a apărut ca o bază de putere cheie în ambițiile electorale ale lui George W. Bush și ale Partidului Republican, influența sa în numele neo-conservatorilor și al visului unui Israel Mare este incontestabilă.

Biograful lui Bush, Michael Lind, consideră că George W. Bush este condus personal spre acceptarea doctrinei neo-conservatoare tocmai din cauza faptului că Bush pare să își fi abandonat convingerile religioase creștine tradiționale ale familiei și a adoptat același brand de fundamentalism creștin practicat de linia dură a dreptei creștine care susține Israelul.

Lind scrie: „Nu există nicio îndoială că legătura dintre George W. Bush și Ariel Sharon s-a bazat pe convingere, nu pe oportunitate. La fel ca și baza creștină sionistă a Partidului Republican, George W. Bush a fost un fundamentalist sudic devotat.”

CONEXIUNEA ASHCROFT

Deși Bush a plasat mulți neo-conservatori în pozițiile de luare a deciziilor politicii externe, am fi neglijenți dacă nu menționăm pe numirea fostului senator din Missouri John Ashcroft — membru al unei mici, dar vocale, secte fanatice creștine pro-Israel, cunoscută sub numele de „penticostali” — în calitate de procuror general al Statelor Unite ale Americii. În acest post Ashcroft conduce întregul sistem de justiție federal american și supraveghează Biroul Federal de Investigatii (FBI) aparatul federal de aplicare a legii. Deși grupurile de interese speciale liberale ale Americii au protestat cu voce tare la numirea lui Ashcroft, adevărul este că în timp ce negrii, feminisții, sustinatorii avortului, homosexualii și alții se ghemuiau de teamă în fața acestei perspective a lui John Ashcroft ca procuror general, un grup de interese deosebit de influent al lobby-ului pro-israelian — îi dăduse deja „aprobarea” lui Ashcroft.

Primul semn public al dragostei Israelului pentru Ashcroft a venit când pe scară largă în mass-media majoră a aparut că Abe Foxman, directorul național al Ligii Anti-Defaimare (ADL) — o unitate puternică a lobby-ului israelian — anunțase că se aștepta ca Ashcroft să fie un bărbat „drept”. Susținătorii Ashcroft au apreciat cu voce tare susținerea efectivă a lui Foxman.

Între timp, cei care citesc The New Republic (TNR), un jurnal cunoscut ca o voce influentă și stridentă pentru lobby-ul israelian, au primit un indiciu despre „acceptarea” lui Ashcroft dintr-o sursă cheie. Directorul de multă vreme pentru strategii al lui Ashcroft, Tevi Troy — un evreu ortodox care odată public s-a referit la non-evrei drept „goyimi” (un termen rasist) — a scris un articol (publicat în ediția TNR din 29 ianuarie 2001) promovându-l pe Ashcroft. Troy, acum legătura administrației Bush cu comunitatea evreiască a spus despre Ashcroft ca era „mai mult decât tolerant, este de-a dreptul filosemit”. Troy a dezvăluit: „Ashcroft s-a născut într-o familie de neevrei într-un cartier din Chicago predominant evreiesc. Mama lui a slujit ca Shabbos Goy [i.e. un neevreu care lucrează pentru evrei în Sabatul evreiesc] menținând cuptoarele aprinse sau stinse după nevoie într-o mica afacere de panificație evreiască. Tatăl lui Ashcroft a luat chiar o mezuzah [un simbol religios evreiesc pe care sunt inscripționate versete din Tora] cu familia când s-au mutat de la Chicago în Springfield, Missouri, unde l-a ținut fixat pe stâlpul de la ușă până la moartea sa, în

1995. Ashcroft, aş paria, ştie mai multe despre iudaism decât jumătate din membrii evrei ai Senatului.”Între timp, senatorul liberal evreu-democrat din New York, Charles Schumer îşi liniştea alegătorii „liberali” public, opunându-se lui Ashcroft, Schumer (ca şi alţi oameni din interior) ştia foarte bine ca Ashcroft fusese partenerul său în introducerea în Congres a măsurilor din anii precedenţi menite să promoveze interesele Israelului.

Printre altele, Ashcroft şi Schumer împreună:

- Au cosponsorizat un stil poliţienesc periculos, aş-numita masura „anti-terorism” — puternic promovată de ADL şi lobby-ul israelian — la care patrioţii de bază din America s-au opus şi au reuşit în mare parte blocarea acestui act legislativ. Aceasta, desigur, a fost cu mult înainte de atacurile 9-11 septembrie.
- Au condus eforturile în Congres pentru a forţa transferul ambasadei SUA din Tel Aviv la Ierusalim.
- Au cosponsorizat o măsură de a impune opoziţia SUA faţă de orice Declaraţia de Independenţă a statului palestinian.

Pentru campania sa vocală împotriva palestinienilor, Institutul pentru Relaţii publice a Uniunii Congregaţiilor Evreieşti Ortodoxe din America l-a aclamat pe Ashcroft ca fiind „de mult timp un suporter ferm al statului Israel privind siguranţa şi securitatea acestuia.”

O ALIANŢĂ DE EVREI SI CRESTINI EXTREMISTI . . .

De când şi-a asumat postul de procuror general, Ashcroft a fost într-adevăr un sustinator de frunte în favoarea politicilor neo-conservatoare în stil Likud urmate de administraţie, protejând cu devotament interesele Israelului. Între timp, aliaţii neo-conservatori ai lui Ashcroft în aparatul politicii externă a lui Bush au făcut o alianţă puternică cu blocul votantilor drepte creştine. Foştii analişti CIA Bill şi Kathleen Christison au descris acest fenomen în cuvinte deosebit de critice:

„Dualişti loiali din administraţia Bush au dat un impuls suplimentar creşterii unei tulpini mesianice a fundamentalismului creştin care s-a aliat cu Israelul în pregătirea aş-numitului Sfârşit al Lumii. Aceşti fundamentalişti nebuni văd dominaţia Israelului asupra întregii Palestine ca un pas necesar către îndeplinirea mileniului biblic (Regatul de 1000 de ani a lui Iisus pe pamant), consideră orice renunţare israeliană a teritoriului din Palestina ca

fiind un sacrilegiu și privesc războiul dintre evrei și arabi ca pe un preludiu ordonat divin la Armaghedon.

Acești extremiști creștini de dreapta au o influență profundă asupra lui Bush și a lui administrație, cu rezultatul că fundamentalistii evrei lucrează pentru petiția dominației Israelului în Palestina și fundamentalistii creștini lucrează pentru Mileniul Biblic consolidându-si și întărindu-si reciproc politicile în consiliile administrației.

Armagedonul pe care sioniștii creștini par să-l promoveze activ cu loialității israelieni din cadrul administrației aceasta alianța tactică ridică perspectiva înfricoșătoare, dar foarte reală a unui război apocaliptic creștin-islamic.

Neo-conservatorii par nepreocupați și ocazional modul superficial al lui Bush de a protesta împotriva învinuirii întregului islam pentru păcatele extremiștilor islamici nu contribuie cu nimic la a face această perspectivă mai puțin probabilă.

Aceste două tulpini de fundamentalism evreiesc și creștin s-au unit într-o agendă pentru un vast proiect imperial de restructurare a Orientului Mijlociu, toate întărite de fericita coincidență a marilor resurse petroliere de jefuit cu un președinte și un vicepreședinte care au investit puternic în petrol.

Toți acești factori, dubla loialitate a unei rețele extinse de creatori de politici aliați cu Israelul, influența unei aripi fanatice a fundamentalistilor creștini și petrolul — probabil contribuie mai mult sau mai puțin egal pentru calculele administrației asupra situației palestiniano-israeliene și asupra războiului cu Irak. Dar cel mai critic factor care direcționează elaborarea politicilor americane este grupul de loialiști israelieni: nici sprijinul fundamentalist creștin pentru Israel, nici calculul petrolului nu ar avea greutatea în consiliile de administrație fără aportul esențial al acelor loialiști, care știu clar să joace cartea creștinilor fanatici și, fără îndoială, știu că interesele petroliere ale lor și ale Israelului converg cu cele ale lui Bush și Cheney.

Aici loialitatea față de Israel a oficialilor guvernamentali colorează elaborarea politicilor americane în moduri extrem de periculoase.”

ISTORIA ALIANȚEI . . .

Un istoric evreu american, Benjamin Ginsberg, în cartea lui

Imbratisarea Fatala:Evreii si Statul(The Fatal Embrace: Jews and the State), a explorat rolul alianței drepte creștin cu neo-conservatorii. El explică:

Relațiile strânse dintre Israel și fundamentalistii creștini au început să se dezvolte după ce blocul conservator Likud a venit la putere în Israel în 1977 și s-a consolidat după victoria prezidențială a lui Reagan în Statele Unite în 1980.

După ce Reagan a preluat mandatul, a primit o scrisoare semnată de reverendul Jerry Falwell și de alți lideri fundamentalisti creștini proeminenți îndemnându-l să isi dea sprijinul deplin pentru Israel care, spuneau ei, „din perspectiva religioasa, morala și strategica”, reprezenta „speranțele noastre pentru securitatea și pace din Orientul Mijlociu”.

Guvernul Begin i-a acordat lui Falwell Premiul Zabotinsky pentru serviciul acordat Israelului și l-a adus pe el și pe alți lideri ai drepte creștin în Israel frecvent ca oaspeți de onoare. Falwell a sprijinit ferm anexarea israeliană a teritoriilor ocupate și mutarea capitalei israeliene la Ierusalim. „Nu există nici o îndoială că Iudeea și Samaria ar trebui să facă parte din Israel”, a declarat Falwell. Mai mult cred că înălțimile Golan ar trebui anexate ca parte integrantă a statului Israel”, a spus el.

Autorul Michael Lind sugerează că Falwell ar putea fi într-adevăr „cel mai important lobbyist al Partidului Likud din Statele Unite.” În plus, autorii evrei-americani Ken Silverstein și Michael Scherer au remarcat, ca Begin l-a iubit atât de mult pe Falwell, încât i-a oferit un Learjet (avion de mici dimensiuni) pentru eforturile sale în numele Israelului.

NEO-CONSERVAȚII ȘI FUNDAMENTALIȘTII

De pe vremea lui Begin, prim-ministrii Likud care au urmat au construit legături cu evanghelistii americani. Potrivit lui Silverstein și Scherer: „Conservatorii creștini furnizează Israelul – și în special Likud-ului dur, partidul primului ministru Ariel Sharon cel mai important sprijin politic al său în Statele Unite. Ei se opun ca Israel să cedeze pământ palestinienilor și fac presiuni asupra administrației Bush să închidă birourile palestiniene în Statele Unite. Ei au, de asemenea, legături strânse cu liderii Congresului republicani și cu un grup de oficiali pro-razboi de rang înalt din Pentagon — conduși de secretarul adjunct al apărării Paul

Wolfowitz pe care unii din interiorul Washingtonului îl numesc „Kosher Nostra”. . . . Ei lucrează pentru a sprijini Israelul, în mod ironic, pentru că ei cred că va duce la triumful suprem al creștinismului. Pentru ei, criza continuă în Orientul Mijlociu a fost profețita în Biblie: După ce evreii au revendicat Țara Sfântă, necredincioșii– inclusiv evrei și musulmani – vor pieri în Armaghedon, iar Isus se va întoarce ca Mesia pentru a-și conduce adepții în Rai.

Într-adevăr, datorită conexiunilor de nivel înalt și activismului de bază al evanghelistilor creștini , politica SUA în Orientul Mijlociu nu a fost niciodată atât de apropiat aliniată cu Israelul așa cum este sub administrația lui George W. Bush . . .”

Evanghelicii creștini sunt deosebit de înversunati împotriva arabilor și a musulmanilor. Ei cred „că arabii și musulmanii pot fi identificați cu Ismael, fiul ostracizat al lui Avraam, căruia i-a fost promis de Dumnezeu pământ și resurse, dar care nu ar fi niciodată mulțumit cu ce avea. Indiferent câta abundență primesc arabii. . . ei vor nu cunoaște niciodată pacea spirituală”, în viziunea acestor extremiști creștini. (Și trebuie remarcat faptul că aceasta nu este viziunea standard a tipicului creștin american, după cum vom vedea.)

Subliniind că unul dintre militaristii din administrația Bush care a lucrat îndeaproape cu dreapta creștină este Douglas Feith adjunctul secretarului adjunct al apărării Paul Wolfowitz.

Silverstein și Scherer îl citează pe fostul asociat al lui Feith de la Centrul pentru Politici de Securitate, Frank Gaffney, care afirmă: „Vedeți politicile guvernului american ca fiind profund influențate de credințele care sunt împărtășite de cei care fortează din afară [evanghelicii creștini] și oamenii din interior [neo-conservatori evrei].

Remarcând primirea entuziastă de către Likud-ul israelian a fundamentalistilor creștini , Michael Lind comentează că „Sprijinul fervent dat Israelului de către fundamentalistii protestanți. . . a fost manipulat timp de un sfert de secol de politicienii israelieni de dreapta și aliații lor neo-conservatori.”

În mod ironic, totuși, chiar și grupurile evreiești americane „liberale” care sprijină Israelul, dar care pledează public pentru o înțelegere negociată cu palestinienii, vad pericolul din această alianță nesfântă dintre creștini evangheliști și neo-conservatorii evrei.

Rabinul Eric Yoffie, șeful Uniunii Congregațiilor Ebraice Americane, este citat spunând că această alianță a evanghelicilor cu neo-conservatorii vede „orice concesie ca pe o amenințare la adresa Israelului și în această fel întăresc liniile dure din Israel și Statele Unite ale Americii.”

FANATICII DÎN CONGRES

În Congresul SUA, există un număr de parlamentari care sunt apropiați de fundamentalistii creștini și de „secură războiului” sionista. Printre ei se numără liderul majorității republicane a Camerei, Tom DeLay din Texas care „este de acord cu militaristii israelienii că Cisiordania și Înălțimile Golan fac parte mai degrabă din Israel decât din teritoriile ocupate.”

În Senat, unul dintre cei mai importanți „războinic” creștin pro-Israelian este senatorul. Sam Brownback, republican din Kansas. Cu toate acestea, poate chiar mai retoric și fanatic decât Brownback în ceea ce privește sprijinul likudistilor duri – creștini și evrei deopotrivă este Sen. James Inhofe din Oklahoma, un alt membru al Partidului Republican. Deși în noaptea alegerilor din 2000, Tom Brokaw de la NBC l-a descris pe Senatorul James Inhofe (R-Okla.) ca „expert în politică externă”, dosarul lui Inhofe de expertiză pare mai mult în domeniul fanatismului religios al persuasiunii fundamentaliste creștin-sionistă.

De exemplu, pe 4 martie 2002, Inhofe a spus într-un discurs la Senat că Dumnezeu a permis teroriștilor să atace Statele Unite pe 11 septembrie 2001 pentru a pedepsi America din cauza că este prea dură cu Israelul. Într-un discurs de condamnare al colegului său republican președintele Bush, care atunci era perceput a fi strict cu Israelului, Inhofe a declarat în termeni directi:

Unul dintre motivele pentru care cred că ușa spirituală a fost deschisă pentru un atac împotriva Statelor Unite ale Americii este că politica guvernului nostru a fost să le ceară israelienilor și să le ceară cu impunitate, să nu riposteze într-un mod semnificativ împotriva atacurilor teroriste care au fost lansate împotriva lor. Deși mass-media americană de radiodifuziune atacase anterior vorbitori din lumea musulmană care sugeraseră, într-un mod sau altul, că atacul din 11 septembrie asupra Statelor Unite a fost voința lui Allah, remarcile inflamatorii ale lui Inhofe abia au menționate. Inhofe nu a fost singurul fundamentalist creștin american care a făcut un astfel de comentariu. Pe 11 octombrie

2002, evanghelistă Joyce Meyer a spus în fața Coaliției Creștine la conferința națională că poporul american a meritat atacul 9-11 pentru că nu a stat ferm cu Dumnezeu de partea lui Israel. „Dacă nu ascultăm de Dumnezeu, protecția lui Dumnezeu ne este ridicată”, a anunțat ea. Cu toate acestea, mass-media majoră a ignorat o astfel de nebunie pro-israeliană. De asemenea, Inhofe a încercat să explice faptul că palestinienii nativi nu au avut niciodată un drept istoric asupra Palestinei și că atunci când erau acolo, au contribuit puțin la regiune.

De exemplu, într-un alt discurs în Senat, Inhofe l-a citat pe filozoful francez al sec. XVIII-lea Voltaire descriind Palestina zilelor sale ca fiind un „loc trist și fără speranță”. Cu toate acestea, ceea ce Inhofe, în părăsirea sa în favoarea evreilor invadatori ai Palestinei pare să fi ignorat este ceea ce Voltaire ar fi spus de asemenea cu altă ocazie: „În timp ce arabii se disting prin curaj, ospitalitate și umanitate, evreii sunt lași și desfrânați, lacomi și avari”.

Senatorul din Oklahoma a sugerat că Palestina era o zonă pustie că nimeni nu a vrut-o. „Unde era această mare națiune palestiniană?” a întrebat Inhofe. „Nu a existat, palestinienii nu erau acolo”. În timp ce orice individ normal cu chiar și cele mai minime cunoștințe despre istoria Palestinei știe că pretențiile lui Inhofe sunt produsul unei imaginații febrile, trist este că multe milioane de americani împărtășesc aceleași opinii provocatoare și pline de ură.

MEDIA PRO-SIONISTĂ PROMOVEAZĂ SECTA FUNDAMENTALISTA

Adevărul este că mass-media americană (de mult timp favorabilă Israelului) a ajutat la promovarea cauzei drepte creștine și ai ei adepți ai dispensaționalismului (teorie conform careia istoria este împartită în perioade numite dispensații în care Dumnezeu interacționează cu diversi oameni pe cai diferite) care sunt atât de uniți cu cauza „neo-conservatoare” în America și cu aliații săi din Israel. De exemplu, destul de remarcabil, Time, revista săptămânală de știri, publicată de mega-monopolul media AOL-Time Warner a apărut ca un promotor principal al filozofiei „ultimelor zile” a dispensaționalismului identificat cu televangheliștii creștini care sunt aliați cu clica conducătoare „neo-conservatoare” din interiorul administrației Bush.

Într-o povestire bogat ilustrată din 1 iulie 2002, intitulată „Biblia

& The Apocalypse—De ce tot mai mulți americani citesc și vorbesc despre sfârșitul lumii”, Time a oferit treisprezece pagini întregi de publicitate pentru promotorii „sfârșitului vremurilor” – în special, evanghelistului dreptei creștin conservatoare. Tim LaHaye, un erou puțin probabil pentru o revistă, care se identifică de obicei ca fiind o voce a persuasiunii liberale.

De ce plutocrații superbogați care domină AOL-Time Warner... inclusiv miliardarul baron al whisky-ului Edgar Bronfman, șeful Congresului Mondial Evreiesc — și-ar folosi influența media pentru a promova o anume marca de teologie creștină este o întrebare pe care mulți creștini americani care nu sunt de acord cu filosofia „dispensaționalistă” au început să o pună.

Cele treisprezece pagini din revista dominată de familia Bronfman prezintă 13 articole explicative, ilustrate. S-a depus mult efort în promovarea lui LaHaye:

În paragraful de deschidere, articolul principal a trâmbițat cea mai nouă carte al lui LaHaye, The Remnant (Ruina), ca fiind „cea mai mare carte a verii” și a prezentat o fotografie amplasată în mod vizibil a copertei cărții. În partea de sus a diferitelor pagini sunt răspândite „fapte” citate ca „36% dintre cei chestionați care susțin Israelul spun că o fac pentru că ei cred în profețiile biblice că evreii trebuie să controleze Israelul înainte ca Hristos să vină din nou” sau „42% spun că sprijină Israelul pentru că evreii sunt poporul ales al lui Dumnezeu.” Patru pagini întregi dintr-un singur articol sunt axate în mod special pe LaHaye. O fotografie color mare și atractivă pe două pagini a unui LaHaye gesticulând făcându-l să pară aproape

falnic, era însoțită de titlul, cu litere mari, „Întâlnește profetul”. O a doua fotografie a prezentat un LaHaye zâmbitor, îmbrăcat lejer, alături de atrăgătoarea lui soție și colaboratoare, Beverly, descriindu-i drept un „cuplu puternic” care „împart un zel evanghelic”.

Într-o bară laterală a articolului despre LaHaye, Time a oferit cu entuziasm fotografiile color cu:

- Nuvele de benzi desenate ale lui LaHaye „Lasat in Urma”
- Jocul de societate a lui Lahaye „Lasat in Urma”
- Copertile a șase dintre cele 22 de cărți pentru copii ale lui LaHaye,
- CD-urile „Lasat in Urma” ale lui LaHaye (prin care Time le face publicitate cititorilor săi sunt versiuni audio „cu puțină muzică”;

- O fotografie originală din continuarea filmului extravagant a lui LaHaye „Lasat in Urma”. Pentru ca nimeni să nu rateze premiera, Time și-a informat cititorii că noul film al lui LaHaye va fi „lansat în noiembrie”.

Puțini ar putea fi atât de norocoși să atragă acest tip de atenție mediatică! Și clar toate cele menționate mai sus au fost o publicitate valoroasă pe care LaHaye altfel ar fi trebuit să cheltuiască milioane pentru a o realiza. Dar au fost mai multe.

În articolul principal al seriei, editorii Time au răspândit fotografii color grafice – cu mesaje incercuite – a zece dintre romanele „Left Behind” a lui LaHaye fiecare pe două pagini, inclusiv o a doua imagine a celui mai nou roman al lui LaHaye, The Remnant(Ruina), care fusese deja promovat și ilustrat în primul paragraf al aceluiași articol. Sub fiecare imagine și descrierea a fiecărui roman, Time a citat cu seriozitate scriptura pe care se presupune că fiecare roman este bazat iar cu caractere mari, îngroșate, „Copii vândute 7.000.000” (sau care era cifra relevantă) .

Un alt articol a întrebat care era cea mai relevantă întrebare despre punctul de vedere dispensaționalist al lui LaHaye (preocuparea familia Bronfman): „Este bine pentru evrei?” Răspunsul, se pare, este „da”. Deși Time a remarcat că unii teologi evrei sunt supărați de faptul că LaHaye și dispensaționaliștii văd „sfarsitul timpului” ca fiind perioada în care evreii trebuie să-l accepte pe Isus Hristos ca Mesia, judecată finală critică emisă de Time e lasata unei voci principale a lobby-ului pro-Israel.

Potrivit Time: „Totuși, atunci când un popor se simte izolat și sub atacuri, va fi nevoie de toți prietenii pe care îi poate obține, raspunsul dat de Abraham Foxman, director național al Ligii Anti-Defăimare.” Time l-a citat apoi pe Foxman direct: „Nu cred că este treaba noastră să ajungem la inima, sufletul și metafizica oamenilor cu privire la motivul de ce să sprijine Israelul. Unii o fac din punct de vedere al interesului național, alții din moralitate, unii prin prisma teologiei. Noi nu stabilim standarde sau condiții pentru sprijin.” Deci Dreapta Creștină este mana dreapta al Israelului.

MEDIA PRO-SIONISTĂ ATACĂ VATICANUL

Pe parte cealalta, mass-media majoră din America a făcut multe in a condamna liderii religioși creștini și facțiunile care ridică semne de întrebare referitoare la „Partidul Războinic” neo-conservator și adepții săi din dreapta creștină.

De exemplu, liderul cultului coreean Sun Myung Moon—editor al Washington Times, orientat spre neo-conservatori, si-a îndreptat atacurile ziarului său către Biserica Romano-Catolică din Vatican și către Papa Ioan Paul al II-lea, confirmând efectiv acuzației făcute în 2002 de un ziar susținut de Vatican că mass-media majoră este ostilă Bisericii Catolice datorită opoziției sale față de agresiunea SUA împotriva Irakului, ziarul lui Moon a tras o salvă editorială împotriva bisericii tocmai din acest motiv.

Pe 22 ianuarie 2003, ziarul lui Moon Washington Times s-a plâns de acest lucru: „Istoria recentă sugerează că o notă de precauție este necesară atunci când vine vorba de a asculta avertismentele Bisericii Catolice cu privire la acțiunile armatei SUA împotriva Irakului.”

Menționând că Vaticanul și liderii catolici din Statele Unite „S-au remarcat în ultimele luni drept doi dintre cei mai invesunați critici ai posibilelor lovituri militare ale SUA împotriva Irakului, Times a subliniat că în perioada premergătoare războiului din Golful Persic din 1991 că „papa a emis numeroase declarații care pun la îndoială înțelepciunea de a declansa acest război.”

Că un auto-numit ziar „mainstream” s-ar aventura până acolo în publicarea unui astfel de editorial ar putea părea pentru unii critici că se aventurează în arena bigotismului religios, în aceeași măsură în care cealaltă parte a îndrăznit a sugera că poate „influența evreiască” a fost o forță majoră care promovează implicarea Statelor Unite într-un război împotriva Irakului a fost acuzată ca „alimentează focurile urii religioase”. Totuși, ziarul lui Moon pare să nu aibă nici o problemă cu atacarea Bisericii Catolice și conducerii acesteia atunci când iau o poziție politică diferită de cea a Reverendului Moon și a contingentului pro-Israel care dictează implementarea politicii editoriale „neo-conservatoare” a The Washington Times.

Atacul lui Moon asupra Vaticanului nu a fost o surpriză pentru cei care au fost conștienți de faptul că, în numărul său din 1 iunie 2002, Civiltà Cattolica (Civilizația Catolică)—un jurnal influent aprobat de Vatican — trăsese un foc către presa americană pentru acoperirea sa obsesivă a scandalurilor sexuale din Biserica Catolică. Civiltà Cattolica a afirmat categoric asta — cel puțin în parte din cauza că Bisericii Catolice a refuzat să sprijine războiul promovat de

mass-media împotriva lui Saddam în 1991, cabala presei americane a alimentat ranchiuna fata de biserica.

Având în vedere că – după cum indică faptele– interesul brusc și intens al mass-mediei pentru problemele bisericii a explodat, de fapt, după 11 septembrie, este interesant de observat că Civiltă Cattolica a citat și consecințele evenimentelor din 9-11 sep.

în disecția sa a atacurilor mass-mediei asupra bisericii.

De fapt, Civiltă Cattolica a sugerat că apelurile Bisericii Catolice împotriva „vendetelor” împotriva lumii arabe și musulmane în urma lui 9- 11 au jignit, de asemenea, mass-media, care a promovat puternic o agenda anti-arabă și anti-musulmană, citând adesea așa-numiții „experti” în domeniul terorismului și Orientul Mijlociu care sunt — de cele mai multe ori — susținători ai politicii israeliene și adesea direct afiliați cu serviciile de informații israeliene.

Acum, The Washington Times a ieșit la atac ca și cum ar fi confirmat greutatea acuzelor ziarului afiliat Vaticanului.

LIEBERMAN PENTRU PRESEDINTE?

Ceea ce este în egală măsură de remarcant este că, chiar și Times – care este destul de influent în cercurile republicane – ataca Vaticanul pentru poziția sa față de conflictul dintre SUA și Irak, același ziar care dădea semne prietenoase aspirațiilor prezidențiale democratice ale Senatorul Joseph Lieberman, salutându-l drept genul de om de stat pe care americani trebuiau să-l sprijine tocmai datorită hotărârii sale de a atrage Statele Unite ale Americii într-un război împotriva Irakului.

În 2001, într-un editorial principal pe 13 august — intitulat „A Scoop Jackson Democrat”(referire la democratul ales între 1941-1953 ca repr. și apoi din 1953-1983 ca senator, Henry Martin

"Scoop" Jackson sustinatorul unei acțiuni militare în timpul Războiului Rece împotriva Uniunii Sovietice)—The Times a lăudat rolul important al lui Lieberman în desfășurarea efortului de a declanșa o invazie a Irakului de către SUA. Potrivit Times:

„Când vine vorba de înțelegerea celor mai importante probleme de politică externă ale zilei — în special, necesitatea de a explica publicului american de ce președintele Bush are dreptate să meargă mai departe cu planurile de a-l răsturna pe conducătorul irakian Saddam Hussein—dl. Lieberman oferă exact tipul potrivit de lider.

The Times a afirmat că „Nu este o exagerare să spunem că abordarea de lungă durată a lui Lieberman față de problemele de politică externă seamănă mult cu cea luată de regretatul senator Henry „Scoop” Jackson în timpul Razboiului Rece.”

Comparația nu este probabil o coincidență având în vedere faptul că adevăratul „creier” din spatele lui Jackson și vehement pro-Israel atitudine era nimeni altul decât Richard Perle, acum ideologul principal printre insetatii de război „neo-conservatori” care au orchestrat războiul împotriva Irakului.

În perioada de glorie a lui Jackson, Perle a fost șeful consilierilor lui Jackson din culise dirijindu-l pe Jackson, dealtfel „liberal”, într-o poziție de confruntare împotriva Uniunii Sovietice de atunci, în primul rând din cauza faptului că Kremlinul — la acea vreme — era acuzat că este „antisionist”. Susținerea de către The Times a lui Lieberman amintește de laudele efuzive pe care Reverendul Jerry Falwell — un alt susținător fanatic al Israelului și lider republican le-a oferit lui Lieberman în timpul campaniei din 2000, când Lieberman a fost candidatul oponent al vicepreședintelui Al Gore.

Altfel un personaj ciudat, editorul The Washington Times, Moon, e de mult timp încurcat cu elementele „neo-conservatoare” dure ale lobby-ului american pentru Israel. În consecință, ca ziarul aceluia Moon a trebuit să promoveze apelul lui Lieberman la război (și candidatura sa) în același timp în care ataca Vaticanul pentru că s-a opus războiului nu este așadar o surpriză.

CRITICILE CREȘTINE A FANATISMULUI PRO-SIONIST

Partea pozitivă, de remarcat e faptul că există o reacție creștină în America împotriva susținătorilor „sfârșitului timpurilor” ai Israelului aliații neo-conservatorilor. În timp ce a existat întotdeauna un grup important de fundamentalisti creștini care au pus sub semnul întrebării consecvent conceptul de „dispensaționalism”, admonestând sustinatorii pro-Israel care pledează pentru ideea că statul modern Israel constituie Israelul Biblic – o teză pe care o resping – acest grup a fost în mare parte discret, temându-se de furia presei americane care emite rapid criticilor Israelului eticheta de „antisemiți”.

Cu toate acestea, în zona Washington, DC, de mulți ani, un bine-cunoscut Evanghelist creștin pe nume Dale Crowley, Jr. a difuzat în mod regulat un forum radio de șase ori pe săptămână (pe WFAX-AM

1220) în care ia la tinta lobby-ul israelian, operatorii săi neo-conservatori și figurile creștine de dreapta cu care neo-conservatorii sunt aliați.

Recent, Crowley a scris o „Scrisoare deschisă către Jerry Falwell”, publicată în ziarul săptămânal național, American Free Press, care l-a condamnat aspru pe Falwell și pe tovarășii săi din dreapta creștină pentru sprijinul lor în agresiunea israeliană împotriva musulmanilor palestinieni și creștinilor palestinieni.

Un creștin devotat în modul fundamentalist tradițional, Crowley s-a confruntat adesea cu mânia Ligii Anti-Defăimare (ADL) din B'nai B'rith pentru vocea lui deschisă, dar rămâne neînfricat.

Un alt activist creștin din zona Washington, DC, E. Stanley Rittenhouse, a reprezentat, de asemenea, din punct de vedere energetic, o provocare pentru Falwell și elementele pro-sioniste. Cu o ocazie Rittenhouse a organizat un protest în afara bisericii lui Falwell, sperând să-i convingă pe adepții lui Falwell de pericolele pe care le prezintă alianța oarbă cu sionismul și imperialismul israelian, Americii și tradiției creștină.

O carte fascinantă a lui Rittenhouse, De frica evreilor, este o expunere bine scrisă pe aceasta temă și nu ocolește pe nimeni.

Unul dintre cei mai cunoscuți critici creștini din țara ai alianței cu sionismul este reverendul Theodore Winston „Ted” din Oregon Pike care, împreună cu soția sa Alynne, a produs mai multe remarcabile videoclipuri, inclusiv Celălalt Israel, De ce sângerează Orientul Mijlociu și Sionism și creștinism: Alianță nesfântă, fiecare dintre acestea abordând diverse aspecte ale crizei din Orientul Mijlociu și sunt foarte recomandate.

În plus, există un număr tot mai mare de alți creștini – care funcționând în mare măsură independent de bisericile organizate — de asemenea, resping dispensaționalismul și care îi critică deschis pe evangheliștii de frunte precum Falwell, Pat Robertson, Tim LaHaye și alții. Aceștia sunt așa-numiții „preteriști” care susțin (pe baza unui fapt istoric solid) că dispensaționalismul din zilele noastre nu este deloc o învățătură creștină tradițională și se bazează în mare măsură pe o teorie popularizată la începutul secolului al XX-lea de Cyrus Scofield.

Preteriștii (viziune creștină escatologică care interpretează profețiile Bibliei, mai ales Daniel și Apocalipsa, ca evenimente care s-au întâmplat deja în secolul I AD) acuză că dispensaționalismul

lui Scofield a fost promovat și finanțat activ de familia Rothschild din Europa cu scopul însuși de a promova cauza sionistă și a unei ordini imperiale globale destul de asemănătoare cu politica urmărită de elementele „neo-conservatoare” din administrația Bush în alianța sa cu Dreapta Creștina.

Printre cei mai proeminenți dintre preteriști sunt figuri precum Don K. Preston și John Anderson care au etalat o gamă largă de literatură și videoclipuri care contestă învățăturile și propaganda dispensaționalista. O alta figura este savantul creștin născut în Siria Robert Boody, acum un cetățean mândru al Americii, care a fost un critic deschis nu numai al dispensaționaliștilor dar și a celor cu tendințe strident pro-Israel și anti-arabe din guvernul american. Mesajul preteriștilor către mulți creștini americani este un succes ajungându-se până la punctul în care liderii ai mișcării dispensaționaliste precum Tim LaHaye — lucrează cu energie pentru a combate această expansiune a unui mesaj extrem de influent. Așa se face, că în timp ce dreapta creștină și likudnicii ei din randurile neo-conservatorilor sunt acum într-o poziție de putere, există o creștere a răzvrătirii în rândurile bunilor creștini americani care nu cred în război și distrugerea lumii arabe și musulmană în numele imperialismului sionist sub orice înfățișare s-ar putea ascunde.

„INDUSTRIA TERORISMULUI” AMERICANO-ISRAELIAN

Mass-media americană nu numai că promovează alianța extremista dintre creștinii și evreii care susțin rețeaua „neo-conservatoare”, ci își ofera și influența considerabilă eforturilor neo-conservatorilor de a-i întoarce pe americani împotriva lumii arabe și musulmane. De mulți ani cu mult înainte de atacurile teroriste din 11 septembrie, mass-media americană a transmis temerile referitoare la „terorism” cu mesajul clar: arabii sunt teroriști sau, cel puțin, potențiali teroriști. De fapt, după cum arată dosarul, atunci când mass-media apelează la „experți” pentru informații despre terorism cel mai adesea folosesc surse cu legături strânse cu Israelul și lobby-ul său american.

În 1989, Pantheon Books a publicat un volum puțin observat care oferă o privire clară și revelatoare asupra dezvoltării și creșterii a ceea ce autorii au numit „industria terorismului”.

În cartea „Industria terorismului: Experții și institutele care se modelează viziunea asupra terorii”, profesor Edward Herman de la

Universitatea din Pennsylvania și coautorul său, Gerry O'Sullivan, au oferit o privire de ansamblu cuprinzătoare și academică asupra modului în care puternicele interesele private speciale (atât străine, cât și interne) au lucrat împreună cu agențiile guvernamentale din Statele Unite și la nivel internațional pentru a influența felul în care lumea privește fenomenul terorismului modern.

Deși autorii nu se concentrează exclusiv pe rolul Israelului și lobby-ul său american în „industria terorismului”, este foarte clar din constatările lor atent documentate că Israelul a constituit într-adevăr un jucător major de la bun început.

CONEXIUNEA KRISTOL — SE INTAMPLA DIN NOU

Potrivit scriitorilor: „Multe dintre institutele și think tank-urile care sunt componente importante ale industriei terorismului isi au originea sau au crescut rapid ca parte a unei ofensive corporative majore în anii 1970. Ei subliniază că unul dintre principalii organizatori și furnizor de bani—vocea puternică a relațiilor publice din spatele acestei ofensive corporative — a fost

Irving Kristol care „a reușit să mobilizeze o multime de indivizi bogați, firme și fundații pentru întreaga activitate de finanțare.”

Kristol, desigur, este tatăl lui William Kristol, principalul publicist al ideologia rețelei „neo-conservatoare”. Folosindu-și influența în rândurile elitei, Kristol Senior a fost, de altfel, unul dintre cei mai importanți factori din spatele unui număr tot mai mare de instituții care si-au dedicat resursele studiului „terorismului” — cel puțin la modul în care Kristol și asociații săi îl definesc. Deci, „războiul împotriva terorismului” a fost parte integrantă a viziunii neo-conservatoare pe distanța lungă cu mult timp înainte de 9-11 sept.

CONEXIUNEA ISRAELIANĂ — DIN NOU

În „Industria terorismului”, Herman și O'Sullivan au subliniat legăturile israeliene ale unora dintre cele mai notabile instituții cunoscute și implicarea lor activă în analiza și explicarea terorismului:

- Fundația neo-conservatoare Heritage „ajută la finanțare și se implică în activități comune cu institute din Marea Britanie și Israel.”
- Institutul Evreiesc pentru Relații de Securitate Națională (JINSA) „a fost organizat și condus de indivizi strâns legați de lobby-ul israelian și poate fi privită ca o agenție virtuală a guvernului israelian.”

- Centrul Universitar Georgetown pentru Strategie și Studii Internaționale include astfel de „experți” bine cunoscuți în terorism, adesea citați în mass-media ca Michael Ledeen, Walter Laquer și Edward Luttwak care „au avut relații foarte strânse cu Israel și Mossad”.
- Institutul de Studiu al Terorismului Internațional de la Universitatea publică din New York, are „legături internaționale extinse cu poliția militară și comunitățile de informații, precum și cu dreapta americană, europeană și israeliană care reflectă propriile conexiuni ale fondatorului, Yonah Alexander”.

MEDIA PROMOVEAZĂ „INDUSTRIA TERORISMULUI”

Cu aceste instituții și altele alimentând cu „fapte” despre terorism publicul, mass-media esuează în rolul ei esențial, conform lui Herman și O’Sullivan, acceptând fără îndoială informația (sau este dezinformare?) despre terorism pe care industria terorismului o prezintă:

„Industria terorismului produce „linia” occidentală asupra terorismului și selectează „faptele” care să o susțină în mod corespunzător, iar mass-media le difuzează publicului. Procesul de transmisie este lin, ca și cum mass-media ar trece prin filtre mesaje fabricate, funcționând în esență doar ca si conducte.

„Mass-media din SUA nu a ridicat întrebări cu privire la premisele și agenda industriei terorismului și, în general, nu reușesc nici măcar să filtreze sau să corecteze eroarea literală.”

Herman și O’Sullivan citează, ca exemplu, o serie în patru părți despre „contra-terorism” care a apărut în The New York Times pe 2, 3, 4 și 5 dec. 1984.

Autorii subliniază că Times s-a bazat pe oficialii israelieni și experți pentru aproximativ 20% din informațiile dezvăluite. Cei intervievați erau în mare parte oficiali americani și alți „experți”, dar autorii nu au indicat dacă oficialii și experții americani incluși în raportul The Times avea legături cu Israelul și lobby-ul său american.

TERORISMUL SPONSORIZAT DE STAT ÎN SCOPURI POLITICE

Autorii indică, pe baza constatărilor lor, că există un motiv întemeiat a crede că anumite acte de „terorism” sunt, de fapt, provocări deliberate create pentru a avansa agenda celor care se luptă aparent cu terorismul. Ei scriu:

„Agenții statului, precum și cei ai grupurilor private, pot nu numai să implice teroriști din cadrul organizațiilor teroriste, aceștia îi pot

îndemna să comită acte teroriste pentru a justifica urmărirea penală. Ei înșiși pot comite acte teroriste atribuite altora în scop propagandistic. Noi credem că aceste acțiuni subestimate sunt de mare importanță.

Nu este dificil pentru organizațiile de informații să declanșeze o bombă sau chiar a uide persoane, sau pentru a încuraja sau angaja pe alții să facă aceste lucruri; și apoi să efectueze un apel telefonic revendicând responsabilitatea în numele unei rețele comuniste sau a unei organizație palestiniană. Acesta este un mod simplu de a crea un mediu moral dorit și există dovezi substanțiale în care statele s-au implicat frecvent în astfel de practici.

Guvernul israelian a efectuat o serie de atentate teroriste cu bombă în facilitățile SUA din Cairo în 1955-56, în speranța că acestea vor fi atribuite egiptenilor și se vor deteriora relațiilor dintre Egipt și Statele Unite. În Statele Unite, FBI s-a implicat de mult timp în acțiuni provocatoare, îndemnând la violență asupra organizațiilor dizidente penetrate și desfășurând acte directe de violență, apoi atribuite indivizilor și organizațiilor atacate.

În afacerea „terorismului” există mult mai mult decât se vede, după cum au subliniat Herman și O’Sullivan. Din acest motiv, americanii mai ales trebuie să se ferească de rapoartele din mass-media despre „terorism” și să ia în considerare serios cine se află în spatele unor astfel de rapoarte.

STEVEN EMERSON—SPECIALIST ÎN DEZINFORMARE

Un anume „expert” în terorism, adesea citat de mass-media, merită o examinare. El este Steven Emerson – despre care se spune că e evreu, deși nu o recunoaște cel puțin în mod public care apare în mass-media din America.

Criticii l-au numit cel mai „dusmanos fanatic împotriva arabilor și musulmanilor”, și clar este unul dintre ei. Un jurnalist independent, John Sugg, a rezumat activitățile lui Emerson, subliniind legăturile sale israeliene:

„O privire mai atentă asupra carierei lui Emerson sugerează că prioritatea lui nu este difuzarea de știri ci atacul neîncetat împotriva arabilor și musulmanilor. . . Emerson și-a câștigat renumele la începutul anilor 90. A publicat cărți, a scris articole, a produs un documentar, a câștigat premii și a fost citat frecvent. Mass-media, Capitol Hill-ul și intelectualii i-au acordat atenție . . .

Pe măsură ce faima lui Emerson a crescut, la fel și critica. Cartea lui Emerson, Căderea Pan Am 103, a fost muștrată sever de The Columbia Journalism Review, care a notat în iulie 1990 că pasajele „au o asemănare atât de izbitoare, pe fond, cât și în stil” cu rapoartele din The Post-Standard of Syracuse. Reporterii din N.Y. de la ziarul Syracuse i-au spus autorului (Collin) că l-au încolțit pe Emerson la o conferință a reporterilor și editorilor de investigație și l-au forțat să-și ceară scuze.

O recenzie a New York Times (19.5.1991) a cărții sale din 1991 Terrorism reproșă că a fost „pătată de erori ale faptelor... și de o partinitoare opinie anti-araba și anti-palestiniană.” Videoclipului său din 1994 difuzat de PBS, Jihad in America (11/94), i-a fost reproșat bigotismul și denaturarea faptelor — reporterul veteran Robert Friedman (în The Nation, 5/15/95) l-a acuzat pe Emerson că „creează isterie în masă împotriva arabilor americani”.

. . . „Este otravă”, spune autorul de investigații Seymour Hersh, când a fost întrebat despre modul în care Emerson este perceput de colegii jurnaliști . . .

[Emerson] a marcat un succes în noiembrie 1996 în Pittsburgh Tribune-Review (11/3/96) — deținut de dreapta lui Clinton în persoana lui Richard Mellon Scaife, care de asemenea, a finanțat parțial Jihadul în America.

Având în vedere patronajul lui Scaife, nu este surprinzător faptul că Emerson a declarat că simpatizanții teroriști musulmani stăteau la Casa Albă. Emerson a publicat un comentariu similar cu trei luni mai devreme în The Wall Street Journal (8/5/96), una dintre puținele publicații importante ale scriitorului. . .

Pe măsură ce recunoașterea slabiciunilor lui Emerson a crescut, el și-a înmănat penita către colegii de călătorie mai puțin controversați. Agenți federali pensionați Oliver „Buck” Revell și Steve Pomerantz, care conduc o afacere de securitate, au apărut făcând ecou emersonismului într-un articol din 31 octombrie publicat în Washington Post care avertizează asupra conspirațiilor și organizațiilor fatise. . .

Revell recunoaște, de asemenea, că un alt membru al fraternității este Yigal Carmon, un comandant de dreapta al serviciilor secrete israeliene care a susținut folosirea torturii (Washington Post, 5/4/95) și care a locuit la Emerson în călătoriile sale pentru a

face lobby în fața Congresului împotriva inițiativelor de pace din Orientul Mijlociu (The Nation, 15.5.95).

Vince Cannistraro, un consultant ABC și ofiter în retragere de contraterorism al CIA-ului...spune despre aliații lui Emerson, Pomerantz, Revell și Carmon: „Ei sunt finanțati de Israel. De unde știu asta? Pentru că au încercat să mă recruteze.” Revell neagă afirmația lui Cannistraro, dar refuză să discute despre finanțele grupului său. Finanțarea proprie a lui Emerson este neclară. A primit finanțare de la Scaife. Unii critici suspectează sprijinul israelian în cazul Emerson. The Jerusalem Post (17.09.94) a remarcat că Emerson are „legături strânse cu informațiile israeliene”. „El e de partea Likud”, spune jurnalistul de investigație Robert Parry referindu-se la partidul de conducere de dreapta al Israelului. Victor Ostrovsky, care a dezertat din Agenția de informații Mossad și a scris cărți care dezvăluie secretele sale, îl numește pe Emerson „cornul” — pentru că trâmbează afirmațiile Mossadului.

„BUNICUL” FANATICISMULUI ANTIARAB

Emerson, totuși, nu este singurul iubit mediatic care a fost promovat pe scară largă, raportat a fi un „expert” în terorism și în lumea arabă. Mai proeminent decât Emerson – și cu siguranță mai „respectat” în sensul clasic — este profesorul senior de la Universitatea Princeton, Bernard Lewis.

Deși Lewis este evreu și deși fiul său este activ în AIPAC facând lobby-ul Israelului de la Washington, aceste două detalii sunt rareori menționate de mass-media care îi promovează lui Lewis cărțile și prelegerile, inclusiv, în special, cea mai recentă carte, *What Went Wrong* (Ce a mers prost) un atac vicios asupra istoriei arabilor și a popoarele musulmane. De fapt, Lewis este o voce foarte apreciată deși atât de părtinitoare pentru mișcarea neo-conservatoare. Aprofundând în ceea ce autorul descrie drept „lumea deformată a lui Bernard Lewis”, Anis Shivani a rezumat viziunea plină de ură lui Lewis asupra lumii arabe și a musulmanilor: Lewis a fost cel care a inventat inițial termenul odios, „ciocnirea civilizațiilor”, în articolul său din *Journal of the Atlantic Monthly* în septembrie 1990, „Rădăcinile furiei musulmane.” Acest articol a apărut după căderea Zidului Berlinului și pregătit pentru identificarea noului inamic. În acel articol, Lewis respinge toate explicațiile evidente – eșecurile politicii americane, de exemplu, și

caută „ceva mai profund” care „face fiecare problemă insolubilă”, fără a identifica ce ar putea fi acel ceva mai profund. El respinge imperialismul ca o explicație pentru „furie” și „umilire”. sugerând că anti-imperialismul are o conotație religioasă [musulmană].

În cărți precum Arabii în istorie (1950), Apariția Turciei moderne (1961), Semiții și antisemiții (1986), Evreii Islamului (1984) și Islamul și Vestul (1993) Lewis a catalogat ceea ce el vede ca fiind patologia incurabilă a lumii islamice în suspendata ei stare de umilinta. În mod ironic, Shivani subliniază că, în ciuda reputației sale de mare savant, premisa lui Lewis se bazează pe o bază destul de limitată de la început:

„În noua sa carte, Lewis își deschide relatarea despre cartea „Ce a mers prost” cu începutul eșecurilor militare otomane din sec. al XVI-lea și cele ce au urmat. Interpretarea islamului lui Lewis este puternic centrata în jurul Imp.Otoman, abordând mai puțin Asia de Sud, Asia de Sud-Est, Asia Centrală, civilizația Persană sau pe cea Nord Africană, și totuși el extrapolează la întreaga lume a islamului în tot acest timp.

Remarcând tendința profundă a lui Lewis de a respinge toate performanțele și istoria remarcabilă a lumii arabe și musulmane, Shivani concluzionează: Acesta este șablonul conform căruia americanii sunt pregătiți pentru a da un atac final împotriva celor suficient de proști încât să creadă că ar putea exista o alternativă a modelului american.

Toate încercările musulmane anterioare de modernizare nu au făcut decât să sporească puterea statului de a tiraniza; concluzia este că ar trebui să le luăm puterea și să-i lăsam cersetori.

În ciuda părtinirii evidente a lui Lewis – sau poate din cauza ei – Lewis a fost un jucător cheie din culisele administrației Bush asupra impactului politicilor care au condus la atacul asupra Irakului. Pe 5 aprilie 2003, The New York Times a descris cartea inflamatoare a lui Lewis, What Went Wrong, ca a avut o influență majoră asupra gândirii administrației Bush, în special cea a vicepreședintelui Dick Cheney.

BERNARD LEWIS SI VISUL IMPERIAL

The Times a mai dezvăluit că chiar înainte de atacurile teroriste din 11 septembrie Lewis a fost un participant important la un studiu puțin cunoscut – sponsorizat de Secretarul Apărării Donald

Rumsfeld și de adjunctul său, Paul Wolfowitz... care a examinat imperiile antice, pentru a „înțelege cum si-au menținut dominația.” Ce e notabil ca The Times nu s-a grăbit să le explice cititorilor săi americani de ce oficialii guvernului lor un regim confruntat cu multe probleme interne acasă variind de la analfabetism, șomaj, scăderea infrastructurii, sărăcie și boli ar fi preocupați de mașinațiunile istorice de zi cu zi ale imperiilor antice.

Cu toate acestea, faptul că Lewis a fost chemat să consilieze pe un astfel de subiect indică direcția în care se îndreptau „neo-conservatorii”, cu mult înainte de tragedia aparent convenabilă 9-11 care le-a dat și un pretext pe baza căruia să acționeze.

Ca să nu existe vreo îndoială că punctul de vedere al lui Lewis este doar unul dintre multe puncte de vedere luate în considerare de administrația Bush, rețineți ceea ce ideologul imperialist „neo-conservator” principal al administrației Bush, Paul Wolfowitz a spus în mod admirativ despre Lewis în timpul unui omagiu adus lui Lewis care a avut loc în Israel:

Bernard Lewis a plasat cu brio relațiile și problemele Orientului Mijlociu în contextul lor mai larg, cu adevărat obiectiv, original – și întotdeauna cu o gândire independentă. Bernard ne-a învățat cum să înțelegem complexa și importanta istorie a Orientului Mijlociu și a folosit-o pentru a ne ghida spre următoarea destinație de a construi o lume mai bună pentru generațiile următoare.

Lamis Andoni, o jurnalista veterana care a acoperit Orientul Mijlociu timp de aproximativ 20 de ani pentru o mare varietate de publicații, a oferit o privire de ansamblu deosebit de valoroasă a carierei lui Lewis ca avocat al noului imperialism. D-na Andoni a remarcat că „Lewis nu a oferit doar justificare istorică pentru „războiul împotriva terorii” al Washingtonului, dar a apărut și ca ideolog principal pentru recolonizarea lumii arabe prin invazia americană a Irakului.” D-na Andoni încapsulează îndoielile lui Lewis contribuție la prietenia și cooperarea internațională:

Lucrările lui Lewis, în special cartea sa Ce a mers prost: Impactul Occidentului și Răspunsul din Orientul Mijlociu, a fost o sursă majoră în ceea ce este practic manifestul pentru susținătorii intervenției militare americane pentru „stabilirea democrației în Orientul Mijlociu.” Prin declarația că popoarele din Orientul înseamnă aici arabii și iranienii (popor persan, etnicitate, limba și cultura diferită) nu au reușit să ajungă din urmă cu dezvoltarea

vestul și au căzut într-o „spirală descendentă de ură și furie”, Lewis a exonerat imediat politicile imperiale americane și au oferit un imperativ moral pentru doctrinele „lovirilor preventive” și „schimbării regimului” ale președintelui George W Bush.

De fapt, Lewis, conform rapoartelor publicate și propriilor sale declarații, a fost implicat în lobby-ul, modelarea și promovarea majorității politicilor razboinice ale administrației Bush în sprijinul Israelului împotriva palestinienilor și în favoarea utilizării agresive a forței militare americane în regiune. Influența lui nu este doar rezultatul staturii sale academice și al scrierilor prolifiche despre islam, ci mai degrabă este în primul rând o funcție a apartenenței sale la o alianță a neo-conservatorilor și a sioniștilor de linie dură care au ajuns să-și asume posturi cheie în administrația Bush. La 19 februarie [1998], reprezentanții alianței, inclusiv Lewis, [viitorul secretar american al Apărării Donald] Rumsfeld [și viitorul său adjunct al Apărării secretarul, Paul Wolfowitz și alții, au semnat o scrisoare prin care îl îndemna pe președintele Bill Clinton să lanseze o ofensivă militară, care ar fi inclus bombardarea generală pentru a distruge regimul irakian.

Lewis oferă „o acoperire academică” unui lobby care a susținut în mod deschis remodelarea hărții regionale pentru a elimina „amenințarea arabă la adresa Israelului”.

În plus, Lewis consideră că Israelul și Turcia sunt singurele state naționale reale din regiune și a prognozat dispariția și dezintegrarea statelor arabe încă din timpul Războiului din Golf. Lewis, care a lucrat pentru serviciile secrete britanice în timpul celui de-al Doilea Război Mondial, nu numai că are o nostalgie considerabilă pentru vremurile trecute, dar s-a pus el însuși ferm în slujba noului imperiu american, sperând că va relua ceea ce britanicii și francezii au abandonat.

Americanul obișnuit care îl vede pe unul precum Bernard Lewis promovat în radiodifuziune habar nu are că acest „bătrân domn amabil” care arată ca bunicul cuiva — este, de fapt, unul dintre cele mai importante motoare din spatele celui mai vicios tip de imagine a rasismului și urii religioase nici mass-media nu va dezvălui vreodată asta, cel puțin nu în America.

CAZUL CIUDAT AL LUI JARED TAYLOR

La un nivel mult mai scăzut și, cu siguranță, la o scară mai puțin mediatizată, anumite elemente s-au alăturat elitei „neo-conservatoare” în promovarea urii anti-arabe și anti-musulmane. În timp ce mulți americani din așa-numita „extremă dreaptă” — să nu fie confundat! cu mișcarea „neo-conservatoare” din jurul lui Richard Perle și William Kristol și aliații lor, cum ar fi Steven Emerson și Bernard Lewis — sunt puternic anti-sioniști sau de-a dreptul anti-evrei, tot acolo sunt o mână de alte așa-numite organizații „de dreapta” care împărtășesc fanatismul anti-musulman și anti-arab al neo-conservatorilor evrei.

De exemplu, există un individ destul de proeminent care este adesea descris de mass-media drept „rasist” — totuși în mod activ a evitat să critice Israelul și care este un dușman deschis al arabilor și imigranților musulmani în America. Numele lui este Jared Taylor. Editor al unei publicații cunoscută sub numele de American Renaissance, Jared Taylor este pe larg considerat de mulți dintre criticii săi ca fiind un atu al CIA-ului. Criticii notează nu numai că el este absolvent al Yale, terenul de recrutare de lungă durată al CIA-ului, dar că a fost activ și de succes în afaceri și finanțe în Orientul Îndepărtat. În plus, o carte scrisă de Taylor „Pavat cu Intenții bune” susținând că americanii de culoare sunt inferiori albilor, a fost lăudată în ziarul Commentary, vocea neo-conservatoare a americanului Comitet Evreiesc, editat de Norman Podhoretz, care, el însuși, a fost legate de activitățile finanțate de CIA încă din anii 1950.

Deci, conexiunile lui Taylor la rețeaua „neo-conservatoare” și Elita din New York este într-adevăr fermă. Și având în vedere impactul pe care Taylor îl are în anumite cercuri ale „dreptei” americane care sunt aparent independente de elita „neo-conservatorilor” cum ar fi așa-numitul „Consiliu al Cetățenilor

Conservatori” al cărui purtător de cuvânt e chiar Taylor, e clar că vocea lui Taylor este auzită și are impact. La un moment dat, Consiliul Cetățenilor Conservatori al lui Taylor a introdus un articol pe website-ul lor care îi atacă „Dirty Rotten Arabs and Muslims” (Mizerabilii Imputiti de Arabi și Musulmani) pe site-ul său.

Dosarul arată că Taylor are o lungă istorie în a-i ataca pe arabi și musulmani. În noiembrie 1993, cu aproape un deceniu în urmă, cu mult timp înaintea tendințelor larg răspândite anti-musulmane din

America, alimentate de mass-media și de radiodifuziune, în special ca urmare a terorii atacurilor din 9-11-2001, revista American Renaissance a lui Taylor a publicat un articol intitulat „Ascensiunea Islamului în America”, în care afirma că „Islam zace la intersecția periculoasă dintre rasă și imigrare”, și care declara:

Islamul, în diferitele sale forme, se află la intersecția celor două dintre cele mai dogmatice și autodistructive politici ale Americii imigrația și relațiile rasiale. A fost pură idioție să importi mulțimi de fanatici negrii care sunt pregătiți să se ucidă între ei și pe noi din cauza conflictelor obscure din Levant. Nimeni nu a observat că cei din Orientul Mijlociu luptă în conflictele lor nerezolvate nu numai în lor propriile țări, dar și în Europa? A fi adus fanatici care se închină la același zeu ca și musulmanii negri este o idiotenie de nedescris.

Un festival de ură împotriva musulmanilor sponsorizat de Taylor în Zona Washington, D.C. în weekendul din 22 februarie 2002 a declanșat alarma despre agenda secretă a lui Taylor. American Free Press, cu sediul la Washington, D.C., a raportat:

Dacă ai fi intrat la recenta conferință a revistei American Renaissance (Renasterea Americană) a lui Jared Taylor... ai fi crezut că ești la un miting pro-Israel anti-musulman retorica era atât de omniprezentă. Stilul educat al lui Taylor face ecou propagandei israeliană în curs în opinia căreia religia islamică este cauza principală pentru tragedia din 11 septembrie — nu politica pro-israeliană a SUA din Orientul Mijlociu. Unul dintre participanți la tânărul Bill White — la descris pe Taylor la întâlnirea pe site-ul său overthrow.com. În timp ce găsea evenimentul interesant, White — un antisionist deschis — spune că ceea ce l-a deranjat cel mai mult a fost „înclinarea hotărâtă către teme anti-negrii și anti-musulmani a conferinței”.

„Întregul accent”, a spus White, „s-a pus pe islam și pe negri și cât de răi și amenințători sunt, fără nici un cuvânt despre evrei și influența lor în politică. Toți vorbitorii fie nu au abordat problema sionist-israeliană, fie au făcut-o în termeni filo-semiți, lingușitori, neadevărați și ridicoli.” Fiecare vorbitor de la conferința lui Taylor cu excepția uneia, a fost anti-negrii și anti-musulmani, potrivit White. Poate în concordanță cu poziția sa hotărât anti-musulmană, Taylor a prezentat anterior un rabin pro-sionist cu sediul în New

York, Meyer Schiller, în calitate de vorbitor principal la o conferință anterioară.

Ziarul Forward, o publicație evreiască americană proeminentă, a spus că Schiller raportează că influența sa față de Taylor l-a ajutat să atragă sentimente pozitive pentru cauza evreiască americană din partea lui Taylor și, prin urmare, a ajutat la stimularea altor americani care urmează învățăturile lui Taylor de a gândi la fel. Deși – după ce a fost criticat pe scară largă de mulți dintre asociații săi – de atunci Taylor a făcut câteva moțiuni pentru a sugera că politica SUA față de Israel și lumea arabă ar fi putut stimula atacurile teroriste din 11 septembrie, Taylor nu cedează în atacurile sale asupra imigranților musulmani, jucând efectiv cauza sioniste.

În mod ironic, deși Taylor a cheltuit multă energie în condamnarea musulmanilor, cel mai apropiat prieten al lui și coleg de călătorie politic de multă vreme, Mark Weber, a curtat cu asiduitate lumea musulmană în timp ce s-a poziționat ca un „anti-sionist”, determinând unele persoane să se întrebe care anume ar putea fi agenda Taylor-Weber. Weber este cel mai bine cunoscut astăzi ca fiind membru unui grup mic care lucrează sub conducerea unui cunoscut agent veteran CIA, Andrew E. Allen — a orchestrat distrugerea ziarului The Spotlight, la timpul sau fiind singurul ziar american independent care în mod regulat a forțat și ridicat întrebări cu privire la politica dezechilibrată a SUA față de Israel și lumea arabă și musulmană. Taylor și oamenii lui fac, așadar, parte integrantă a unui efort rău intenționat de a defăima popoarele arabe și musulmane, iar adevărul este că impactul lor se face simțit într-un moment critic când lobby-ul sionist consideră că este vital să aibă „agenții” săi în interior chiar și în cele mai mici – dar totuși foarte influente — grupuri din America. Astfel de persoane își folosesc puterea (oricât de mica ar fi) să -i facă pe americanii și pe alții din Occident să sustină Israelul prin atacuri asupra arabilor și musulmanilor, iar acest lucru se dovedește de importanță deosebită pentru scopurile imperialiste ale Israelului care împreună cu manipulatorii neo-conservatori acum domina politica externă americană.

A FOST 9-11 SEPTEMBRIE, NOUL PEARL HARBOR”?

Scriind în ziarul britanic New Statesman (revistă politică și culturală britanică publicată la Londra) pe 12 decembrie 2002,

John Pilger a descris, în termeni deranjați, modul în care proiectul lui William Kristol pentru Noul Secol American determinase că America avea nevoie de un „nou Pearl Harbor” ca pretext pentru lansarea unei oferte pentru dominanta mondială. Tema propusă de Kristol și asociații săi a fost aceea ca dacă ar avea loc un asemenea eveniment catastrofal, ar da Americii oportunitatea de a-și consolida din nou forțele militare. Pe 3 iunie 1997 — cu trei ani înainte ca George W. Bush să-și asume președinția și să-i instaleze pe neo-conservatorii la putere - o mulțime de neo-conservatori printre care Donald Rumsfeld, Dick Cheney și Paul Wolfowitz și-au pus semnaturile pe o „declarație de principii” emisă de organizația lui Kristol. Declarația a stabilit un obiectiv de a construi putere militară americană care ar putea să asigure hegemonia globală, a Statelor Unite neîngrădiți de vreo națiune sau națiuni care ar putea îndrăzni să reziste agendei elitei conducătoare a Americii — fără îndoială o declarație a obiectivelor imperiale.

Un design ulterior, datat în septembrie 2000, de proiectul lui Kristol's Noul Secol American, intitulat „Reconstruirea apărării Americii: Strategii, forțe și resurse pentru un nou secol”, a prezentat un plan pentru Statele Unite să preia controlul militar al regiunii Golfului fie ca Saddam Hussein era sau nu la putere. S-a afirmat deschis că e nevoia de prezența americană în Golful Persic depășind întrebarea dacă Saddam Hussein a rămas sau nu la putere. Pentru a-și îndeplini acest vis, Kristol și asociații săi au spus că Statele Unite trebuie să fie pregătite să poată lupta în mai multe locuri, într-un moment dat, pe tot globul. Pentru a atinge această capacitate, ei au declarat, ca America trebuie să se angajeze într-o transformare majoră a armatei sale, însoțită de acumularea masivă de arme. Totuși, au concluzionat: „Procesul de transformare este probabil să fie unul lung, în absența unor evenimente catastrofal și catalizator — de tipul unui nou Pearl Harbor.”

Având în vedere că evenimentele tragice din 11 septembrie 2001 au oferit precis „noul Pearl Harbor” care a declanșat o acumulare militară masivă, însoțită de „războiul împotriva terorismului” care s-a transformat prin influența neo-conservatorilor într-un război imperial, care vizează mai întâi Irakul și apoi restul lumii arabe și musulmane, sunt mulți americani și alții care își pun întrebarea dacă atacurile din 9-11 au fost fie instigate sau sponsorizate

de către Statele Unite sau de guvernul Israelului, acționând fie împreună fie singura. Astfel de oameni sunt denunțați ca adepty ai conspirației” sau ca promotorii ai urii în ciuda faptelor.

Raportul special al American Free Press [AFP] — intitulat „50 de întrebări fără răspuns despre 9-11 sept.”—conține o mulțime de informații despre acest aspect care, de altfel, destul de remarcabile, ar fi rămas nementionate în mass-media majora din America.

Activitatea corespondentului internațional France Presse

Christopher Bollyn, a fost citata frecvent ca fiind printre cele mai directe în contestarea scenariului oficial al guvernului SUA cu privire la ce s-a întâmplat în acea zi tragică.

UN SINGUR SCENARIU PENTRU CREAREA TERORISMULUI . . .

Mulți americani care bănuiesc un astfel de scenariu subliniază că există dovada că, în ultimii ani, oficialii americani s-au gândit serios la posibilitatea comiterii de acte de terorism pe teritoriul american.

Cea mai frecvent amintita e cartea respectatului jurnalist veteran James Bamford, Corpul secretelor, lansata în 2001 — chiar înainte de atacurile din 11 septembrie. În acea carte, Bamford a dezvăluit că încă din ianuarie 1961, factorii politici de conducere din SUA au luat în considerare o schema îngrozitoare de a lansa atacuri teroriste asupra cetățenilor americani și a da vina pe Cuba comunistă a lui Fidel Castro. Deși cartea lui Bamford a primit ceva atenție media, dezvăluirile șocante cu privire la campania de teroare propusă de Președintele Statului Major Întrunit, pe atunci generalul de armată Lyman Lemnitzer, au fost în mare măsură suprimate. Lemnitzer, despre care se spune că este evreu, a apărut mai târziu ca parte a neo-conservatorului Comitet pentru Pericolul Prezent (Committee on the Present Danger), grupul public de lobby al politicile propuse de experimentul echipei B al lui Richard Perle care au fost descrise mai devreme în aceste pagini. În orice caz, iată ce a scris Bamford:

Conform documentelor obținute pentru cartea Body of Secrets, Lemnitzer și cei din Statul Major Întrunit au propus în secret să organizeze un atac asupra bazei navale americane de la Guantanamo Bay, Cuba și apoi să dea vina pe Castro pentru acțiunea violentă. Convins că Cuba a lansat un atac neprovocat asupra Statelor Unite, publicul american fără să vrea ar fi susținut sângerosul război al Statului Major Întrunit din Caraibe. La urma

urmei, cine l-ar fi crezut pe Castro impotriva celor mai buni comandanți militari ai Pentagonului? Cei mai înalți lideri militari ai națiunii au propus lansarea unui război, care ar fi ucis, fără îndoială, mulți militari americani bazat exclusiv pe o țesătură de minciuni. Pe 19 ianuarie, doar cu câteva ore înainte ca președintele de atunci Dwight Eisenhower să-și părăsească mandatul, Lemnitzer și-a dat aprobarea pentru aceasta propunerea. Pe măsură ce evenimentele progresau, planul avea să devină doar vârful unui aisberg mare și secret. Un autointitulat „planificator imaginativ” Lemnitzer și-a păstrat planul inițial în „sertar”. Cu toate acestea, după eșecul noii administrații Kennedy, din Golful Porcilor care l-a lăsat pe Fidel Castro mai puternic decât oricând, Lemnitzer și-a revigorat planul sub numele „Operațiunea Northwoods.” Bamford comentează că: Planul, care a avut aprobarea scrisă a președintelui și a fiecărui membru a Statului Major Intrunit, ca oameni nevinovați să fie împușcați pe străzile americane, ca bărcile care transportau refugiați care fug din Cuba să fie scufundate în largul mării; ca un val de terorism violent să fie lansat în Washington, D.C., Miami și în alte părți. Oamenii ar fi urmat să fie făcuți vinovați pentru bombardamente pe care nu le-au comis; avioane ar fi fost deturnate. Folosind dovezi false, toate acestea ar fi puse pe seama lui Castro, dându-i lui Lemnitzer și cabalei sale scuza, precum și sprijinul public internațional pentru a-și lansa războiul. Ceea ce face ca acest lucru să fie atât de deranjant este că acesta nu e vreun plan sălbatic al unor „atentatori nebuni” din interiorul armatei. În opinia lui Bamford, „Este posibil ca ideea să își fi avut originea în ultimele zile ale administrației președintelui Eisenhower Bamford relatează că Eisenhower era hotărât să invadeze Cuba și dacă Castro nu ar fi oferit un motiv înainte de inaugurarea lui noul președinte John F. Kennedy, Eisenhower a sugerat că Statele Unite „s-ar putea gândi să producă ceva care ar fi general acceptat”. Ceea ce sugera Eisenhower, scrie Bamford, era „un bombardament, un atac, un act de sabotaj efectuat în secret împotriva Statelor Unite de către Statele Unite. Scopul acestuia ar fi acela de a justifica lansarea unui război. A fost o sugestie periculoasă a unui președinte disperat. Lemnitzer, protejatul lui Eisenhower, era dornic să ducă la îndeplinire planul. Lemnitzer a avut deasemenea în vedere posibilitatea unor acte de terorism comise pe teritoriul american împotriva americanilor și comise de către americani dar

atribuite lui Castro. Aceasta conspirația teroristă împotriva concetatinilor săi americani a fost, de asemenea, oferită de Lemnitzer și consilierii săi care au sugerat:

„Am putea dezvolta o campanie de teroare comunistă cubaneză în zona Miami sau în alte orașe din Florida și chiar în Washington. Campania de teroare ar putea fi atribuita refugiaților cubanezi care caută azil în Statele Unite Am putea scufunda o barcă plină cu cubanezi în drum spre Florida (real sau simulat). . . . Am putea incuraja atentate asupra vieților refugiaților cubanezi din Statele Unite chiar în măsura în care aceste evenimente să fie pe larg mediatizate. Au fost sugerate bombardamente și chiar deturnări de avioane. Dacă propunerile lui Lemnitzer au ajuns vreodată la președintele Kennedy ramane o enigma, scrie Bamford, dar este clar că președintele nu a fost îndrăgostit de generalul războinic căruia nu i-a mai confirmat un al doilea mandat de Președinte al Sefului Statului Major Intrunit . Cu toate acestea, urmând tradiția lui Lemnitzer, „intelectuali” care aveau o idee asemănătoare în instituția de apărare au continuat să formuleze planuri transmise către conducerea militară care au fost concepute pentru a provoca un război bazat pe un atac terorist pus în scena de conducerea armatei . În cele din urmă, însă, nici un astfel de plan nu pare să fi depășit vreodată etapele de planificare, cel puțin în ceea ce privește Cuba. Se pune întrebarea dacă la 11 septembrie 2001 o astfel de schemă insidioasă a fost dusă până la capăt. Multi americanii continua să se întrebe dacă tocmai asta s-a întâmplat și se pare că continuă să apară dovezi care sugerează că așa a fost într-adevăr.

SE JOACĂ UN JOC MULT MAI MARE?

Încă din 1975, cei mai importanți factori de decizie politică imperialiști, precum Henry Kissinger priveau un potențial război din Orientul Mijlociu drept mijloc prin care hegemonia mondială imperială americană ar putea fi instalată. De fapt, scenariul pare să sugereze că întregul conflict arabo-israelian privind Palestina a fost instigat de la început pentru a se declanșa un război global. Acest scenariu uimitor a fost prezentat în sfarsitul uluitor (și probabil puțin citit) al unui paragraf dintr-o carte de mult uitată din 1975, Arabii: istoria lor, scopurile și provocarea pentru lumea industrializată scrisa de scriitorul american pro-sionist, Thomas Kiernan. Deși Kiernan nu a numit cel mai înalt factor de decizie politică care a subliniat această schemă geopolitică uimitoare,

Kiernan a descris individul care a afirmat această viziune asupra lumii ca „un înalt oficial al Departamentului de Stat american care a jucat un rol central în eforturile de mediere ale lui Henry Kissinger din ultimii doi ani.”

Această descriere, desigur, l-ar putea include însuși pe Kissinger și fie spus adevărul, vorbitorul a fost probabil Kissinger. Dacă nu este el, vorbitorul reflectă în mod clar gândirea lui Kissinger ca un jucător cheie în masinatiunile globale ale lui Kissinger.

Răspunzând la o întrebare a lui Kiernan, dacă conflictul din Orientul Mijlociu ar putea fi rezolvat fără război mondial, vorbitorul (poate Kissinger) a afirmat:

„Evoluția evenimentelor din Orientul Mijlociu din acest secol poate fi asemănată cu construirea, dacă vă puteți imagina, a unei piramide inversate. Varful care în cazul unei astfel de piramide se dovedește a fi baza sa, s-a format din conflictul inevitabil dintre ambiția și nevoia sioniștilor străini de a stăpani acel teritoriu pe de o parte, și mândria și aspirația arabă locală, pe de altă parte.”

Rețineți că vorbitorul admite că conflictul inevitabil a rezultat din introducerea statului sionist pe teritoriul arab din Palestina .

Au fost aceia care au spus, timp de o generație, că acesta a fost singurul scop al stabilirii provocatoare a Israelului acolo în Palestina.

Vorbitorul a continuat: „Pe măsură ce piramida creștea, pietrele din fiecare dintre nivelurile sale se lărgeau succesiv adăugând elemente suplimentare cum ar fi pasiunile și nevoile altor interese straine, pasiunile și aspirațiile altor grupuri naționale din cadrul lumii arabe. Fiecare nivel care s-a succedat a absorbit mai mult din lume în el. Acum piramida este terminată și se sprijină, echilibrată incongruent pe varful său, cele patru laturi ajungând sus și în fiecare colț al lumii.”

Cu alte cuvinte, criza din Orientul Mijlociu a început să atragă restul națiunilor lumii asemănător cu ceea ce se întâmplă acum astăzi între Statele Unite și aliații de tradiție precum Franța și Germania, ca să nu mai vorbim de opoziția Rusiei și a Chinei, cu privire la problema războiului cu Irakul - o consecință a conflictului israeliano-palestinian. Scenariul infatisat continuă:

„Știm cu toții că este imposibil ca o piramidă să stea într-o astfel de manieră cu susul în jos. Până acum, a fost susținută pe cele patru colțuri de restul lumii. Deși s-a înclinat precar din când în când, a

reușit să rămână mai mult sau mai puțin dreapta. Dar efortul de a o menține în poziție verticală a impus o tot mai mare tensiune asupra celor care o susțin. Tensiunea se rezolvă în două moduri, ne spun psihologii noștri. O cale este prin explozie. Celălaltă este prin retragere. Mecanismul de a lupta sau a te retrage face parte din sistemul de reacție al fiecărei ființe umane. Acum, spune-mi. Se va rezolva pașnic? Sau va fi nevoie de un război mondial pentru a ajunge la o rezoluție? Dacă analogia mea este corectă, consecințele rezultatului final nu pot fi puse sub semnul îndoielii.

Cu alte cuvinte, un război mondial trebuie să rezulte ca o consecință a conflictului israeliano-arab. Scenariul continuă: „Într-un fel sau altul — indiferent dacă o parte sau cealaltă își relaxează sprijinul piramidei și se retrage, sau dacă o parte sau cealaltă alege să elimine tensiunea sa prin explozie — piramida își va pierde echilibrul și se va răsturna. În oricare din aceste situații, rezolvarea va ieși din praful și molozul piramidei prăbușite. Conflictul israeliano-arab, tocmai lucrul de la care a început totul, va fi uitat.

Din nou, rețineți sugestia că conflictul israeliano-arab este într-adevăr motivul central al războiului mondial descris în această schiță înspăimântătoare. Scenariul a concluzionat:

„Estul și Vestul vor fi lăsați să culeagă rămășițele ca și condorii care iau masa din starvuri.. Si asta doar dacă va mai exista un Est și un Vest.”

Observați cuvintele de încheiere: „Dacă va mai exista un Est și un Vest”. Ce națiuni aliate vor reprezenta „Estul” și care „Vestul”?

Apar noi alinamente — luând locul tradiționalului Război Rece „SUA vs. URSS”?

Este lumea arabă împreună cu restul omenirii pur și simplu un pion într-un joc mult mai mare în care neo-conservatorii sunt și ei doar unelte la randul lor?

Rezultatul final al impulsului pentru un imperiu mondial dictat de puterea armatei americane în mâinile câtorva selectați, o clică a liniei dure a celor insetați de sange, „marii preoți ai războiului” — rămâne de văzut. Cu toate acestea, pe baza a ceea ce am asistat până acum, mult sânge a fost vărsat și va mai continua să curgă. Aventura dezastruoasă a Americii în Irak este doar începutul — și tocmai se desfășoară. De când George W. Bush a declarat pentru prima dată „victoria” din Irak, lucrurile doar s-au agravat. Triumful

de scurtă durată al Americii s-a transformat într-o dezamăgire în stil vietnamez – iar sacii negrii continuă să vină acasă.

Mitul neo-conservator despre „arme de distrugere în masă” ale lui Saddam a fost demult declarat minciuna faptul pe care oamenii bine informați l-au știut de la început . Mulți americani obișnuiți ajung acum să realizeze ca pretextele pentru războiul împotriva Irakului nu erau altceva decât minciuni și propagandă de modă veche. Adevărul este că președintele Statelor Unite i-a mințit pe americani și lumea întreaga. A fost influențat în acest sens de către consilierii sai neo-conservatori —toți mincinoși — și au pregătit efectiv scena pentru moartea a tot mai multor americani și altor oameni din întreaga lume. O conflagrația la nivel mondial ar putea fi într-adevăr rezultatul final. Nu există absolut nimic „american” sau „patriotic” în motivații de ordin biologic sau religios sau geopolitic al neoconservatorilor „Mari Preoți ai Războiului”, deși astăzi pretind că sunt adevărații patrioți, liderii adevărați, adevărații luptători pentru tradițiile americane. Nimic nu este mai departe de adevăr. America — și lumea — vor fi cel mai bine deservite de un impuls neclintit direct de a exorciza acești prădători odată pentru totdeauna. Chiar a sosit momentul. Trebuie făcut ceva.

CUVINT DE INCHEIERE. . .

Cine va conduce America. . . când America va conduce Noua Ordine Mondială?

O examinare a „agendei secrete din spatele agendei” a Marilor Preoți ai Războiului.

Organizația Națiunilor Unite – așa cum am cunoscut-o noi – poate fi efectiv considerată o fantomă a trecutului. ONU a fost ștearsă, marginalizată, aruncată la groapa de gunoi - cel puțin temporar - de către visul unic al celor care au văzut cândva lumea ca mijloc de a stabili o hegemonie mondială. Imperialiștii de azi si-l imaginează acum pe Unchiul Sam ca oficialul lor polițist mondial desemnat sau, în termenii lor mai academici, „centrul unui nou sistem internațional.” Scopul este „o lume care arată ca America și, prin urmare, ofera securitate pentru toți.”

Cu toate acestea, în ciuda retoricii — care ar putea mulțumi urechile multor patrioți americani obișnuiți (sau cei care gândesc ei înșiși asta) — nu chiar atât de simplu. Există mai multe în această agendă decât vedem. Ceea ce ar putea fi descris drept Marea Schemă pentru o Nouă Ordine Mondială – în zorii noului rol

„imperial” al Americii – a fost transmisă într-un mod destul de sincer într-un document de politică major în două părți din vara anului 2003 și numerele de iarnă din 2004 ale The Journal of International Security Affairs, organ de presa al Institutului Evreiesc pentru Securitatea Națională, (JINSA), care a fost menționată în mod repetat în paginile acestei carti. Odinioară un think tank din Washington puțin cunoscut anterior, JINSA este acum adesea recunoscută public ca fiind poate cea mai specifică forță călăuzitoare din spatele politicii externe a administrației Bush de astăzi. Deci când ceva apare într-o publicație JINSA, există multă greutate în spate articolului. Autorul, Alexander H. Joffe, un academician pro-israelian, a aparut adesea în paginile acestei publicații JINSA și pentru că i s-a dat atât de mult spațiu pentru a-și prezenta teoriile reflectă cu siguranță marea considerație față de opiniile sale. Seria în două părți a lui Joffe s-a intitulat „Imperiul care nu îndrăznește să-și spună numele.” În eseul său, Joffe a recunoscut sincer că „America este un imperiu” și afirmă că, da, acesta este un lucru foarte bun. Tot el spune că atunci când Organizația Națiunilor Unite a îndrăznit să se ia de sionism, acest fapt a marcat decesul Națiunilor Unite în mintea internaționaliștilor. Joffe scrie:

„Sfârșitul Adunării Generale a Națiunilor Unite ca organism credibil poate fi în mod plauzibil atribuit infamei rezoluții „Sionismul este rasism” din 1975.” Autorul JINSA susține că lumea ar trebui să fie „recunoscătoare” ca ONU a fost „discreditat, redus la o farsă și, în cele din urmă, oprit”, referindu-se, desigur, la pozițiile ONU pe care sioniștii și aliații lor mișcarea imperiului mondial le găsesc ofensive. Ca urmare a faptului ca ONU a fost exclusă ca vehicul guvernamental mondial, Joffe continua: „Acum avem oportunitatea și obligația de a începe din nou.” Cu toate acestea, el avertizează că Uniunea Europeană (UE) în curs de dezvoltare este o amenințare pentru visul unui imperiu global. Scriitorul JINSA afirmă că UE este o „viziune alternativă pentru comunitatea internațională”, una care, după cum spune el, este, sincer, „autentica contraviziune a unui Imperiu American.” Potrivit scriitorului sionist, cea mai mare problemă cu Europa și UE este că „cultura rămâne la miezul problemelor Europei. Naționalismul a fost o doctrină născută în Europa, la fel ca descendenții ei, mutanții vicioși: fascismul și comunismul.” (Notă: un fervent susținător al ultranaționalismului

israelian, scriitorul, Joffe, nu pare să vadă lipsa de logică în atacul său asupra naționalismului altor oameni, dar, din nou, onestitatea nu a fost niciodată parte integrantă a punctului de vedere sionist.) Joffe se plânge că, deși „noul Imperiu European este multicultural în teorie. . . în realitate este dominat politic și cultural de Franța și economic de Germania.” Astăzi, în UE, spune el, „condusa de un sentiment de vinovăție postcolonială și de oboseală postbelică ușa a fost deschisă larg tuturor ideilor. La cele mai sinistre niveluri a fost permisă și chiar legitimată o vastă explozie de gândire și acțiune dezorientată și anume antiamericanismul, antisemitismul și o mare varietate de teorii ale conspirației.” (Așa-numitele „teorii ale conspirației” care alarmează atât de mult acest teoretician sionist sunt cei care îndrăznesc să conteste opiniile „oficiale” despre ceea ce s-a întâmplat cu adevărat pe 11 septembrie 2001. Este foc și para că milioane de oameni din Europa și din lumea musulmană - ca să nu mai vorbim de Statele Unite - au ridicat semne de întrebare cu privire la informațiile cunoscute înainte de a avea loc tragedia și implicarea Israelului în acele evenimente. În orice caz, ceea ce Joffe descrie drept „celălalt fel de internaționalism liberal” este ceea ce favorizează mișcarea sionistă și Joffe îl definește:

„Imperiul american nu are concurenți reali sau teoretici. Scopul Imperiul american în secolul 21 nu este controlul teritorial sau exploatarea resurselor ci conducerea politică și economică care apără și impune interesele americane și care promovează dezvoltarea și bunăstarea tuturor națiunilor. Având în vedere istoria și valorile noastre, acel viitor constă în valorificarea Imperiului American în așa fel încât să devină baza unui nou sistem democratic internațional.

În cele din urmă, singurul răspuns pentru o planetă stabilă și prosperă va fi un sistem care este structural și moral similar cu uniunea statelor americane - state semi-autonome cu sisteme seculare democratice laice și liberale; unde statele au ambele și drepturile prescrise și responsabilitățile convenite într-un cadru larg democratic liberal; unul echipat cu controale și echilibru și cu instituții semnificative, cu guvernare bazată pe statul de drept și pe valori tolerante și pluraliste.”

În cea de-a doua parte a eseului său extins, publicat în numărul din iarna lui 2004 al revistei think tank-ului JINSA, Joffe a

continuat această linie de gândire, extinzându-și apelul pentru ceea ce el a descris drept „un imperiu care arată ca America.”

În mod uimitor, Joffe vorbește sincer despre implicarea Statelor Unite în cuceriri imperiale masive în regiunile sfâșiate de probleme ale Africii — probabil după ce Statele Unite ar fi făcut deja ravagii în țările arabe ale Orientului Mijlociu:

„Condițiile în care America și aliații săi pur și simplu ar prelua controlul și reface țărilor africane sunt departe de a fi clare. Care sunt nivelurile intervenției militare? Care sunt procedurile și rezultatele? Cine va lupta și cine va plăti? Restaurarea Africii ar implica angajamente pe termen lung și costuri imense, care ar putea fi plătite doar de Africa însăși. Probabil că ar fi nevoie de controlul economic american împreună cu controlul politic și cultural. Colonialismul întotdeauna își cere plata pe măsură ce înaintezi, și nu e deloc plăcut. Întrebarea este atât dacă Africa poate plăti prețul (sau își permite să nu o facă) și dacă America îndrăznește să se implice într-o asemenea aventură.”

Bineînțeles, Africa nu este singura țintă a lui Joffe și a intrigantilor de fel său (pentru care termenul perceput ar fi „extremisti”). De fapt, Joffe vorbește despre o agendă globală de amploare care depășește continentul african.

Într-un final, însă, Joffe dezvăluie secretul, despre intențiile reale ale celor care folosesc puterea militară a Statelor Unite ca fiind un mecanism pentru o agendă mai largă. „Noi aranjamente”, spune el, „trebuie să apară sub conducerea americană pentru a oferi o alternativă pentru statele care sunt dispuse să accepte drepturi și responsabilități.” Joffe visează la refacerea Națiunilor Unite sub presiunea forței imperiale a Statelor Unite. Și în cele din urmă, prezice posibilitatea unui guvern mondial, comentând:

Posibil, după o perioadă de haos și furie, care în orice caz ar fi pur și simplu intensificarea stărilor existente instituția [ONU] ar putea fi constransă să se schimbe. [Rețineți că a folosit termenul „constransă”.—Michael Pipper]. La fel ca un club care își admite membrii, Națiunile Unite din secolul XXI ar putea...

într-o zi, într-un fel — să fie refacută într-un grup exclusivist, care prin invitație, să își invite exclusiv membrii din statele libere, democratice, împărtășind valori similare. Sau într-un final, înlocuită ceva similar. Acea zi, totuși, poate apărea peste decenii.

Dacă ar exista vreo îndoială că vorbește despre guvernarea mondială, rețineți cuvintele finale ale lui Joffe:

Cel mai bun mod de a păstra imperiul american este să renunți la el. Stabilirea terenului pentru guvernarea globală poate fi făcută numai cu conducere americană și instituții conduse de americani de tipul celor prezentate schematic aici.”

Așa este. În ciuda tuturor retoricii înalte despre „democrație”, la ce se rezumă totul în cuvintele acestui ideolog pro-israelian — la utilizarea puterii militare a Americii pentru a promova o altă agendă secretă. Chiar și mulți dintre acești patrioți americani de rand care flutura steagul (care pot fi adevărați patrioți) și savurează conceptul de imperiu american ar putea găsi conceptele lui Joffe oarecum diferite de ceea ce percep ei.

Dar aici, în paginile unui jurnal devotat pro-sionist, aflăm exact ce pare a fi „povestea din spatele poveștii”. Și nu are nimic de-a face, într-adevăr, cu o „Americă puternică” nici chiar cu America însăși.

Statele Unite ale Americii sunt pur și simplu un pion, deși unul puternic într-un joc, fiind mutat fără milă într-o schemă pentru dominația lumii de o elită care operează din culise.

Și, în cele din urmă, asta ne spune foarte multe despre cine sunt cu adevărat Înaltii Preoții ai Războiului și care este de fapt agenda lor. Nu există nici un mister.

Ceea ce rămâne de stabilit este ceea ce poporul american - și toți patrioții adevărați ai celorlalte națiuni de pe tot globul intenționează să facă referitor la acest lucru.

Întrebarea este: va decide lumea în sfârșit că este timpul să declare război împotriva Marilor Preoți ai Războiului?

MICHAEL COLLINS PIPER

Sectiunea de poze

W.BUSH Jr.

Această hartă ilustrează ceea ce neo-conservatorii americani linie dura și aliații lor din Israel percep a fi limita supremă a ceea ce este

cunoscut sub numele de „Israelul Mare”. Deși neo-conservatorii neagă că acesta este scopul lor, adevărul este că numeroși lideri sioniști, de-a lungul anilor, au conturat cu sinceritate visul „Israelului Mare”. Rețineți că granițele Marelui Israel includ destul de mult teritoriu pe care lumea care nu aparține iudaismului le recunoaște ca aparținând altor țări. De fapt, majoritatea oamenilor- (chiar și mulți intelectuali bine informați) nu au idee despre acest lucru ca „conceptul „Marelui Israel” este parte integrantă a punctului de vedere neo-conservator și că războiul american împotriva Irakului a fost un prim pas în către obiectivul de a realiza „Israelul Mare”. Politicile clicii neo-conservatoare care controlează administrația președintelui american George W. Bush (stânga sus) sunt aliniate ideologic și geopolitic cu linia dură a Israelului a expansioniștilor Likud și s-au aliat cu Ariel „Macelarul” Sharon din Israel (dreapta sus).

Resursele baronului media Rupert Murdoch (stânga) sunt o forță principală din spatele rețelei de propagandă neo-conservatoare din Israel. Publicațiile sale precum The New York Post și The Weekly Standard sunt voci majore pentru interesele Israelului. Criticii lui Murdoch susțin ca el este în esență „omul de paie” bine plătit de patronii miliardari ai Israelului ca Edgar Bronfman, Sr. (centru), seful de multă vreme al Congresului Evreiesc Mondial și Lord Jacob Rothschild (dreapta) ai legendarului imperiu bancar european. Propaganda lui Murdoch este completată de alți editori pro-Israel,

cum ar fi Mortimer Zuckerman (stânga jos) care a fost președintele Conferinței Președinților Organizațiilor Majore Evreiești Americane (Conference of Presidents of Major American Jewish Organizations) și care deține U.S. News & World Report, The Atlantic și The New York Daily News. Martin Peretz (jos în centru) editor al influentei New Republic și liderul cultului coreean Sun Myung Moon (dreapta jos), o creație agenției de informații coreeană grupul controlat de CIA. Ziarul lui Moon Washington Times – practic un organ de casa republican fiind cotidianul neo-conservator obligatoriu „de citit” în capitala națiunii.

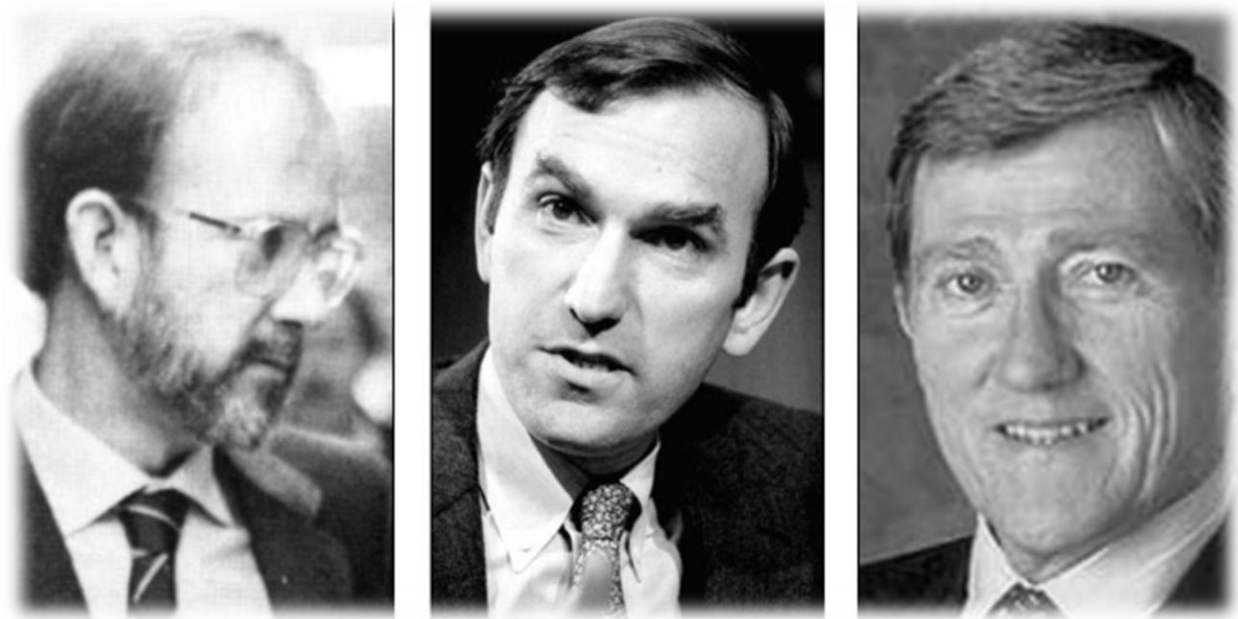
William Kristol (stânga sus) și tatăl său, Irving Kristol (dreapta sus) sunt principalii publiciști ai rețelei neo-conservatoare a lobby-ului israelian. Kristol Jr. — un omniprezent „prompterist” în mass-media, ceea ce îi oferă o publicitate nesfârșită — acționează ca editor și publicist al ziarului lui Rupert Murdoch *Weekly Standard* și operează două organizații majore, *Empower America* (Imputernicește America și Proiectul pentru Noul Secol American. Kristol Sr. — care a început ca un devotat adept american al gangsterului sovietic Leon Troțki (stânga jos) și care mai târziu a fost asociat cu două organizații „culturale” finanțate de CIA — este forța motrice din spatele a două reviste de interes, *Interesul Național* (*The National Interest*) și *Interesul Public* (*The Public Interest*) și a fost adevăratul „naș” al mișcării neo-conservatoare, promovând chiar un „război împotriva terorismului” cu mult înainte de atacurile teroriste din 11 septembrie. Soții Kristol sunt strâns legați de cuplul Lynde și Fundația Harry Bradley, care finanțează multe grupuri influente neo-conservatoare. Colaboratorul lui Kristol, de peste 50 de ani — un coleg „ex-troțkist” Norman Podhoretz (dreapta jos), a cărui influență considerabilă s-a făcut remarcabilă ca editor al *Comentariului* (*Commentary*), jurnalul influent „neo-conservator” al Comitetului Evreilor Americani. Fiul lui Podhoretz, John, sa alăturat inițial lui William Kristol la *The Weekly Standard* dar este acum instalat la *The New York Post*-ul lui Murdoch, elaborând opinii pro-Israel.

Încă de la începutul anilor 1970, Richard Perle (stânga jos) și Frank Gaffney (centru jos) au fost agenții cheie pentru lobby-ul israelian din Capitol Hill, lucrând din biroul senatorului de atunci Henry M. „Scoop” Jackson, un democrat fanatic pro-Israel din Washington (dreapta jos) a cărei ambiții prezidențiale au fost finanțate în mare măsură de susținătorii Israelului. Parte din personalul lui Jackson, Perle a fost investigat de FBI sub acuzația de spionaj în numele Israelului, dar ancheta a fost anulată. Astăzi, Perle și Gaffney sunt figuri cheie în rețeaua de propagandă neo-conservatoare pro-Israel.

Alți apropiați de multă vreme ai Perle îi includ pe fostul angajat al Consiliului National de Securitate al administrației Reagan, Michael Ledeen (stânga jos), care a cerut de fapt „distrugerea creativă” a lumii arabe, Elliott Abrams (jos în centru), ginerele lui Norman Podhoretz (asociat „fost troțkist” cu „nașul” neo-conservator Irving Kristol) și fostul secretar al Marinei John Lehman (dreapta jos), care s-a alăturat lui Perle într-o afacere care promova interesele unui producător israelian de arme. Abrams este acum specialistul în Orientul Mijlociu al George Consiliul National de Securitate al administrației Bush. Lehman este membru al comisiei care investighează aparent atacurile teroriste din 11 septembrie.

În ultimele zile ale administrației Gerald Ford (1974-1976), Richard Perle a fost o figură cheie în organizarea și promovarea oficială a „Echipei B” pro-Israel de la Washington, linia dura care lucra pentru a promova cauza Israelului în comunitățile militare și de informații ale SUA. Un oficial CIA vechi care s-a opus cu fermitate și a lucrat din culise pentru a combate propaganda pro-Israel a echipei B, John Paisley (stânga jos) a fost ucis, aproape sigur de Mossad-ul Israelului. Remarcabil printre „pradatorii” recrutați de Perle în „Echipa B” a fost Paul Wolfowitz (centru jos), care astăzi — în calitate de secretar adjunct al apărării — este cel mai influent creator de politică externă în administrația „Dubya” Bush (pronunțarea W-ului în zona Texas dar și ca o succesiune dinastică de la tată la fiu). Wolfowitz și al lui secund deputatul, Douglas Feith (dreapta jos), un alt suporter veteran al Israelului, sunt jucatorii cheie din spatele Secretarului Apărării Donald Rumsfeld.

Un alt protejat a lui Wolfowitz, I. Lewis „Scooter” Libby (jos în centru), conduce biroul vicepreședintelui Dick Cheney (dreapta jos). Înainte de vicepreședinție, Cheney și-a demonstrat devotamentul față de Israel prin funcția din consiliul de administrație al Institutului Evreiesc pentru Afaceri de Securitate Națională, al lui Perle.

Donald Rumsfeld

Impărțind un toast (jos) sunt omul de afaceri Michael Saba (stânga jos) și jurnalistul veteran căruia îi este dedicată această carte, Andrew St. George (dreapta jos). Cei doi au lucrat îndeaproape

împreună ani de zile căutând să facă publicitate scandalului de spionaj israelian care îl implica pe Richard Stephen J. Bryen asociatul de multă vreme al lui Perle, (a doua poza dreapta jos).

Saba a scris o carte despre Bryen, Drumul spre Armaghedon, în timp ce prietenul său, St. George, a scris pe larg despre scandal în paginile The Spotlight, una dintre puținele publicații care îndrăznește să pătrundă în aceasta operațiune. Saba, un activist arabo-american pentru drepturile civile, era într-o cafenea din Washington, D.C., în același timp cu Bryen (pe atunci în echipa unui congressman de rang înalt) care transmitea secrete ale apărării americane agenților israelieni. Saba a auzit intriga și recunoscându-l pe Bryen, a raportat ce s-a întâmplat FBI-ului. Deși evreu-Procurorul federal american a vrut să-l puna sub acuzare pe Bryen pentru spionaj, dar presiune venita din partea aliaților sus-pusi ai lui Bryen au dus la anularea rechizitoriului. Bryen a fost recompensat ulterior cu un post important în Departamentul de Apărare al administrației Reagan ca adjunct al lui Richard Perle și mai târziu a fondat influentul Institut Evreiesc pentru Afaceri de Securitate Națională care este văzut astăzi ca forța călăuzitoare din spatele politicii externe a administrației Bush.

Nici o relatare a nebuniei și fanatismului rampant din cercurile neo-conservatoare nu ar fi completa fără referirea la unul dintre cei mai devotați susținători ai Israelului din Washington, Procurorul General John Ashcroft (jos), prezentat în fata statuii clasice—„Spiritul justiției”—la Departamentul de Justiție. Această fotografie a fost făcută înainte ca Ashcroft să cheltuiască 8.000 de

dolari din banii contribuabililor pentru a acoperi sânul acestei lucrări fabuloase de arta clasica pentru ca i-a jignit sensibilitatile. Se spune că Ashcroft este speriat de pisicile calico(feline care nu apartin nici unei rase de pisici, tricolora ,coloratura apare accidental, cauza nu este cunoscuta în totalitate) (inserata in poza) pentru că, din motive religioase, consideră ca ele sunt „unelte ale diavolului”. Dovezi ale activitatii agenților de informații israelieni pe pământ american— înainte și în ziua de Atacurile de la 9-11 sept.- au fost respins de Ashcroft ca „legende urbane”. Dar nu sunt.

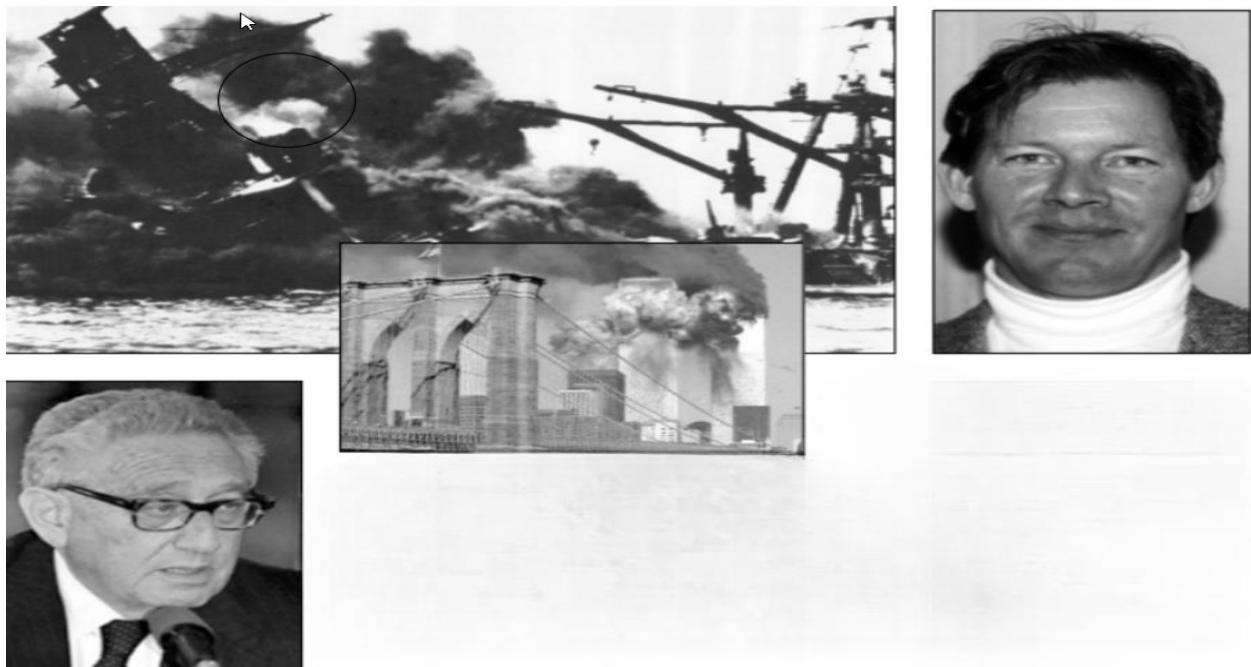

Un senior în cercul puterii lui Richard Perle este veteranul „Echipei B”, Paul Nitze (stânga jos), care, la începutul anilor 1960, a fost implicat în recent expusa „Operațiunea Northwoods” plan al unui alt fidel colaborator pro-Israel, generalul Lyman Lemnitzer (centru jos), de a organiza atacuri teroriste pe pământ american învinuindu-l în mod fals pe dictatorul cubanez Fidel Castro. Un mai tânăr protejat a lui Perle este Daniel Pipes (dreapta jos), fiul membrului Echipei B al lui Perle, Richard Pipes.

Virulent anti-arab și anti-musulman, Pipes a primit întotdeauna o prietenoasă acoperire din partea media . George W. Bush l-a recompensat pe Pipes pentru ura sa cu o numire la Institutul Păcii din SUA, care, având în vedere prezența lui Pipe este în mod clar denumit greșit.

Christopher Bollyn (jos dreapta) a fost unul dintre primii jurnaliști care a dezvăluit că neo-conservatorii cheie sunt de fapt, cei care au proclamat un „nou Pearl Harbor” pentru a putea oferi un pretext SUA să puna în mișcare operațiuni pentru un imperiu global. Agenda a devenit realitate când „Dubya” Bush a lansat războiul împotriva Irakului, după ce i-a orbit pe americani, prin minciuni, că Irakul a jucat un rol în atacurile teroriste din 11 septembrie. De fapt, încă din 1975, intrigantul infam Henry Kissinger (stânga jos) a sugerat ca un război din Orientul Mijlociu ar putea oferi fundamentul pentru stabilirea unei lumi reorganizată de tipul celei la care visează neoconservatorii.

Atacul executat de israelieni asupra navei USS Liberty nava de spionaj a Marinei Statelor Unite, de către avioanele de luptă cu reacție ale Forțelor Aeriene Israeliene și torpiloarele cu motor ale Marinei israeliene, la 8 iunie 1967, în timpul Războiului de șase zile. Atacul combinat aerian și maritim a ucis 34 de membri ai echipajului (ofițeri, marinari, doi puscasi marini și un angajat civil al NSA), a rănit 171 de membri ai echipajului și a avariat grav nava. (sus în stanga).Atacul terorist de la 9-11 sept 2001 (inserat sus) de care se pare ca nu este strain Mossadul ,o persoana de sex feminin care locuia într-un complex de apartamente din New Jersey si urmarea prin binoclu tragedia din Manhattan i-a fost atrasa atentia catre un alt fapt care se petrecea în parcare cladirii. Ea spune că a văzut trei tineri înghenunchiați pe acoperișul unei dube albe în parcare blocului ei care „păreau să facă un film”. Bărbații făceau videoclipuri sau fotografii cu World Trade Center arzând în fundal, a spus ea. Ceea ce a frapat-o au fost expresiile de pe fețele bărbaților. „Erau ca fericiți, știti... Nu mi s-au părut șocați. Mi s-a părut foarte ciudat”, a spus ea. A găsit comportamentul lor atât de suspect încât a notat numărul de înmatriculare al dubei și a sunat la poliție. În scurt timp, FBI-ul a ajuns la fața locului, iar duba a fost data în urmarire generala.

Numărul masinii a fost identificat ca aparținând unei dube deținută de o companie numită Urban Moving. În jurul orei 16. pe 11 septembrie, duba a fost depistată pe un drum local de lângă autostrada 3, lângă Stadionul Giants din New Jersey. Un polițist a tras duba pe dreapta, găsind în vehicul cinci bărbați, între 22 și 27 de ani. Bărbații au fost scoși din dubă sub amenințarea armei și încătușați de poliție. Ofițerii care i-au arestat au spus că au văzut multe lucruri care le-au trezit suspiciunile cu privire la bărbați. Unul dintre pasageri avea 4.700 de dolari în numerar ascunși în ciorap. Un altul avea două pașapoarte străine. În camionetă a fost găsit și un cutter. Dar poate cea mai mare surpriză pentru ofițeri a venit atunci când cei cinci bărbați s-au identificat ca fiind cetățeni israelieni.

„Nu suntem problema ta”

Potrivit raportului poliției, unul dintre pasageri le-a spus ofițerilor că se aflau pe Autostrada West Side din Manhattan „în timpul incidentului” – referindu-se la atacul World Trade Center. Șoferul dubei, Sivan Kurzberg, le-a spus ofițerilor: „Suntem israelieni. Nu

suntem problema voastră. Problemele voastre sunt și problemele noastre. Palestinienii sunt problema”. Ceilalți pasageri au fost fratele său Paul Kurzberg, Yaron Shmuel, Oded Ellner și Omer Marmari. O fotografie recuperată de F.B.I. l-a arătat pe Sivan Kurzberg ținând o brichetă aprinsă în prim plan, cu clădirea mocnind în fundal, a spus Steven Noah Gordon, avocatul celor cinci. Toți cei cinci au fost eliberați într-un final dar cei doi frați Kurzberg au fost identificați ca agenți ai Mossadului.

Trei personaje care promovează agenda Israelului în așa-numita „Dreapta creștină” datorează carierele lor patronajului regilor neo-conservatori William și Irving Kristol.

William Bennett (stânga) –secretarul Educație numit de Ronald Reagan datorita sprijinului lui Irving Kristol i-a oferit tânărului Kristol primul său loc de muncă la nivel înalt guvernamental. De atunci Bennett a devenit un autor și lector foarte bine plătit și este co-președinte al fundatiei lui Kristol Empower America (Imputernicește America) Fostul ambasador Alan Keyes (în centru), colegul de cameră al tânărului Kristol, a făcut o mulțime de bani prin diverse birouri, plătindu-și salarii mari din fondurile sale de campanie. Gary Bauer (dreapta) – care împarte un condominiu de vacanță cu Kristol – își declară sprijinul pentru Israel spunând că este esențial pentru „valorile familiei” creștine. Criticii susțin că, candidaturile „fără șansă” a lui Keyes și Bauer la preliminariile prezidențiale ale GOP(Partidul Republican) din 2000 au fost instigate de William Kristol care spera că eforturile lor să ia din voturile lui Pat Buchanan — un critic al Israelului — care

a fost popular printre alegătorii creștini din cauza opoziției sale față de avort. Semnificativ mai influenți în dreapta creștină sunt televangheliștii (jos, de la stânga la dreapta jos) Jerry Falwell, Pat Robertson și Tim LaHaye. Trio-ul a obținut profituri imense din difuzare și publicare, acordarea acestor contracte a fost posibilă doar pentru că au fost „aprobate” de interesele și puternicile familiei pro-Israel care au o influență imensă, incontestabilă în mass-media.

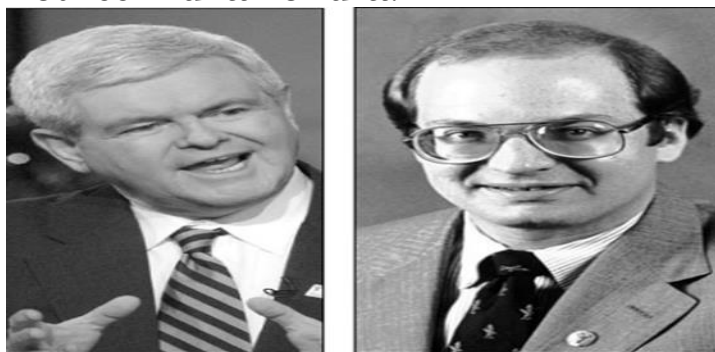
Când cei care controlează agenda mass-media își doresc o față „academică” pentru a promova atacurile asupra lumii arabe musulmane, se îndreaptă către Bernard Lewis (stânga jos), un britanic de credința iudaică, care este considerat autoritate în problemele lumii islamice, dar ale cărui antecedente etnice nu sunt niciodată

menționate. Lewis — care își atarna bigotismul într-o proză elegantă — este tatăl unei figuri de top în AIPAC (Comitetul Americano-Israelian pentru Relații Publice) care face lobby pentru Israel. Când mass-media vrea povești senzaționale despre conspirații arabe, ei exagerează teoriile așa-numitului „expert în terorism” Steven Emerson (centru jos), care nu este un „expert”, ci pur și simplu un scriitor bine plătit lipsit de talent care repeta la infinit aceleași istorioare, finanțat din mai multe surse pro-Israel. O particularitate este stridentul vânzător de ură neo-conservator, Charles Krauthammer (dreapta) - un psihiatru - devenit expert care a cerut

care a cerut un război total al SUA împotriva lumii musulmane îl depășește chiar și neo-conservatorul neobișnuit George Will, în interesul său obsesiv de a vorbi fără sfârșit despre cât de minunat este Israelul și cât de groaznic este oricine îl critică .

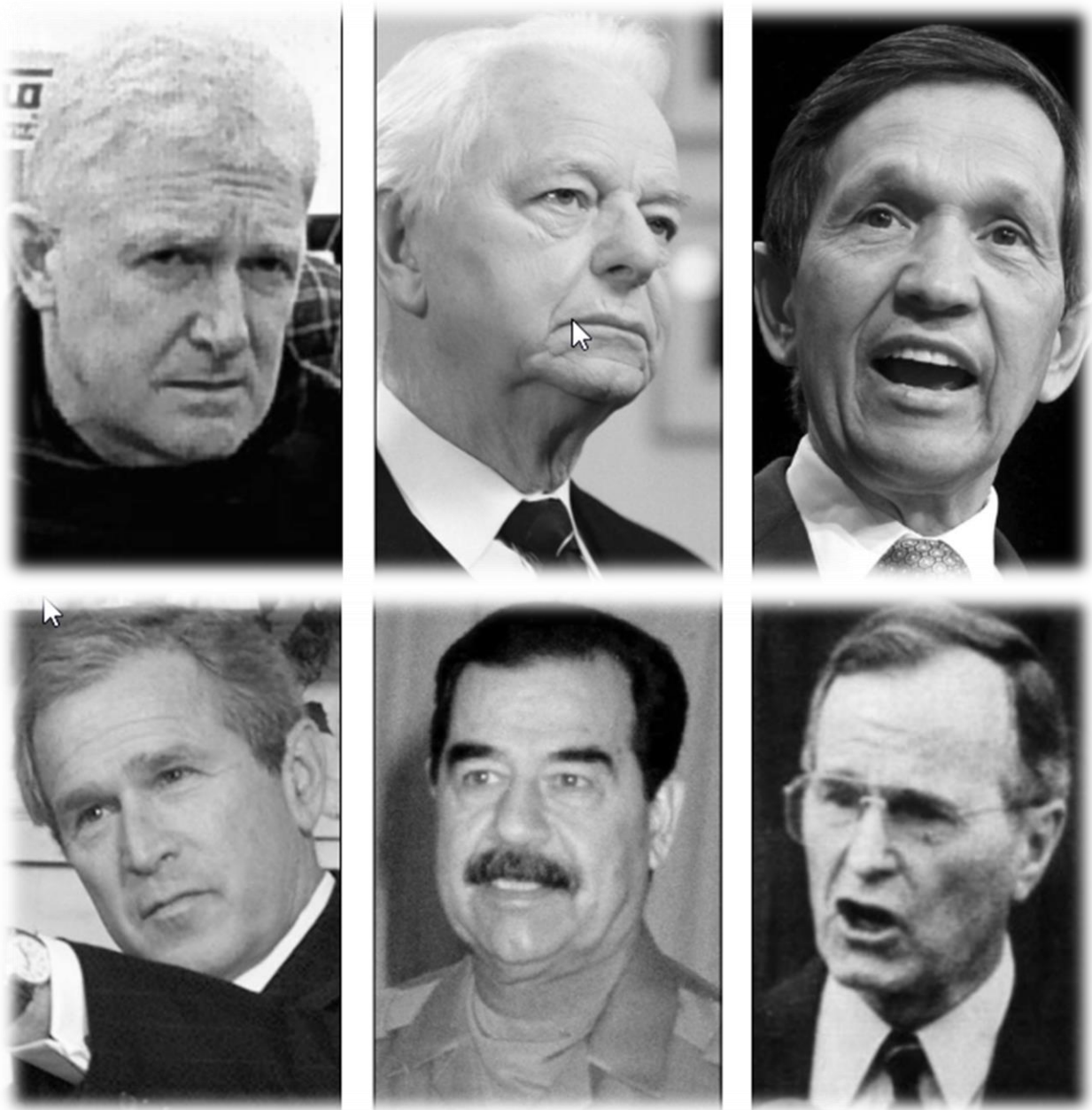

Doi prieteni apropiați, fosti membri ai Congresului (Partidul Republican), Newt Gingrich (stânga jos) și Vin Weber (dreapta jos) sunt voci de încredere pentru neo-conservatoarea agendă activă. Soția lui Gingrich a primit chiar salariu de la o firmă israeliană în timp ce Newt era în Congres. Crucificat de scandalul Rubergate (a izbucnit la începutul anului 1992, când s-a dezvăluit că Camera Reprezentanților a SUA le-a permis membrilor săi să-și depășească conturile curente fără riscul de a fi penalizați de banca Camerei). și forțat să plece din funcție, dragostea lui Weber pentru Israel a dat roade: William Kristol l-a recrutat pe Weber pentru a-i conduce proiectul Empower America. Weber și Gingrich au fost de asemenea recrutați la Consiliul pentru Relații Externe, „vărul american” al Institutului Regal pentru Afaceri Internaționale finanțat de Rothschild la Londra.

Senatorii John McCain (R-Ariz)—stânga sus—și Joe Lieberman (D-Conn.)—centru—au fost printre cei mai stridenți susținători din Congresului ai războiului împotriva Irakului. Un alt fanatic sustinator pro-Israel, senatorul James Inhofe (dreapta sus), un republican din Oklahoma, a susținut de fapt în Senat că Dumnezeu a deschis o ușă spirituală care a permis atacul din 9-11 sept. asupra Statelor Unite, pentru că America nu au susținut suficient Israelul. În contrast, reprezentantul Jim Moran, un democrat liberal din Virginia (stânga jos), a fost supus abuzului media național pentru a sugera că comunitatea evreiască americană a avut suficientă putere pentru a opri inițiativa pentru războiul împotriva Irakului. Mass-media a raportat în trecere o singură dată că remarcile lui Moran au venit ca răspuns la o întrebare prietenoasă a unuia dintre evreii alegători ai lui Moran care a fost de acord cu opoziția lui Moran față de război. Senatorul din Virginia de Vest Robert Byrd (jos centru) și reprezentantul Ohio Dennis Kucinich (dreapta jos) au fost printre cei mai elocvenți și sinceri membrii ai Congresului împotriva schemelor neo-conservatorilor de a implica America în război. Proprietarii pro-israelieni ai marilor rețele de radiodifuziune și a ziarelor i-au platit lui Kucinich pentru atitudinea sa antisionista nedifuzând campania lui prezidențială din 2004.

Deși președintele George W. Bush (stânga) l-a descris frecvent pe liderul irakian Saddam Hussein (în centru) ca „tipul care a încercat să-mi ucidă tatăl”, referindu-se la un complot aparent superficial și lipsit de temei al lui Saddam împotriva fostului președinte George H. W. Bush (dreapta), ceea ce tânărul Bush nu menționează niciodată este că prietenul tatălui său și colegul republican, fostul deputat de Illinois Paul Findley (stânga jos) a dezvăluit în 1992 că ofițerul de informații israelian Victor Ostrovsky (jos în centru) a expus un complot din 1991 al facțiunii de dreapta din Mossad-ul israelian pentru a-l ucide pe Bush Sr., pe care l-au perceput ca o

amenințare pentru Israel. Ostrovsky a oferit detaliile fostului reprezentant Pete McCloskey (dreapta jos), un alt prieten al lui Bush, care a transmis apoi Serviciului Secret un avertisment despre complot. În cartea sa din 1994, *The Other Side of Deception*, Ostrovsky a raportat că Mossad-ul plănuiește să-l asasineze pe Bush în timpul unei conferințe de la Madrid. Conferința de pace de la Madrid din octombrie 1991, coprezidată de Bush și președintele sovietic Mihail Gorbaciov, au participat delegații israeliene, egiptene, siriene și libaneze, precum și o delegație comună iordanian-palestiniană. Pentru prima dată, toate părțile din conflictul arabo-israelian s-au adunat pentru a purta negocieri directe – un eveniment fără precedent din punct de vedere istoric.. După ce a capturat trei palestinieni „extremiști”, Mossad-ul a transmis poliției spaniole că teroriștii se aflau în drum spre Madrid și ca planul lor era să-l ucidă pe Bush. Mossad-ul planuia să elibereze palestinienii la fața locului și să-i ucidă pe loc. Asasinii Mossad-ului l-ar fi ucis pe Bush și ar fi dat vina pe palestinieni încă una din inscenările fără număr a serviciului de informații israelian. Mass-media majoră nu a raportat niciodată această poveste șocantă.

În ianuarie 2001, în timp ce votantii republicanii obisnuiti erau celebrau noua administrație Bush cu aplauze si multa Admiratie pentru generalul Colin Powell — proaspăt eroul militar... numit secretar de stat – cititorilor ziarelor evreiești – precum Forward li se oferea o imagine foarte negativă a lui Powell. Într-un titlu de pe prima pagină pe 19 ianuarie, 2001 (mai sus), Forward a anunțat că lobby-ul israelian nu avea incredere in Powell și că „pradatorii” neo-conservatorii faceau manevre „pentru a-i limita puterea asupra politicii externe și a o spori pe cea al secretarului Apărării Donald Rumsfeld”. De indata ce neo-conservatorii au început să bată toba războiului împotriva Irakului, voci din mass-media precum The Time-ul lui Edgar Bronfman, șeful Congresului Evreiesc Mondial Newsweek și publicația soră, The Washington Post, au urmat exemplul lui Forward și a început să pună întrebări despre capacitățile lui Powell. În esență, crima lui Powell era ca nu susținea suficient cererile neoconservatorilor, dintre care majoritatea nu au servit niciodată în armată ca americanii sa fie trimiși ca si carne de

de tun pentru Israel într-un război împotriva Irakului. Printre cei mai violenti susținătorii pro-război ai imperialismului „american” au fost (de jos, de la stânga la dreapta) Commentary, publicat de filiala din New York al Comitetului Evreiesc American, Weekly Standard (editat de William Kristol) al magnatului media Rupert Murdoch omul din buzunarul lordului Jacob Rothchild și U.S. News & World Report, deținut de Mort Zuckerman, președintele Conferinței Președinților Organizațiile Majore Evreiești Americane.

Israel lobby behind Iraq war plan

Khaleej Times 3/12

By Syed Qamar Hasan

ABU DHABI — Prominent American journalist Michael Collins Piper has said that there is sufficient evidence to confirm the fact that the Israeli lobby was the major force driving Americans to war against Iraq. Speaking at the Zayed Centre for Coordination and Follow-Up in Abu Dhabi, Mr Piper warned the international community that the Israelis would take advantage of the war and would possibly deport Palestinians, in pursuance of their policy to create 'Greater Israel'. Author of the acclaimed book, *Final Judgement*, which

MICHAEL COLLINS PIPER

assassination of John F. Kennedy, Mr Piper denounced what he described as the policy of double standards being followed by the US government in dealing with the Iraqi issue.

He called upon the international community to take seri-

ously inflicted upon the Palestinians by Israel. He said that the Americans were now convinced that any cooperation Saddam Hussein offered to the United Nations in getting rid of weapons of mass destruction would not satisfy President George W. Bush.

Criticising the American bias in favour of Israel, Mr Piper said: "President Bush seems to be driven by Christian fundamentalism and strong influence of the Jewish lobby."

He cited the 1983 Capitol Hill incident when a 22-year old Israeli Jew strapped himself with explosives and threatened to blow up the place.

section," he said.

He also said that the Anti-Defamation League was hand in glove with Mossad and was functioning as an information gathering outfit for the Israeli spy agency.

"Several of the harsh reports in the US media about Saudi Arabia were taken verbatim from a 49-page, *White Paper* issued by the League."

He blamed Israel for the three major crises US polity faced during the latter half of the 20th century. He said the assassination of John F. Kennedy, the Watergate scandal and the Monica Lewinsky affair had all been consequen-

U.S. scribe urges concern for Palestinians

Piper denounces U.S. double-standards in dealing with issue of mass destruction weapons

By A Staff Reporter

Abu Dhabi A prominent American journalist has called upon the international community to show more concern to the deprivation, indignity and destruction inflicted upon the Palestinian people.

In a lecture at Zayed Centre for Coordination and Follow-up, Michael Collins Piper, described Israel as a "self-destructive" nation.

On the possibility of deporting the Palestinians outside their homeland, he said this "is likely to be the Israeli policy if American attacks Iraq." This is a part of the Israeli strategy for building Greater Israel, he added. Piper provided enough evidence

to show that the Israeli lobby destruction weapons issue. He said the "American citizen is convinced that whatever be the cooperation of Saddam Hussein, it will not satisfy President Bush."

Regarding the notorious book on *Protocols of Zion's Elders*, he said the "Jewish conspiracy is not a mere theory but a real fact." Piper criticised the American bias towards Israel and suggested that the "President Bush seems to be driven by Christian fundamentalism."

He added that no mention was made on the efforts of Israel to develop a bomb which would eliminate the Arab race.

Piper demonstrated in detail the "Zionist influence on the American media through a handful of elite of rich and super rich

Michael Collins Piper

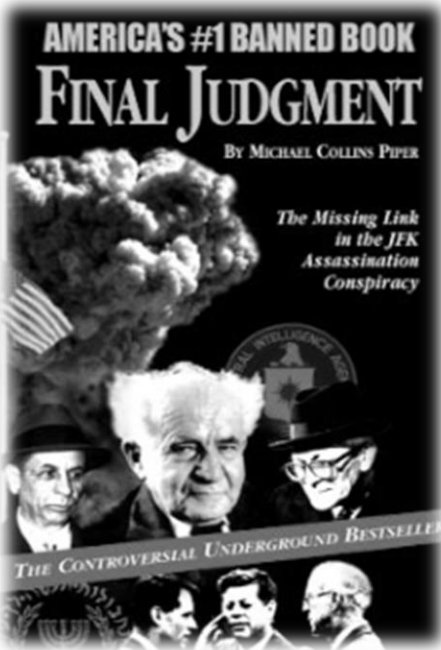
1983, who was found to be an Israeli Jew, 22-year-old Israeli Rabinowitz. This story, he added,

close ties with Israel's Mossad and functions as an information gathering outlet for it." Many of the attacks on Saudi Arabia in the major media come practically verbatim from a 49-page "white paper" issued by the ADL.

Piper went on to say that the three most talked about and most serious political convulsions that rocked the American system of government during the last half of the 20th century can all be "traced most directly and definitively to the continuing conflict over Palestine and the aggressive imperial role of Israel in Middle East's affairs: they are the assassination of John Kennedy, the Watergate Scandal, and the Monica Lewinsky affair."

Israel and Red China are

În martie 2003 — în ajunul invaziei americane a Irakului — Michael Collins Piper, autorul cărții de fata, se afla în Abu Dhabi, capitala Arabei Unite Emirates (UAE), în calitate de invitat al distinsului Zayed Centre for Coordination and Follow-Up, think tank-ul oficial al Ligii Statelor Arabe. Conferința lui Piper, despre subiectul prejudecăților media americane în favoarea Israelului, a primit o acoperire extrem de favorabilă în presa arabă și engleză din Orientul Mijlociu (vezi mai sus). Cu toate acestea, Piper a fost șocat să afle că îndemnat de Liga Anti-Defăimire (ADL) din B'nai B'rith ambasadorul administrației Bush în Emiratele Arabe Unite a contactat Centrul Zayed pentru a se plânge despre prelegerea lui Piper, în încercarea de a anula drepturile primului amendament ale unui cetățean american aflat pe pământ străin. Liga Anti-Defăimire și Institutul de Investigatii Media din Orientul Mijlociu (MEMRI) co-fondat de fostul ofiter Mossad Yigal Carmon și politologul israeliano-american Meyrav Wurmser în 1997 au continuat să creeze o asemenea agitație în legătură cu prelegerile lui Piper și a altora de la Centrul Zayed incat in urma presiunii pusa de administrația asupra guvernului din Abu Dhabi, Centrul Zayed a fost închis, demonstrând ca puterea lobby-ului israelian se extinde chiar, cel puțin indirect, în zonele superioare ale lumii arabe.

În 1992 fostul reprezentant Paul Findley a remarcat că „în toate lucrările scrise despre asasinarea lui John F. Kennedy,

Agenția de informații a Israelului, Mossad, nu a fost niciodată menționată, în ciuda faptului evident ca complicitate Mossad este la fel de plauzibilă ca oricare dintre celelalte teorii.” Cu toate acestea, în 1994, în cartea sa *Verdictul Final* (stânga sus) Michael Collins Piper autorul cărții *Marii Preoti ai Razboiului* — a documentat rolul Mossad-ului alături de CIA în conspirația JFK. Deși niciodată vandută în vreo librărie importantă, circa 45.000 de exemplare din *Verdictul Final* sunt acum în circulație -mult mai multe decât alte cărți mediatizate pe această temă. Acum, în a șasea ediție cu 768 de pagini *Verdictul Final* explică cum uciderea lui JFK a făcut posibil ca lobby-ul israelian să atingă imensă putere politică pe care o deține astăzi. Cartea înfățișează conflict secret amar în care a fost implicat în 1963 JFK (dreapta sus) cu liderul israelian David Ben-Gurion din cauza eforturilor Israelului de a construi bomba atomică. Ben-Gurion a demisionat cu dezgust, spunând că din cauza lui JFK, „existența Israelului era în pericol”. După asasinarea lui JFK, politica SUA față de Israel s-a schimbat imediat la 180 de grade. *Verdictul Final* documentează ceea ce jurnalistul israelian Barry Chamish spune că este „un caz destul de convingător” pentru implicarea Mossad-ului în uciderea lui JFK.

Adevărul este că atunci când procurorul districtual din New Orleans, Jim Garrison, l-a urmărit penal pe directorul comercial Clay Shaw pentru conspirare la asasinare, Garrison a dat peste legătura Mossad: Shaw a servit în bordul *Perminde*, o companie utilizată pentru operațiunile Mossad de achiziție de arme. Un acționar cheie la *Perminde*, *Banque De Credit Internationale*, cu sediul în Elveția, a fost fiul lui Tibor Rosenbaum, un oficial Mossad de vârf și șef spălării banilor lui Meyer Lansky, „președintele” sindicatului crimei organizate și loialist israelian. CEO-ul *Perminde* a fost Louis Bloomfield din Montreal, un agent al familiei Bronfman asociații intimi ai lui Lansky și sustinatori financiari ai Israelului. *Verdictul Final* arată că James Angleton, legătura Mossad-ului cu CIA, a fost un partizan devotat al Israelului care a orchestrat un fals scenariu care leagă pe asasinul acuzat Lee Oswald de KGB-ul sovietic. Chiar și „surse de varf” din crima organizată susțin că liderii ai mafiei acuzate că se află în spatele asasinatului au fost subordonații lui Lansky. Poate că Oliver Stone nu a reușit să menționeze aceste detalii în filmul sau *JFK* din cauza că a fost finanțat de Arnon Milchan, un traficant de arme

israelian legat de contrabandă de materiale pentru programul nuclear al Israelului – scopul disputei dintre JFK și Israel. Deși diplomat israelian Uri Palti a numit teza lui Piper „prostii”, iar columnistul pro-Israel George Will a declarat-o „licențiozitate intelectuală vicioasă”, Los Angeles Times a recunoscut cu râvnă ca Verdictul Final a fost „într-adevăr o teorie neobisnuită”, spunând că „împletește o parte din firele unui complor despre care mulți spun că este unic.” În chiar săptămâna din 1997 când Asociația Americană a Librarilor a sponsorizat „Săptămâna Cărților Interzise”, Liga Anti-Defăimire – cu rol important în lobby-ul israelian — a creat un scandal, forțând anularea unui seminar la o facultate despre asasinarea JFK pentru că Piper fusese invitat să vorbească. ADL se temea ca studenți „naivi” s-ar putea să-l ia pe Piper în serios, aceiași copii care pentru ei erau destul de maturi a lupta în războaie străine pentru a proteja Israelul.